

БАРБАРА КЛЕВЪРЛИ РАГТАЙМ В СИМЛА

Превод: Спаска Вълчева

chitanka.info

Симла, 1922-ра. Докато цяла Индия изнемогва под жарките летни лъчи, в хладината на хималайските кедри, по стръмните планински склонове англичаните са си създали райско място, което много наподобява британския им дом.

В тази прекрасна обстановка детектив Джо Сандиландс гостува на губернатора на Бенгал Джордж Джардайн. Спътникът на Джо, руски оперен певец, е застрелян в колата на губернатора на път за Симла. Джо е изправен пред мистерията на убийство, което го подтиква към подозрението, че гостоприемството на сър Джордж има висока цена. В хода на разследването той разбира, че зад бляскавата фасада на живота в Симла царят лъжи, изнудвания и убийства. Някой в това затворено общество пази страшна тайна и колкото повече Джо се приближава към разкриването ѝ, толкова по-близо е до собствената си смърт.

Посвещавам на Ани, Роди и Тони

ГЛАВА ПЪРВА

Париж, 1919 г.

— Алис, миличка, не е прилично да зяпаш така!

Мод Бенсън, служителка на фирма „Универсални придружителки“ (отдел „Пътувания в чужбина“), хвърли неодобрителен поглед към настоящата си повереница. Девојката се направи на разсеяна и продължи да се оглежда с нескрито любопитство, прехласната от суетнята и глъчката в бюфета на Лионската гара. Мястото бе запазило някогашния си елегантен стил, макар и позанемарено през четирите години на войната.

Алис въздъхна и в стремежа си да си придаде вид на отегчена светска дама, се изтегна върху кожената тапицерия на пейката, с което неизбежно предизвика втория словесен залп:

— Сега пък какво се излегна!

Вместо да си вземе бележка, Алис изгледа предизвикателно компаньонката си. Мод неволно се запита дали пък не бе реагирала прекалено остро, затова добави с по-мек тон:

— Алис, не се чувствай длъжна да изпиеш до дъно чая си. Те, французите, всъщност не са наясно... — При тези думи образцовата дама, пристегната в корсет, се наведе напред с леко скърцане и взе чашата си с явното намерение да послужи за пример, въпреки личната си неприязън към навика на французите да сипват водата преди листенцата чай. — Винаги консумирай до последно това, което ти е сервирано — дори да става въпрос за чаша блудкав чай, мислено добави тя.

Алис и този път не схвана намека и продължи завистливо да гледа питието в ръката на французойката, седнала срещу тях. Бухналата розова течност съблазнително се пенеше във висока стъклена чаша и Мод изобщо не се съмняваше, съдейки по външния вид на консуматорката, че в него имаше и алкохол. За неин ужас Алис се наведе напред и заговори жената на завален френски:

— Excusez-moi, madame, mais qu'est-ce que c'est que cette... er...
boisson?^[1]

— Алис! — просъска Мод крайно възмутена. — Не бива да заговаряш непознати! Какво ще си помисли за теб госпожата!

Въпросната госпожа, след момент на учтиво учудване, постави на масата розовото питие, обект на толкова завист, и отвърна дружелюбно на почти съвършен английски:

— Това е кампари сода — много освежаващо питие, френски патент. — И начаса подвикна на един минаващ келнер: — Monsieur, un campari-soda pour mademoiselle, s'il vous plaot!^[2]

Лицето на Алис грейна от гузна радост. Мод Бенсън затвори очи и стисна устни.

Бяха пропътували едва триста мили и Мод потрепери при мисълта, че до края на пътешествието им оставаха седем хиляди мили — колко дълго още ѝ предстоеше да варди тази вироглавка! Алис Кониърс. Беше се постарала да набие в ума на девойката, че това не ѝ е Хертфордшир, ами Франция, където се мотаят какви ли не екземпляри, с които трябва да бъде нащрек! Особено опасни са една порода жени, тъй наречените авантюристички — личат си отдалеч! Забъркаш ли се с тях, няма отърване. Златното правило гласи: „Никога не говори с непознати.“ Всичко беше изприказвала Мод, ама каква полза? Думите ѝ бяха отишли на вятъра!

Тя крадешком глътна бисмутова таблетка. Тъй като открай време страдаше от лошо храносмилане, безпогрешно долавяше надвисналата над стомаха ѝ угроза.

Мод си спомни какво ѝ бе казала шефката ѝ, преди да ѝ повери тази задача.

— Каймакът на обществото, мис Бенсън. Страшно богати хора. Много добра перспектива. Вашата повереница ще пътува до Индия, където ще поеме ръководството на семейния бизнес — при това не някоя дребна фирмичка, а самата „Имперско-колониална компания“! Доколкото знам, ще дели огромната отговорност с някакъв втори братовчед, което е напълно разбираемо. Напоследък е преживяла голям стрес — загубила е близки хора, затова за съжаление най-вероятно ще се окажете в компанията на някое покрусено девойче.

Мод си мислеше, че известна покрусата от страна на повереницата ѝ би била по-приемлива от несекващите ѝ брътвежи и фриволно

любопитство.

— Не е някоя абитуриентка, вече е на двацет и една години, ала е живяла твърде уединено в Хертфордшир. Адвокатите на дядо ѝ изрично настояха за много надеждна и опитна компаньонка за пътуване, затова, естествено, се обърнаха към нас.

Първоначално остана с добри впечатления. Макар да бе красива (а хубостта винаги крие потенциална заплаха), девойката се показва като разумна както в приказките, тъй и в поведението си. Притежаваше подобаващи на една дама маниери и бе доста консервативна. Не беше като някои нахакани и лекомислени момичета от следвоенното поколение, които биха създали куп главоболия на борда на лайнерите „R&O“. Повечето ѝ тоалети бяха в траурни черни и сиви нюанси, както приляга на момиче, изгубило единствения си брат на бойното поле броени дни преди края на войната и двамата си родители, станали жертва на инфлуенца предходната година. А на всичкото отгоре се споминал и дядо ѝ, лорд Рупърт Кониърс, чиято смърт, според некролога в „Таймс“, „била причинена от падане от коня му, докато бил на лов за лисици в Есекс и Сафък“ миналия декември.

Мод се надяваше да стигнат благополучно до Бомбай, ала беше наясно, че най-трудният момент за всяка обиграна придружителка бе триседмичното пътуване по море. Корабите бъкаха от гиздави млади офицери, които се връщаха в Индия след отпуските си. Мнозина си търсеха подходящи съпруги, каквито трудно се намираха в Индия. А младежите бяха очарователни със стройните си фигури и загорели лица. Мод напълно съзнаваше надвисналата опасност. Въпреки хитроумната си стратегия и денонощната си бдителност, през кариерата си с голяма неохота бе станала свидетелка на цели три годеежа (единият от които бе крайно неподходящ), а пък за броя на разбитите сърца да не говорим!

Но в случая с Алис Кониърс нямаше повод за тревога. Още в началото на пътуването момичето ѝ довери, че храни големи надежди да се омъжи за втория си братовчед, който понастоящем служел като младши офицер в пехотата. По този начин искала да запази богатството в кръга на семейството. Мод бе сметнала това за крайно разумно решение. При всички положения. Дори за красиво и богато момиче като нея бе трудно да намери подходяща партия. Войната бе покосила хиляди млади мъже и Алис тъжно бе признала, че в Англия

не е срещнала ни един подходящ за нея потенциален жених. Предвид безличното минало и блестящото бъдеще на девойката, Мод заключи, че няма да е трудно да я държи изкъсо до края на пътуването. При условие, разбира се, че съумееше да я предпази от лапите на зестрогонци и авантюристски, каквато по всяка вероятност бе и тази францужойка.

Ала щом напуснаха Англия, Алис загърби всяко благоприличие. Чуждоземската страна направо ѝ завъртя главата. Настоя да останат на палубата на ферибота въпреки хладния мартенски вятър и поде разговор не само със спътниците си, но и с някои от обслужващия персонал. А във влака за Париж, вместо да записва впечатленията си в дневника, жадно поглъщаше околната обстановка и засипваше мис Бенсън с какви ли не въпроси, тъй че ръкоделието ѝ остана почти недокоснато. А сега, когато се намираха в Париж, сякаш самото име на града преобрази Алис Кониърс като с магическа пръчка. Слава Богу, помисли си Мод, че според плана щяха да останат само три дни в столицата на разврата. Алис похаби ценно време да обикаля бутиците на Рю дьо ла Пе, вместо да посети Лувъра. И ето я сега, напазарувала кой знае какви засукани дрешки, с грейнали очи, усмихната и отворена за околния свят. Цялата сияеше!

И ставаше все по-зле. Седяха в бюфета на Лионската гара и чакаха да обявят пристигането на Синия влак. Алис въздишаше и замечтано повтаряше имената на градовете от маршрута, оповестени по високоговорителя: Авиньон, Марсилия, Кан, Ница, Монте Карло. После се наведе напред и измери от глава до пети сервитьорите с дългите им до глезена престилки. Те ловко поднасяха на пътниците пикантни чуждоземски гозби. Сега пък се прехласна по тая францужойка, която седеше на отсрещната скамейка и отпиваше от това опасно розово питие.

Тая жена не ще да е стока, реши Мод, щом се развява по пътищата сам-самичка. Много отракани се пишеха тия францужойки и тъкмо затуй не бяха подходяща компания за Алис. Въпросната дама носеше венчална халка на фината си бяла ръка, но Мод не ѝ хвана вяра. Беше облечена по последна мода — по всяка вероятност червеното пътно палто с лъскава кожена гарнитура и шапка в комплект бяха купени от модна къща „Мосю Ворт“. Очевидно някои французи са се облажили от войната. Сигурно съпругът на тази жена — или

покровителят ѝ — служеше във флота. Щеше ѝ се да сподели наблюденията си с Алис, но жената владееше английски твърде добре и би схванала значението на думите ѝ. Французойката протегна слабите си нозе, обути в копринени чорапи и боти с капси, при което Алис стеснително поприкри краката си, неволно осъзнала колко груби бяха обувката с връзки и памучният ѝ чорапогащник. Тя се извърна предизвикателно към Мод.

— Ще изпия едно кампари сода, мис Бенсън. Да поръчам ли и за вас?

— Не, благодаря!

Никак не ѝ хареса заговорническият поглед, който си размениха Алис и французойката.

— Пардон — рече жената. — Аз съм Изабел дьо Ньовил. Пътувам към Лазурния бряг. А вие?

— И аз ще пътувам на юг, само че до Марсилия. Оттам ще се качим на лайнера „Р&О“ до Бомбай. Казвам се Алис Кониърс, а това е придружителката ми мис Бенсън.

Мадам дьо Ньовил кимна на Мод с пресилено дружелюбие, след което посочи към един от множеството пейзажи в стил бел епок, които украсяваха тавана.

— *Voilà* — рече тя. — Ето там отивате. Нарисуваната дама представлява Марсилия. А изобразената улица е „Канбие“, с пъстрата смесица от местното простолудие и хайлайфа. Оттам ще потегли корабът ви.

Алис проследи насочения пръст, очарована, но и леко притеснена от рисунките на пицните жени в оскъдно облекло, които олицетворяваха различните градове в маршрута на Синия влак. Те гледаха подканящо към пътниците долу, а чарът им бе останал непокътнат, въпреки че от двайсет години бяха изложени на интензивни димни изпарения.

— А кой е вашият град? — запита Алис.

— Ето тази — Ница. А пък улицата е „Променад де Англе“.

— Колко е красива! С това слънце и пъстрите цветя! Типично южняшко местенце.

— Да, наистина. По това време мимозите са прецъфтели, но пък е сезонът на магнолиите и портокаловите цветчета...

Мод прецени, че трябва да потуши в зародиш очерталият се светски разговор.

— Забелязвам — намеси се тя с леден тон, — че пътувате без прислужницата си?

— О, не — гласеше отговорът. — Само че тя се разправя с багажа. Дано не оплеска нещата. Ама след войната е направо невъзможно човек да намери святна прислуга. Не смятате ли?

— Ами да! — възкликна Алис. — Пък и я погледнете келнерите — или са дечковци на по шестнайсет години, или дядковци на шейсет!

— За съжаление тази картинка се повтаря в цяла Франция и важи не само за келнерите, а и за полицаите, портиерите, продавачите, машинистите...

Заформящата се размисъл бе прекъсната от едновременната поява на питието на Алис и на агента на „Томас Кук“^[3], който цъфна до Мод Бенсън.

— Засега разполагате с достатъчно време, мадам — заяви той и учтиво се поклони на Мод. — Но няма да е зле да заемете местата си. Бихте ли ме последвали?

Мод с облекчение се надигна от мястото си и направи знак на Алис да я последва. Изабел дъо Нъовил вдигна чаша и се усмихна на младата англичанка.

— Вдигам тост за вашето пътуване — рече тя. — Какво казват в такива случаи английските летци? Щастливо приземяване? Е, да пием за това!

Алис се възползва от случая да отпие от питието и допълнително разгневи Мод с това забавяне. Под изпепеляващия ѝ поглед девойката отпи втора глътка, после трета, и макар, честно казано, възгорчивият вкус да не ѝ допадна особено, пресуши чашата напук на надзирателката си.

В този миг камериерката на мадам дъо Нъовил си проправи път сред навалищата и се озова при господарката си. Беше мургава, слаба и прекалено нагласена като за слугиня, според преценката на Мод. Освен това бе в лошо настроение, което демонстрира без каквито и да било задръжки. Очевидно остана слисана от факта, че господарката ѝ е седнала на сладки приказки. Погледна Алис с недоумение, сетне изгледа кръвнишки мадам дъо Нъовил. След това, за радост на Мод и

огромно изумление на Алис, се впусна в спотаена, но злобна разправия с Изабел.

— Ето, виждаш ли? — заяви Мод, докато двете последваха агента на „Кук“ от тихия бар на Синия влак към суетнята на главната гара. — Надявам се, разбра колко е рисковано да се впускаш в случайни запознанства. Париж е свърталище на несретници от цяла Европа. Виждаш каква стока са! Каквата господарката, такава и слугинята, ако питаш мен. И двете са от един дол дренки. Особено пък камериерката!

— Според мен мадам дьо Ньовил е много приятна дама — заяви Алис. — И как само беше облечена!

— Не се подлъгвай по дрехите! По-скоро е редно да се запиташ с какви пари са купени, и дали изобщо са платени. Трябва да бъдеш крайно внимателна с непознати.

— А според вас дали тя е въртиопашка? — запита Алис, която не бе съвсем сигурна в значението на думата, но ѝ допаднаше сладостно-опасното ѝ звучене, което поне за миг я изтръгна от стерилния свят на Мод Бенсън.

— Въртиопашка не, ами направо си е стърчиопашка — изсумтя Мод. — Като повечето францужойки, тъй да знаеш. Хайде, идвай да се качваме.

Щом се озоваха до влака, проследиха как под зоркия поглед на служителя на „Кук“ багажът им бе натоварен от носачите с високи шапки и сини униформи. Видяха също мадам дьо Ньовил и камериерката ѝ, които бяха прекратили пререканието си и също тъй наблюдаваха товаренето на луксозните куфари. Алис следваше Мод по петите, като щастливо ахкаше от блестящата синя боя на влака. Агентът ги настани в резервирания спален вагон и отбеляза имената им в списъка с пътниците. Алис остана изумена от елегантната обстановка. В нейните очи любезните стюарди с ливреи и кремаво-жълтеникави кепета бяха най-бляскавото нещо, което бе виждала.

Купето бе удобно и меко тапицирано. На прозорците висяха кокетни перденца, а решетката за багаж бе украсена с пискюли. Всяка от четирите седалки бе подплатена с възглавничка в калъфка и разполагаше със сгъваема поставка за крака. На стените се виждаха

екзотични акварелни пейзажи, а един звънец служеше за свръзка със стюарда.

Агентът на „Кук“ ги настани и ги информира за часа на пристигането им, като не пропусна да спомене, че обядът се сервира след дванайсет часа във вагон-ресторанта, който се намирал в непосредствено съседство. С излишно многословие мъжът се впусна да им пожелава приятен път, ала Мод, която бе предварително инструктирана от компанията, че на служителите ѝ не се полага бакшиш, изобщо не посегна към чантата си. Алис пък, настроена все така предизвикателно и пакостливо, извади от портмонето си няколко франка, които според сметките ѝ се равняваха на един шилинг, и ги пхна в ръката му. Той се поклони и се оттегли.

— Кой ли ще пътува с нас на другите две места? — невинно запита Алис. — И те са резервирани. Дано да са оная симпатична францужойка и камериерката ѝ.

— Дано не е тя! — сприхаво отсече Мод. — Макар да е скарана с всякакво благоприличие, дори на нея ѝ е ясно, че на камериерката се полага да пътува втора класа.

Едва изрекла тези думи, тя зяпна от почуда — вратата на купето се отвори и през нея нахлуха глъчката на гарата, кълбо пара и Изабел дьо Ньовил. Тя се обърна, затвори вратата, спусна прозореца и се надвеси над перона, където стоеше камериерката ѝ с познатото наострено изражение. Мадам ѝ подаде някакъв плик. Камериерката го отвори и проучи съдържанието му с очевидно възмущение. Мод наостри уши да долови разговора им, макар познанията ѝ по френски да бяха твърде оскъдни. Два-три пъти дочу думата „troisième“. Трета! Какво ли означаваше това? Очевидно тъкмо това бе повод за недоволството на прислужницата, към чийто изблик Изабел се отнесе с ледено безразличие. Трета класа! Ама разбира се! Изабел бе купила на камериерката си билет за трета класа.

Мод разбираше възмущението на девойчето. Пътюм бяха минали покрай третокласните вагони, откъдето се носеха воня на долнопробен тютюн, грубовати приказки и просташкият смях на пътниците, които в по-голямата си част вероятно бяха вмирисани на чесън работници. На една елегантна лична камериерка не прилягаше да пътува в такава компания. Втора класа щеше да бъде съвсем прилично място. Но изглежда, младата дама бе поставена пред

свършен факт, затова с последно проклятие (Мод искрено се надяваше думичката „merde“ да не влезе в речника на Алис), тя се обърна и токчетата ѝ гневно зачаткаха по перона.

— Ах, тази Флоранс! Elle s'offense pour un rien!^[4] — извинително подхвърли Изабел. — Много е докачлива.

Ако Алис бе срещнала погледа на Мод, сигурно би схванала безмълвното му послание: „Ето на, казах ли ти аз?“

Изабел дьо Нъовил се окопити и поведе учтив разговор с Алис.

— Казахте, че пътувате за Бомбай, нали? За пръв път ли ви е? Колко вълнуващо! Може ли да попитам какво ви води на толкова далечно място?

Преди Алис да отговори, вратата се отвори и в купето влезе последният пътник. Беше млад мъж на около трийсет години, който тежко се подпираше на бастун и носеше тъмни очила. Един портиер му помогна да изкачи стъпалото и да се настани. Това бе обичайна гледка през последните четири години, но напоследък все по-рядко се виждаха ранени мъже от последната вълна изписани от болниците. Към тях се отнасяха с подобаващо внимание.

Новодошлият смотолев извинение на английски, след това го повтори на завален френски, а после си замълча, тъй като явно бе срамежлив по природа. Тогава Алис поде прекъснатия разговор.

— Отивам в Бомбай — нафукано заяви тя, — защото там имам работа...

— Достатъчно, Алис — срязва я Мод.

— Всъщност имам бизнес.

— Звучи много интригуващо — позасмя се Изабел.

— Няма нищо интригуващо. Става въпрос за семеен бизнес, който наследих след смъртта на дядо ми. Заедно с един братовчед. Родителите ми се споминаха от инфлуенца миналата година и фирмата по право трябваше да бъде наследена от брат ми, но той загина във Франция. Месец преди края на военните действия. — Алис въздъхна и за момент, налегната от мъка, придоби крайно скръбен вид, а в очите ѝ блеснаха сълзи.

Не за пръв път Мод Бенсън мислено отбеляза, че някой ден огромните, изразителни, наситено сини очи на Алис щяха да я вкарат в беля.

Но момичето се окопити.

— А тоя мой братовчед, тъй де, втори братовчед, изобщо не съм го виждала. Тепърва ще се запознаем.

— Това също звучи много интригуващо.

— Във фирмата работят още сума ти втори братовчеди, които също не познавам. — И тя се впусна да описва естеството на семейния бизнес, който щеше отчасти да бъде поверен в нейни ръце. — И хабер си нямам какви са всичките тия хора. Ама ми изпратиха нещо като справочник „Кой кой е“, тъй че вече съм наясно с ключовите фигури (тази фраза много ѝ допаднаше), и знам също кой ще ме посрещне, къде ще ходя, даже от кои магазини ще си купувам дрехи. — Тя потупа тънката кожена папка в скута си. — Ето, тук всичко е написано. Трябва да го прочета. Уф! Ама са толкоз неща! — После добави наивно: — Толкова се вълнувам!

Изабел начаса схвана, че работата е дебела. Дори лаик като нея знаеше какво означава съкращението „ИКТК“ — Имперска и колониална търговска корпорация. Тя се усмихна на развълнуваната и според нея, леко опиянена англичанка, която бе тъй въодушевена от бъдещия си живот. Беше тъй невинна. И уязвима.

— ... и ще има слонове и махараджи, и тигри, и бенгалски улани! И индийски принцове, целите в диаманти. Дали пък да не се омъжа за някой от тях? — неспирно бърбеше Алис.

Мод се унесе в дрямка, тъй че не разбра колко път бяха изминали, когато се стресна от минаващия келнер, който съобщаваше, че обядът е сервиран. Младият офицер се бе окопитил и свенливо предложи на дамите да ги придружи до ресторанта, ако са готови. Той се усмихваше под мустак, сякаш на някаква своя шега.

— Колин Симпсън — представи се той. — Капитан в Кралската йоркширска пехота. Връщам се в полка си. За около месец, преди да ме демобилизират. Доста абсурдно, но щом като правителството на Нейно величество поема разноските, няма защо да се жалвам! — Той отново се усмихна. — Всъщност в момента полкът ми се намира в Индия. Аз също пътувам за Бомбай.

Мод Бенсън не си спомняше някога да е била поставяна в толкова неловко положение. Спътниците ѝ от купето настояха, бог знае защо, да бъдат настанени на една маса, след което, бърбейки весело на

английски и френски, си поръчаха всички ястия от менюто. На всичко отгоре я заставиха да изпие чаша вино с рибата и още една с агнешкото. И резултатът, естествено, не закъсня. Два часа след като бяха седнали да обядват, тримцата продължаваха сладко да си бърбят, а Мод едва държеше очите си отворени. Макар да не ѝ се щеше да оставя без надзор протежето си, тя стигна до заключението, че въпреки зачервените бузи и очевидната превъзбуда на Алис, девойката се намираше в безопасност под крилото на скучноватия млад капитан. В негово присъствие Изабел едва ли ще посмее да въвлече Алис в... каквото си беше наумила. Мод нямаше конкретна представа за намеренията ѝ, но според нея в най-лошия случай се касаеше за консумиране на алкохол или хазартно увлечение. При дадените обстоятелства обаче не бе възможно да се упражняват подобни занимания. И бездруго след броени часове мадам дьо Ньовил щеше да изчезне завинаги от живота им. Успокоена от тези съображения, Мод се извини и се оттегли в купето за „следобедна дрямчица“, както се изрази.

Тя не дочу въздишката на облекчение, изтръгна се от тримата ѝ сътрапезници, но ясно долови как разговорът се поднови още по-оживено. След три чаши вино капитанът стана неузнаваемо словоохотлив и даже наперено заразправя за лов на леопарди и тигри, както и за сърцераздирателни романи в подножието на Хималаите.

В края на обяда Колин Симпсън се извини и излезе да изпуши една пура в коридора. Изабел дьо Ньовил пресуши брендите си и с очарователна усмивка се отправя към дамската тоалетна в другия край на вагона. Докато внимателно си проправяше път сред масите, влакът внезапно се люшна и тя политна в ръцете на един келнер. След като му благодари кокетно, тя се извърна към Алис и шеговито изкоментира:

— Ето, виждаш ли? Сигурно е някой младок машинист!

Алис се засмя на шегата и се настани удобно, за да изчака Изабел.

Дали защото двете чаши вино на обяд ѝ дойдоха много след екзотичното кампари сода, или пък влакът наистина бе поверен в ръцете на неопитен младеж, но на Алис ѝ се стори, че люшкането се засилваше. С приближаването към един завой, след който следваше мост над стръмна долина, шумът ставаше все по-оглушителен. Мод

Бенсън се подаде от купето с подпухнали очи, като залиташе и едва се държеше на крака.

— Ама какво става, за бога? Ах, тия френски железници!

Алис от все сърце копнееше Изабел да се върне. Тя направи няколко крачки по посока на дамската тоалетна, ала в този миг рязък тласък я запрати на пода.

Явно нещо сериозно куцаше. Влакът се блъскаше и стържеше парапета на моста. Даже по-лошо — в устрема си бе наченал да избива преградата на виадукта, от който се къртеха гипсови отломки и с гръмовен грохот се свличаха в пропастта.

— Изабел! — отчаяно подвикна Алис, но подът се надигна и удари лицето ѝ. Наоколо се разбиха стъклени чаши. Един къс отхвърча и срязва бузата ѝ. После таванът се озова под краката ѝ и това бе последният ѝ спомен, преди да изгуби съзнание.

Не усети, как Синият влак, гордостта на френските железници, полетя в урвата на триста фута дълбочина. Локомотивът се закачи за кратко в тясната клисура, сетне се разби с оглушителен трясък под напора на буталата. Вагоните се сгъчкаха един в друг, помитайки по пътя си нови участъци от мостовата преграда, и грохнаха в бездната. Свирката на локомотива сигнализираше гибелта на Синия влак.

В купето си Мод Бенсън се мъчеше да си седне на мястото. И тя като Алис никак не можеше да проумее защо стените се бяха озовали под нозете ѝ. Някак смътно долови, че багажната решетка се бе откъртила, но тъй и не схвана, че тъкмо тя бе отхвъркнала със страшна сила и почти отрязва главата ѝ.

Багажното отделение зейна и избълва сума куфари и чанти. Вагоните на първа и втора класа представляваха купчина тлеещи ламарини. Възглавничките на седалките, лампите, масите с покривките, бутилките с вино от килера — всичко това след миг потъна в пламъците на мощна експлозия. Третокласните вагони, макар на пръв поглед да изглеждаха невредими, в крайна сметка бяха повлечени от собствената си тежест и на свой ред политнаха в урвата.

След като пожарът угасна и гигантският труп притихна, настъпилата гробна тишина бе нарушена единствено от неистовите крясъци на невръстно бебе.

След час и половина аварийният влак предпазливо допълзя от Сен Винсен през хълмовете на Бургундия и благоразумно спря на стотина ярда от грохналия виадукт. Служители на френските железници, пожарникари, лекари и санитарни останаха поразени от гледката в гористата клисура. Синият влак лежеше смачкан и обезобразен под тежестта на железни греди и гипсови отломки, пръснати навсякъде околоръст.

Пиер Бернар, дежурен началник на аварийната служба, който вече бе прехвърлил шейсет и пет години и отдавна трябваше да е пенсиониран, изрази всеобщото мнение:

— Ами да! Няма никаква поддръжка през последните години! Колко пъти им казвах аз! Всичко е заради тая скапана война!

Хората гледаха потресени тлеещите останки от изгорелите вагони и се кръстеха безмълвно. Бяха дошли с нагласата да спасяват ранени и пострадали, ала мъртвата тишина бе знак, че мисията им щеше да бъде от по-злокобно естество.

Изпратиха спешно съобщение по телеграфа, за да изпратят тежкотоварен кран (най-близкият се намираше в Лион), след което все така безмълвно, но решително наравиха кирки, лопати и носилки и се запуснаха в урвата.

След един час усилена работа изровиха живо и здраво бебе, плюс телата на осемдесет души в касапницата, погубила, по груби сметки, между двеста и четиристотин пътници. Продължиха да издирват оцелели. Накрая попаднаха на част от композицията, която се бе свлякла встрани и бе останала недокосната от пламъците. Сред отломките на вагон първа класа се виждаше крак в памучен чорапогащник. С помощта на кирките разпориха металния корпус и измъкнаха тялото на жена на средна възраст. Тактично придърпаха надолу карираната ѝ пола, сетне, заедно с чантата и ръкоделието ѝ, я положили в носилка. Санитарите бавно поеха нагоре.

Следващият труп бе на военен в британска униформа.

— *Le rouvre son!*^[5] — възкликна Пиер Бернар, загледан отчаяно в медалите върху гърдата на офицера. — Оцелял от войната, а издъхнал тук със смачкана глава! Отнесете го.

Наблизо му се мярна някакъв червен плат.

— Насам! — подвикна той и мъжете го последваха. За пореден път останаха потресени от гледката на жената, просната като

парцалена кукла в краката им. Гръбнакът ѝ бе пречупен, а лицето — разбито в близката скала. Червеното палто с кожена гарнитура бе обилно прогизнало със съсирена кръв.

— Изнесете я — нареди Пиер.

В следния миг до слуха му долетя слаб звук.

— Шшт! Чувате ли нещо?

И отново долови немощен вик.

— Помощ! Помощ!

Забързаха по посока на гласа. Някаква девойка в прокъсана сива рокля се мъчеше да се изправи на крака. За момент на Пиер му се стори, че се опитваше да набере букет от иглики, пръкнали се напред ливадата. Само че заблудата му мигом се разсея, щом ужасен зърна окървавената дреха и обезумелите сини очи върху призрачно бялото лице, злоещо обагрено от зейнала алена рана.

— Мод? — рече тя, когато се приближиха към нея. — О, толкова съжалявам! Къде е Мод?

---

[1] Извини ме, госпожа, мога ли да попитам каква е тази напитка? — Бел.ред. ↑

[2] Момче, кампари сода за госпожицата, моля. — Бел.ред. ↑

[3] Туристическа агенция. — Бел.ред. ↑

[4] Тя се обижда за нищо. — Бел.ред. ↑

[5] Нещастен глупак! (фр.) — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Северна Индия, пролетта на 1922 г.

Джо Сандиландс усети как влакът потрепери под напора на спирачките. Отегчен от дългото пътуване, той с облекчение се изправи и понечи да вземе багажа си от решетката. Действието му провокира верижна реакция сред спътниците му от купето. Двете офицерски съпруги събудиха четирите дечурлига, които, изпотени и намусени, започнаха сънено да се препират.

Джо се притече на помощ при свалянето и нареждането на кошници за пикник, играчки, моливи и спални чували, като междувременно подхвърляше шеговити закачки към децата, с което си спечели изобилни благодарности и дружелюбни усмивки от майките им. Отговори учтиво на поканите им за пикник, вечерни партита, благотворителни мероприятия и театрални представления в Симла.

— Стигнахме ли вече? Това там хълмовете ли са?

— Не още, миличко. Остават още петдесет мили. А това е Калка. От тук ще се качим на теснолинейката, а с нея — чу-чууу, ще се изкачим по хълма сред завои и тунели, нагоре, нагоре, чак до небето. Ще видиш сняг по планините и огромни дървета, и даже истински майmunки! В Симла много ще ти хареса, Робин!

— А вие, сър, ще се качите ли с нас на теснолинейката? — обърна се Робин към Джо.

— Не, Робин. Съжалявам, че ще пропусна веселбата, но един приятел ще изпрати кола да ме вземе от гарата. Но пък може да се надбягваме, нали? Да видим кой ще пристигне пръв в Симла.

— Кола ли? — изненадано вдигна вежди майката на момчето, мисис Грѐм. — Значи имате приятели по високите места, тоест не само на хълма, а и в социалната йерархия. Доколкото знам, само на двама-трима души е позволено да ползват кола в Симла...

— Лейтенант-губернаторът на Бенгал — отвърна Джо на тактично сподавения й въпрос, — сър Джордж Джардайн, любезно остави на мое разположение лятната си вила за едномесечния ми

отпуск. — При тези думи той зачака с любопитство реакцията на присъстващите. В обществото на Индия, подвластно на снобски и консервативни порядки, беше жизненоважно всеки нов посетител да бъде подобаващо класифициран. Макар и с насмешка, Джо си даваше сметка, че и той подлежи на оценка според негласната разпоредба. Полицай? Една-единствена точка. Евентуални нашивки носеха нови три точки. Представителна външност, благодумство — вероятно още три. Ама щом лично губернаторът му бе предоставил бунгалото си и на гарата щеше да го чака кола — о, това го изстрелваше право в десетката! Добрата стара Индия, мислено въздъхна Джо, схванал красноречивите погледи, които си размениха двете госпожи. Стана му смешно от мигновената промяна на отношението им към него — в доскорошната им фамилиарност се прокрадна нотка на страхопочитание.

Децата обаче, в блажено неведение за новия социален нюанс, много се зарадваха и го засипаха с въпроси.

— Ами губернаторът има ли слон?

— В Калкута, където времето е студено, има четири, но на хълмовете — нито един — обясни му Джо.

— А трябва ли да носиш медалите си през цялото време, щом си отседнал при губернатора? — попита най-голямото момче.

— О, да, Били — на закуска, на обяд, на вечеря. Даже... — Джо се наведе и поверително прошепна, — даже ще се наложи да ги сложа и на пижамата си.

Дечурлигата се ококориха, сетне избухнаха в дружен смях. Все още се кикотеха, когато Джо със замах ги свали от вагона и ги повери на бавачките и носачите, които се завтекоха да настанят семействата за следващата отсечка от пътуването.

Влакът от Умбала до Калка бе претъпкан с английски семейства, втурнали се от жежките равнини към прохладния климат на Хималайските възвишения. Още в началото на април непоносимите температури в Делхи погнаха цивилни и военни държавни служители към лятната столица на Индия. Симла. Джо проточи врат над тълпата суетящи се пътници, с надеждата да зърне, макар и отдалеч сгушения в планинските пазви град. Оттук обаче все още не се виждаше, но затова

пък на далечния хоризонт се очертаха снежните върхове, увенчали тъмни гористи склонове и заблестели на слънцето подобно на театрален декор, който плавно се разгръщаше напред и нагоре, чак до Кашмир и далечния Тибет.

Джо се радваше на компанията на малките бърборковци в купето, дори нямаше нищо против словесните схватки с майчиците им, ала предстоящото съприкосновение с лелеяната Симла бе твърде драгоценно, за да го споделя с други хора. Джо копнееше да се наслади на красотата в спокойна обстановка и когато множеството се набути в теснолинейката, той се озова сам-самичък на перона. Всъщност не съвсем. Някакъв висок, едър и представителен господин също като него гледаше в прехласнато забвение околния пейзаж.

По всичко личеше, че не се бе разбързал. Явно не възнамеряваше да се качи на теснолинейката. И той като Джо се наслаждаваше на вълшебния миг. Джо се опита да го класифицира според йерархията на Индия. Лененият костюм очевидно бе луксозна изработка. Не беше английско производство, нито пък индийско. Дали беше френски? Едва ли. Американски, реши Джо. А самият мъж имаше вид на англичанин, но само на пръв поглед — никой лондонски бръснар нямаше да си рискува реномето с дългата подстрижка на посребрената му коса. Наперен господин. Много му отиваше да гледа тъй унесено красотата наоколо. Непознатият улови погледа на Джо и се усмихна.

Джо реши да го подложи на тест.

— „Земя прекрасна — най-прелестна е Индия, а земята на петте реки на себе си равна няма“ — изрецитира той.

— „Виж, Хаджи, там тъдява дали е град, на име Симла? Аллах всемогъщи, каква красота!“ — довърши на свой ред мъжът и двамата се спогледаха въодушевено. — Значи вие също сте почитател на „Ким“^[1], тъй ли? Но как се досетихте, че и аз...

— Не съм се сетил — отвърна Джо. — Просто забелязах екземпляра от книгата, който стърчи от джоба ви.

Непознатият извади малкото кожено томче, което от само себе си се отвори на орфана от четене страница.

— Има ли нужда да споменавам, че това е сцената с пристигането на Ким в Симла?

— И аз съм отбелязал същото място — каза Джо и извади от чантата си подобна книжка, за да илюстрира думите си. Зачуди се дали

събеседникът му забеляза окаяното състояние на неговото копие. Страниците бяха избелели и омърляни с фламанска пръст, накапани от свещ и обгорени от цигари. На места дори се виждаха петна от собствената му кръв. Цели четири години туй книжле с отракания, горд и находчив главен образ Ким бе негов неизменен спътник в ада на френските окопи. Никога не му омръзна да я препрочита. Духът на безстрашния Ким му бе вдъхвал кураж и даже живец в мигове на отчаяние. Уханията, звуците и гледките на непознатата гореща страна, която дори не бе мечтал, че някога ще посети, го отвеждаха далеч от околната пустош и лепкавата кал на бойните полета.

Огледа изпитателно мъжа. Стори му се познат. Глождеше го смътното усещане, че го бе срещал, но със сигурност не са били представени един на друг. Чуждоземският му акцент, макар и едва доловим, потвърди догадката на Джо, че не бе англичанин. Нито пък французин или италианец. Дали пък не беше германец? Надали. В масивната му наперена осанка имаше нещо театрално. Човекът се изсмя гръмко при вида на опърпаното книжле и смехът му отприщи забравен спомен. Ах, вярно, мислено възкликна Джо. Представлението на „Фауст“ в Ковънт Гардън, с което Кралската опера повторно отвори врати след края на войната. Ролята на Мефистофел се изпълняваше от някакъв руски баритон. Той яростно се зарови в паметта си.

— Ако не греша, имам честта да разговарям с Фьодор Корсовски — рече той. — Казвам се Сандиландс. Джоузеф Сандиландс. Детектив от Лондон.

Думите му бяха посрещнати с нов изблик на смях.

— Детектив! Изобщо не съм изненадан! Сигурно ще ми кажете какво съм закусил и къде са ушити дрехите ми?

— Елементарно, сър — отвърна Джо. — Пътувахте във влака от Умбала, значи сте яли чапати^[2], къри със зеленчуци и чаша чай. А що се касае за дрехите ви, смятам, че са американско производство, макар че не съм много наясно с модата. Но се обзалагам, че знам какви мисли се въртят в главата ви... Чудите се как да стигнете до Симла — дали да се качите на теснолинейката, която върви по заобиколния маршрут със сто и седем тунела, или пък да изберете по-краткия, но стръмен коларски път, понесен в друсаща тонга^[3], влачена от някоя изтормозена кранта, която кой знае кога ще ви довлече догоре.

— Имате пълно право, мистър Сандиландс. — Той посочи към редицата оклюмали коне, които се редуваха да транспортират пътници до хълма. — Инструктираха ме да наема тонга, ала се опасявам, че съм доста тежичък. И все пак мисля, че цялата романтика от първичното общение с природата на Симла ще се изпари сред сюррията летовници във влака. — Кимна към многолюдната тълпа наоколо. — А вие какво ще ме посъветвате?

Джо се поколеба. Вълшебният миг! Обгърнат от самота сред царствените хълмове! Нима щеше да го наруши заради един непознат? Измери го с поглед, сетне отвърна на въпроса му:

— Откажете се и от тонгата, и от влака.

— Е, все пак не съм на петнайсет години като Ким, че да извървя пеш петдесет мили!

— Няма да се наложи. Предлагам ви да ми правите компания, тъй че взаимно да се отегчаваме с цитати от Киплинг по време на дългото пътуване.

— Ами! И как точно смятате да се доберем до града горе?

Джо беше забелязал униформения губернаторски лакей, който се озърташе припряно на входа на гарата. Даде му знак и той бързешком се приближи, като му подаде някакъв плик. Джо го отвори и прочете бележката, написана с разчекнатия почерк на Джардайн:

„Джо. Добре дошъл на Хълма. Този човек ще те закара до подстъпите на града и после ще те упъти към квартирата ти. Както виждаш, изпреварих те. Вечеря в седем. Театър в девет. Дж. Ж.“

— С кола. Ще пътуваме с пакарда на губернатора. Къде е багажът ви?

Рикши и тонги им правеха път, докато напредваха с постоянна скорост от петнайсет мили в час. Според изчисленията на Джо при това темпо щяха да пристигнат в Симла в средата на следобед. Спътникът му се разположи в губернаторското возило с вида на човек, свикнал на подобен лукс, и дори се усмихваше и махаше с ръка, когато

подминаваха някоя красива жена. Сякаш бе излязъл да подиша въздух в Булонския лес, а не се подрусваше по третокласен път в изгарящата жега. Несъмнено бе светски лъв, макар че Джо остана трогнат и развеселен от наивното въодушевление, любопитство и радост, с които Корсовски попиваше околната красота.

Няколкото горещи пустинни мили от равнините до подстъпите на хълмовете минаха неусетно в компанията на руснака. Той се оказа забавен събеседник, който разведряваше обстановката с очебийната липса на скромност по отношение на собствената си персона. Макар да бе пропътувал голяма част от света, за него изкачването в индийските планини бе много специално, равностилно на своего рода поклонение.

— Нали знаете, че векове наред ние, британците, все чакаме руснаците да ни атакуват от север — рече Джо престорено сериозно. — Мислим си, че руснаците са завардили проходите на Хималаите и само чакат знак да се втурнат и да ни пометат от тази земя. А сега какво се оказва? Руснаците атакуват откъм юг! Излиза, че сме си направили криво сметките.

Думите му бяха посрещнати с нов изблик на отривист смях.

— Един руски баритон не е руски батальон! Пък и аз идвам тук на съвсем миролюбива мисия. Първо, поканен съм от Дружеството на театралните любители в Симла да изнеса представление в театър „Гейъти“. Това е голяма чест, като се има предвид колко изтъкнати творци са гостували на сцената му. И второ, останах заплепен от романтичния образ на Индия на твърде крехка възраст. Бях тринайсетгодишен, син на дипломати и живеех със семейството си в Лондон, когато ми подариха „Ким“, която току-що бе излязла от печат. Още тогава се заклев, че някой ден ще предприема това пътешествие... Я чуйте! Това кукувица ли е? Наистина! И тия дървета!

В този миг двамата мъже с наслада вдишаха хладния, наситен с боров аромат планински въздух, който ги лъхна след поредния завой. Гюрукът на автомобила бе спуснат, тъй че пред погледа им от всички страни се откриваше прекрасна панорамна гледка от полегати възвишения, чийто облик се променяше ежеминутно. Докато кретаха нагоре, до слуха им достигна бълбукането на стотици поточета, втурнали се буйно по склона от пролетното снеготопене. Дърветата ставаха все по-разкошни, а оскъдната кактусова растителност на

равнината бе отстъпила място на борове и рододендрони. Птиците чуруликаха гръмогласно и на Джо му се стори, че мярна силуета на маймуни, люшнари се сред китните клонаци.

Пътят бе доста оживен. Колата задмина върволица от тибетски търговци пешаци, местни мъже и жени, стъписано загледани във возилото, както и множество тонги, които се туткаха да им сторят път. Имаше също доста хамали и товарни мулета, понесли багажите, за които не бе останало място в теснолинейката. За пореден път Джо се развесели от гледката на двамина мъже, помъкнали на гръб огромно пиано, а по петите им вървеше трети, който носеше краката на музикалния инструмент. На местата, определени за разминаване, млади мъже, поели обратния път към долината, ги поздравяваха ведро и жаловито питаха: „Жега ли е долу?“, на което Джо неизменно отвръщаше: „Адска жега!“

Колкото повече се изкачваха, толкова по-свеж ставаше въздухът, а гледката — по-великолепна. На тази височина вече вирееха типичните за региона хималайски кедри, чиито изящни синкави клони се стелеха по склоновете. Носеха се по-осезаеми и разнообразни ухания, познати и непознати за обонянието на двамата пътници. Джо долови носталгичния полъх на английска градина с неизменните лилии, рози, див чесън и острия, но сладостен мирис на дива мащерка. Главите им се замаяха. След маранята и неудобствата на равнината сега се чувстваха ободрени, весели и въодушевени. Докато завиваха за пореден път, Фьодор скочи на крак и се олюля застрашително, като посочи напред.

— Ей го там! Шофьор, спри в онази отбивка за малко.

Шофьорът се извърна към тях усмихнато и оповести:

— Това е Тара Деви, сахиб, а там отвъд е самата Симла!

Разкрилата се гледка се запечата навеки в паметта на Джо: на близкия хоризонт се очертаха разлятите контури на града, кацнал връз стръмен планински склон и ограден отвсякъде с китни гористи хълмове в пазвите на Хималаите, побрали в себе си всички нюанси от зелено до тъмносиньо, обрамчени с блеснала снежна ивица.

Джо загуби ума и дума, за разлика от словоохотливия си спътник.

— Е, на тази величава сцена подобава да се изяви най-великият баритон в света! — заяви той и за радост на Джо остана все тъй

изправен, изду гърди и напълни дробовете си с опияняващия планински въздух, след което с театрален жест отприщи гърло в „Кашмирска любовна песен“: „Тез бледи ръце аз обичах, накрай Шалимар...“ От мощния му глас, отекнал из тясната долина, гълъбите запърхаха подплашено, а елените и другите горски обитатели нададоха зов за опасност. Джо се опита да се присъедини към певеца, но го напуши смях, затова след няколко нискотонни строфи се отказа и се заслуша с възхищение в гласа на Фьодор, многократно препращан от скалното ехо с прочувствената му интерпретация на тази крайно сантиментална песен.

*„Тез бледи ръце аз обичах, накрай Шалимар.
Где си сега? Где си сега?“*

След продължителния последен тон Джо почти очакваше да чуе гръмовни аплаузи. Вместо това обаче се разнесе едновременно тупване и пукот, и басовата финална нотка неочаквано се извиси в неконтролируем потресаващ крясък. Вторият пукот пресече безвъзвратно гласа на певеца.

Под напора на войнишкия си инстинкт Джо светкавично бе залегнал на пода на колата. Сега той се извърна и с ужас съзря как Фьодор Корсовски, строполен върху тапицерията, бавничко се свлече от седалката.

— Карай! Карай! — троснато изкрещя на шофьора, който и бездруго нямаше нужда от подканяне. Едва заглъхнало ехото от изстрелите, той натисна яко газта и огромният автомобил се понесе напред сред пръски от чакъл по неравния път. Не след дълго рязко спря в едно заслонено от скалите място. Джо изпълзя и коленичи връз задната седалка, на която руснакът се бе проснал с разперени ръце. Джо начаса схвана, че бе мъртъв, и като разпори дрехите му, съзря двете прецизни дупки на куршумите, пронизали сърцето му от двете страни.

Тоя стрелец е голям майстор, механично си отбеляза наум, сетне се помъчи да примъкне нагоре Корсовски, при което дланите му плувнаха в кръв. Входните рани бяха малки, но изходните отворения се бяха слели в кървава пихтия от разкъсани мускули и пречупени кости.

Хм, сигурно е карабина, калибър 303. Несъмнено бяха използвали олекотени куршуми.

Пребледнял от уплаха, шофьорът се извърна към него и Джо с облекчение го чу да говори на английски.

— Накъде да карам, сахиб? Към резиденцията?

— Не — отвърна Джо, а мозъкът му щракаше на високи обороти.
— Към полицейското управление. Ама първо хубаво се огледай и запомни къде се намираме. Този участък има ли си име?

— Сахиб, това място е зло — викат му Дяволското бърдо.

Без да се помайва, шофьорът подкара колата с шеметна скорост из завоите, които ги деляха от Симла. Надул до крайност клаксона, пакардът си проправи път и с предупредителен вой влетя в града.

---

[1] Произведение на Киплинг. — Бел.ред. ↑

[2] Тънки питки, печени във фурна. — Бел.прев. ↑

[3] Лека индийска двуколка. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Полицейският началник Чарли Картър се прозя и завинти капачето на луксозната си писалка. После стана и се протегна, отиде до вратата и подвижна да му донесат чай. Сетне излезе на балкона да се поосвежи на чист въздух и облегнат на парапета, доволно се загледа в безупречната рутинна процедура на двора.

Караулът тъкмо се сменяше. Хората от конния патрул стояха и си бъбреха безгрижно, докато снемаха снаряжението си, а междуременно заместниците им, под командата на един хавилдар^[1], се стягаха да поемат дежурството. Картър се усмихна на деловото им излъчване, спретнатите униформи и бдителните физиономии. Огледа и вързаните коне, които нетърпеливо шаваха с лъскавите си бедра.

На Картър много му се щеше да се присъедини към колегите си, обаче трябваше да довърши седмичния си рапорт до комисаря. Не че оня мързелив дъртак щеше да си даде труда да го прочете. Пък и защо му е? Обичайната спокойна обстановка не предлагаше особено вълнуващо четиво. Картър въздъхна. Пое чая, който му поднесоха върху месингова табла, и неохотно се върна на бюрото, където поднови съвестното описание на предполагаемия обир от предишната нощ с калиграфския си почерк.

Беше много досадно да се описва такова банално закононарушение, което не заслужаваше да му се отделят дори пет минути. Старата мисис Торингтън, живееща на Оукланд Хил в Симла, бе обвинила един от хамалите, че ѝ задигнал сребърна четка за коса. Цял час полицейският началник увещаваше старата брантия, че всъщност вещта е станала притежание на сюрята маймунки, които в един от набезите си откъм Джакко Хил се бяха промъкнали в дома ѝ през прозореца в спалнята, оставен отворен от самата стопанка.

В този миг вниманието му бе привлечено от гълчащи гласове и ръмжене на форсиран двигател. Хавилдарят нахлу развълнуван в кабинета му и докладва за появата на мощен автомобил, който се придвижвал с несъобразена за стръмните улици скорост. Само на три

коли бе разрешен достъп до Симла: на вицекраля, на губернатора на Пенджаб (нито един от двамата не бе запланувал посещение в този ден), както и служебния полицейски автомобил, понастоящем даден за ремонт. Всички други собственици бяха добре запознати с наредбите, според които трябваше да оставят колите си в гаража под хотел „Сесил“. В такъв случай кой, по дяволите, се беше развихрил тъй? Крайно заинтригуван, Картър остави писалката си и отиде лично да види какво става.

Един голям пакард, сив металик, със спуснат гюрук, профуча последните мили от главната улица, зави в двора на полицията и заби спирачки току пред входа на управлението. Картър разпозна служебния знак на действащия губернатор на Бенгал. Позна и личния му шофьор, с ококорени очи и прашасало лице. Двамата пътници на задната седалка обаче му бяха непознати. Единият, тъмнокос мъж в ленен костюм каки, се бе надвесил напред и пришпорваше шофьора да кара, а щом спирачките изсвистяха, скокна пъргаво от колата и сега, сложил ръце на кръста, оглеждаше редиците кавалеристи и коне с властен поглед.

Беше височък и нахакан, обгорял от слънцето симпатяга, тоест някогашен симпатяга, мислено се поправи Картър, след като забележа по-отблизо лицето му. То излъчваше интелигентност и решимост, но бе разполовено на два несъвместими образа — единия хладнокръвен, другия — деформиран от белег и непроницаем. Подобни лица бяха често срещано явление, дори четири години след приключването на войната, затова Картър заключи, че човекът навярно е бил ранен на бойните полета във Франция. Виж, спътникът му бе пострадал безнадеждно — лежеше проснат на задната седалка, целият подгизнал в кръв.

Картър не вярваше на очите си! Нагласи монокъла си и подвикна властно и гневно:

— Може ли да ми обясните кой сте и какво, по дяволите, търсите тук?

Непознатият се обърна и след като невъзмутимо го изгледа от глава до пети, отвърна със забележително спокойствие:

— Естествено, че мога. Само че е малко дълго за обяснение, тъй че трябва или да слезете, или аз да се кача.

Чарли Картър изтрополи надолу по стълбите, като междуременно си нахлузи шапката и добави:

— По-добре аз да дойда и е хубаво от самото начало да ме уведомяте кой е този мъртвец в колата на губернатора? Предполагам, че е мъртъв, нали?

— О, да, несъмнено — отвърна непознатият. — Може и да не ви се вярва, но това е руски баритон, на име Фьодор Корсовски.

Началникът го изгледа недоверчиво.

— Да, бе! — възкликна той. — Ами то е ясно като бял ден! Как не се сетих! То нали наоколо щъкат само руски баритони, полегнали в губернаторски коли. Е, а кой е ваша милост?

— Казвам се Сандиландс — поде мъжът, но мигом бе прекъснат от началника.

— Сандиландс! Капитан Сандиландс, нали? А, да, губернаторът ми спомена за вас. Каза, че сте детектив от Скотланд Ярд. Нали? Само дето не ме предупреди, че имате навик да си носите в багажа поверените ви трупове... Човекът е бил прострелян, предполагам? — Той се обърна към шофьора, който набързо му обясни на хинди произшествието и мястото на събитието.

— Предложих на господина да го докарам с колата, пратена да ме вземе от Калка. Стана жертва на снайперист, на около пет мили надолу по пътя. Карабина калибър 303, два точни изстрела в сърцето. Олекотени куршуми — входните отворстия са съвсем миниатюрни, но задните са колкото юмрук. Да не говорим как пострада тапицерията на губернатора. Мога ли да предложа — подметна Джо — да отидем до сцената на местопрестъплението? И то възможно най-скоро? Двата с шофьора маркирахме мястото — може да се натъкнем на пресни следи.

Началникът се позамисли.

— Между другото, казвам се Картър. Хм, Дяволското бърдо! Пада се отсам на Тара Деви. Бива си го това местенце! Нужен е цял полк, за да претърси местността. Както биха казали в Дивия запад, редно е да направим хайка.

При тези думи той гръмко се разпореди, след което шестима кавалеристи се метнаха на конете и поведоха още два за Джо и Картър. Преди да възседне своя, Картър с властен жест нареди на един

служител да се погрижи за трупа и колата. Шофьорът на губернатора бе съпроводен до управлението, за да даде показания.

— Междувременно можем да обменим някои идеи — рече Картър, щом потеглиха. — Горедолу схванах картинката, но кажете ми какво правите вие самият в Симла?

— В отпуската съм — отвърна Джо. — Бях зачислен към полицията в Бенгал, но назначението ми приключи и сър Джордж любезно ме покани да си отдъхна в лятното му бунгало за месец време. Да кажа на Индия последно сбогом, преди да се завърна в Англия. Сигурно се е разчуло за мисията ми в Калкута?

Той хвърли изпитателен поглед към Картър. Полицаят се мъчеше да сподави усмивката си. Беше проумял, че извитата лява вежда, която придаваше на госта вид на студено високомерие и любопитство, всъщност бе постоянна гримаса, плод на нескопосана пластична хирургия.

— Ами чух — поправете ме, ако греша, ама съм в края на слухарската верига — че сте били много ценен кадър от шотландярдските мускетари, тоест от разузнаването, а сетне ви прехвърлили при цивилните. Един вид да напомпат силите на реда с качествени умници.

Сандиландс отново обърна към него гротескната половинка на лика си, но Картър продължи да нарежда делово и дружелюбно:

— И че доста сте изучили колегите в Бенгал на разни хватки при разследвания, разпити и тем подобни.

— Това е вярно — каза Джо. — Само че ти повтарям, Картър, че вече приключих и сега съм отпускар. Не съм тук, за да ти давам акъл. Изобщо не ми се ще да се забърквам в тая работа. — Но докато произнасяше тези думи, вместо инстинктивната неохота, той пламна от гняв. Стана му мъчно за Фьодор Корсовски, този добронамерен, въодушевен и дружелюбен човек, който беше жив-живеничък само допреди няколко часа. Нали тъкмо в неговите уши отекна предсмъртния вик на прекрасния му глас? Уф, разбира се, че не можеше да остане настрана от случая!

Сякаш прочел мислите му, Картър безобидно рече:

— Слушай, Сандиландс, ти и бездруго си забъркан, тъй че не се впрягай. В Лондон сигурно всяка седмица застрелват по двама-трима баритони, но, право да ти кажа, за Симла това е нещо ново. И аз

приветствам малко екшън, тъй като напоследък май гоня единствено нахалните маймуни в близкия лес.

Последвани от хайката, те си проправиха път в долната част на града и излязоха на открития път. Отначало поеха в тръс, след това преминаха в лек галоп. Картър яздеше редом с Джо.

— Разкажи ми повече за този руснак — рече той. — Двамата сте прекарвали доста време заедно. Освен поканата в театър „Гейъти“, имал ли е друга работа в Симла? Или някакви познати, приятели в нашия град? Дали е имал уговорка да го посрещнат? Опитвам се да проумея защо са застреляли този нещастник.

— И аз не разбрах кой знае какво — рече на свой ред Джо. — Спомена, че си кореспондирал с Дружеството на театралните любители в Симла, което организирано посещенията му. Останах с впечатление, че става въпрос за делово споразумение. Дори не спомена конкретно име на някой човек. По моему е приел ангажимента от чист ентузиазъм, тъй като открай време копнеел да посети това място. Даже отказал много изгодна оферта за Ню Йорк.

Картър хвърли остър поглед на Джо.

— Да не би да твърдиш, че човекът е дошъл насам само за разтуха? — След това рязко изкомандва на подопечните си, четирима от които мигом наобиколиха Джо и заоглеждаха околността с повишена бдителност.

— Аха! А да не би пък ти да твърдиш, че аз съм бил нарочената жертва, а него са го гръмнали погрешка?

— Точно така — заяви Картър. — Това е една от версиите. А ти, Сандиландс? Кого познаваш в Симла? Някой недоброжелател от миналото си? Щом си се издигнал тъй скоропостижно до висш офицерски ранг, навярно си насмотал доста конкуренти! Идва ли ти нещо наум? Ще имам голяма полза, ако ми дадеш някакъв нишан.

— Съжалявам, но трябва да те разочаровам, друже — рече Джо, доволен от хъса на колегата си. — В Симла познавам единствено губернатора, а той е достопочтен мъж, нали? Единственият, който ми има зъб и би ме гръмнал от някое планинско усое, за моя радост е осъден на двайсет години каторга.

— Но все пак някой е дебнел колата на губернатора, а тя е била изпратена за теб, нали? Случайно ли предложи на Корсовски да го закараш?

Джо кимна.

— В такъв случай не смяташ ли, че най-вероятно снайперистът е очаквал тъкмо теб? — настоя Картър. — Ти си бил мишената на задната седалка.

Една думичка, използвана от руснака, глождеше ума на Джо. Когато си я спомни, той каза на Картър:

— Докато обсъждахме как може да стигне до града, той ми каза нещо от рода на „инструктираха ме да взема тонга“. Точно така — „инструктираха ме“. В оня миг думата ми прозвуча много странно. Слушай, Картър, явно някой със сигурност му е наредил да пътува с тонга. Значи въпросният снайперист се е спотаил, нищо чудно от доста часове, в очакване на тонга с едрогабаритен руски певец. И е избрал най-удачното скривалище — закътано и с добър изглед към това ключово място, където всеки поспира да се наслади на първата гледка на Симла. Тара Деви. Даже има отбивка.

Картър слушаше внимателно и кимаше в знак на съгласие.

— И тъй, макар да е бил настроен за тонга, ето че в обсега на карабината му спира автомобил, в който някакъв едър мъжага се е изправил и с пълно гърло пее серенада на околните хълмове с неповторимия си прекрасен баритон, а силуетът му в бял костюм е очевиден очертан на фона на черната скала — е, сто на сто е загреял, че това е очакваната мишена!

— Звучи напълно логично — заяви Картър, но Джо забеляза, че въпреки това не охлаби охраната.

Хайката продължи да действа, като на този етап насочи вниманието си от неколцината пътници към самото шосе, което след завоя ги отведе до злополучното Дяволско бърдо.

— Тук ще слезем от конете — рече Картър. — Ще оставя двама души да ги вардят, а с останалите набързо ще огледаме района. — Той погледна небето, за да прецени дали е достатъчно светло. — По-добре да побързаме. Откъде според теб са дошли куршумите?

— Ей оттам — посочи Джо.

— Хубаво. Ходом, марш — изкомандва Картър. — Сигурно в Британската армия на това му викат „разузнавателен отряд“, ама по

нашему, тоест на местното наречие, се нарича „гашт“. Както и да е. С една дума, операция „отваряй си зъркелите“.

Полицаяте заформиха плътна редица, насочиха пушки и тръгнаха напред, предвождани от Картър, докато Джо неохотно остана в края на левия фланг. Десният бе надзираван от един джемадир^[2].

„Мили боже, в какво пак се забърках?“, мислеше си Джо. „Ама нали уж съм в отпуск? И дали Картър изобщо проумява, че сред тая потеря моя милост се разхожда невъоръжен? Нейсе, късно е да умувам сега.“ Но след малко го налегнаха други мисли. Фьодор беше прекрасна личност — забавен, любопитен, талантлив, крайно въодушевен от пътуването си, и най-вече абсолютно безобиден! И все пак някой го бе застрелял. А макар и за кратко, двамата с Джо се бяха сприятелили. Лесно беше да загърби този кошмар, но осъзна, че изобщо не хранеше подобно намерение.

„Гаштът“ напредваше с неподозирана бързина и след стотина ярда Джо започна да се задъхва. Картър неуморно дерзаше напред. Джо неохотно се повлече подире му, изостанал на опашката, която навярно бе най-безопасната позиция. Сигурно затова Картър го бе поставил там.

След четвърт час изнурително ходене Картър вдигна ръка и нареди на хората да спрат, за да направят разбор, при което веднага един мъж вдясно на Джо се обади. Човекът изломоти нещо, а Картър му подвигна в отговор. Всички се скупчиха да огледат находката.

— Може да сме попаднали на улика — заяви Картър. — Не смеех да се надявам на такъв късмет. Я да видим какво сме докопали!

Докопали бяха две празни гилзи. Човекът, който ги бе забелязал, стоеше до тях и ги сочеше с пръст, както с облекчение забеляза Джо — за миг се побоя да не би оня да се втурне и да ги грабне в дланта си.

— Тук няма как да ги изследваме — отбеляза Картър, сякаш за пореден път отгатнал мислите на Джо, — но пък можем да ги пратим в лабораторията в Калкута, ако сметнем за необходимо. Във всеки случай трябва да подходим много внимателно. — Той извади хартиена торбичка за улики. — Калибър 303 — каза след малко. — Ти се оказа прав. Сигурно са от британска карабина. Виж, има и още нещо — добави той. — Цигарен филтър.

— Два цигарени филтъра — поправи го Джо, като посочи малко по-нагоре.

— Марка „Черната котка“ — констатира Картър. — Голяма файда, няма що! Всеки втори ги пуши — най-популярните британски цигари след „Уудбайн“. Виж, друго щеше да е, ако бяха руски папирози или афганистански, или ония купешки „Болкан собрание“.

Вгледаха се в двата филтъра, поставени в дланта на Картър.

— Дали е някой нервак, а? — попита Джо.

— Виждам какво имаш предвид — отвърна Картър. — Изпушени са само наполовина. Няколко дръпвания, после — пуф! Е, поне знаем откъде са дошли изстрелите. Мишената му е била почти под носа — даже камериерката на жена ми щеше да го улучи!

Картър се приближи, за да погледне през процепа между скалите. Джо забеляза колко внимаваше да не би да има следи или други отпечатъци. Джо също се вгледа за евентуални ямки, оставени от подпрян лакът или коляно.

— Ами, ето го като на длан — рече Картър. — Ей го, на. — И той посочи две ясно открити в мъха вдлъбнатини, на около два фута една от друга. — Ей тука са били забити върховете на ботушите му... тук... и тук... виждате ли? А пък ей там са били лактите му, то си личи. Ясно като бял ден.

— Колко ли е бил висок? — почуди се Джо. — Трудно е да определим ръста му само по ямките.

— По моему е малко над средното — по-височък от мен, но понисък от теб. — Той огледа подред скупчените любопитни соуари^[3] и посочи един. — Гупта! — Без да се помайва, индиецът пристъпи напред, коленичи на мястото и зае типична снайперистка поза. Ръстът му идеално пасна в ямките на колената и лактите.

— Арестувайте този мъж! — кресна Чарли.

Хората млъкнаха шашнати, а Гупта скокна гузно на крак, ала начаса схвана майтапа.

— Благодаря ти, Гупта — каза Чарли и записа в тефтерчето си: „Ръст — пет фута и десет инча.“^[4]

— Кой в Симла би изстрелял тези куршуми? — наивно изтърси Джо и мигом осъзна грешката си.

— Кой ли не! — отвърна Картър. — Тъкмо в това е проблемът. Градът гъмжи от първокласни стрелци: бивши и настоящи военни, ловци на тигри, че даже и дамите не остават по-назад. Само да видиш как се вихрят жените от Стрелковия клуб на стрелбището в Анандейл!

Все пак да караме подред. Първо ще пратим уликите за изследване в Калкута, а пък ако междувременно измъдрим някой заподозрян, ще проведем сравнителен анализ.

— Поне тия угарки доказват, че нарочената жертва наистина е бил Корсовски.

— Тоест? — не доразбра Картър.

— Ами само две са. За колко време се изпушват две цигари? Няколко минути. По моему стрелецът се е настанил тук, готов да чака цяла вечност мишената да се появи в мудната тонга. Снайперистите не обичат да ги юркат — заемат позиция дълго преди уречената стрелба. Разписанието на влака от Калка е всеизвестно, значи спокойно е могъл да изчисли кога горе-долу ще се дотътри тонгата. Само че е останал изненадан. Едва изпушил две цигарки, и хоп — ето го неговия човек, кацнал в голямата кола! Гръмва го набързо и се връща у дома за следобедния чай!

Туземецът, който, зяпнал, попиваше всяка дума на Джо, кимна енергично и се намеси:

— Тъй ще да е, сахиб! И аз помня как миналата година станала същата работа. Тук, на Дяволско бърдо! Оня млад господин, дето го гръмнали в тонгата — тогаз на мястото имало барем дузина угарки!

---

[1] Navildar (англоинд.) — индийски сержант. — Бел.прев. ↑

[2] Jemadir (англоинд.) — младши офицер. — Бел.прев. ↑

[3] Sowar (англоинд.) — редник конник. — Бел.прев. ↑

[4] Около метър и осемдесет. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Какви ги приказва тоя човечец? — възкликна Джо, докато с пуфтене се спускаше надолу по хълма към чакащите коне. — Ще ме осветлиш ли за какво става въпрос?

— Да — отвърна Картър. — Трябва да знаеш, че за втори път застрелват някого приблизително на това място.

— А кой е бил жертвата? — попита Джо. — Или не, почакай, май се сещам — някой бразилски алт?

Картър се засмя.

— Не, не беше такава екзотична птица, но все пак историята е много странна и не по-малко печална.

Яхнаха конете и поеха към града, а ескортът неспирно бърбеше зад гърбовете им. Картър начена историята.

— Един англичанин пътувал към Симла, за да се срещне със сестра си. Казваше се Лайънъл Кониърс. Сестра му Алис е видна персона в града ни — директор и главен акционер на „ИКТК — Имперската и колониална търговска корпорация“. Богата търговска фамилия от „голямото добрутро“. А младият лорд Кониърс преживял нещо наистина смайващо. Бил редови войник в един американски полк. Пострадал броени седмици преди края на войната. При отстъплението от Мъоз Аргон го покосила една мина, от която отхвъркнал и останал заровен в земята. След два дни го открили настъпващите германци. Горкият нещастник! Напълно си бил изгубил паметта. Хабер си нямал кой е и къде се намира — пък и нищо чудно след преживения кошмар, нали? Германците го взели със себе си и го завели на отчет в някаква полева болница. Дори не знаели каква националност е, затова минали месеци, преди човекът да влезе в официалната статистика. Лека-полека станало ясно кой е и какъв е, затова след време го изпратили в Блайти.

— Историята наистина е много тъжна, но не и необичайна — каза Джо. — Предполагам, че сестра му е била на седмото небе, задето е бил изтръгнат буквално „от лапите на смъртта“.

Картър се поколеба.

— Ами, не съвсем. Всъщност възкресението му предизвика голяма дандания. Нали разбираш, докато креел в оная немска болница, бил зачислен в графа „Безследно изчезнали“. На този етап от семейството му останали само дядо му и сестра му, тъй като родителите му се споминали от инфлуенца непосредствено след войната, за което той изобщо не подозирал. Когато отново се влял в потока на живите, дядото също бил покойник, а солидното наследство и управлението на семейния бизнес било поверено в ръцете на сестра му Алис и един втори братовчед. Май тя държи петдесет и един процента, а той — четиридесет и девет.

— Ясно — въздъхна Джо. — И как са реагирали те двамата? Какво е било положението им според закона?

— Разбирам накъде биеш — отвърна Картър. — И на мен най-първо това ми мина през ума. От юридическа гледна точка ситуацията беше пълна каша! Младият Кониърс, изглежда, е бил порядъчно момче. Писал на Алис, че е жив и е наследил семейната титла. А също тъй, че се кани да дойде при нея, за да поделят справедливо акциите от компанията. Нямал намерение да отнема нейния пай, ала не виждал причина да остави някакъв си там втори братовчед да бърка в кацата с меда. Затова възнамерявал да го разкара, като задържи за себе си петдесет и един процента, а на Алис да остави четиридесет и девет.

— А ти откъде почерпи тая информация? — попита Джо.

— Лично от Алис. Тя ми показва писмото му, с което ѝ съобщаваше за визитата си в Симла.

— И тя как реагира?

— Ами отначало не ѝ се вярваше (то си е напълно нормално), ама после много се зарадва. Според приятелите ѝ била адски развълнувана, че брат ѝ възкръснал от мъртвите. А като я видях, след като го бяха застреляли, по моему бе истински потресена. Повторно трябваше да погребее, тъй да се каже, единствения си близък роднина. Беше направо поразена от шока.

— А къде са били нейна милост и бизнес партньорът ѝ по време на стрелбата?

— Били са заедно. Между другото, по онова време вече се бяха оженили. И по ирония на съдбата, тя също е стреляла. Алис наистина има точен мерник, само че мишената ѝ била картоненият кръг на

стрелбището в Анандейл, пред погледа на стотина зрители. Бързала да посрещне брат си, който по разписание трябвало да пристигне след около час. А братовчед й бил с нея.

— А ти как мислиш — има ли връзка между двете убийства?

— Ами... на този етап между жертвите няма никаква връзка. Според мен си имаме работа с някой ненормалник, дето убива ей тъй, от спортен хъс. Като да изпробва как действа новата му карабина. Каква ли пък връзка може да има между един възкръснал войник и палавия мосю Корсовски?

— Освен факта, че и двамата са били убити на едно и също място и с еднакви куршуми, ако не греша?

— Така е. И в двата случая говорим за куршуми 303-ти калибър, вероятно от карабина. От лабораторията в Калкута ще ни дадат повече информация. Там изследваха и предишните куршуми.

— И убиецът е пушил същите цигари?

— Да. „Черната котка“. Абсолютно същият сценарий. И снайперистът е бил с подобен ръст, само че първия път е разполагал с доста време, тъй че е изпусил докрай цели дванайсет цигари. Е, преди да сторя каквото и да било, съм длъжен да докладвам на шефа си. Макар да знам какво ще ми каже — „Дерзай, Картър!“ Това му е дежурният лаф.

— Голям късметлия си, да знаеш — разпалено рече Джо. — Де да можех и аз да се похваля с такъв началник в Лондон! Трябва да искам позволение за всяка дреболия. И докато ти докладваш, аз навярно ще трябва да се представя на домакина си — лейтенант-губернатора, сър Джордж Джардайн.

— Да, май точно това трябва да сториш. Навярно ще бъде много заинтригуван от случая. При убийството на Лайънъл Кониърс прояви много голям, да не кажа чрезвичаен, интерес.

— Тъй ли? — възкликна Джо. — А ти познаваш ли го? Имам предвид отблизо? Или сте само на едно „добър ден“?

— Е, то един простичък полицай надали може да е на едно „добър ден“ с великия сър Джордж! Не бих посмял да гъкна в негово присъствие. Само бих стоял изопнат по войнишки и макар да ми е крайно симпатичен, всъщност не знам що за птица е.

— Ами от мен да знаеш, че при него няма случайни работи — заяви Джо. — Макар да останах крайно поласкан от поканата му да

ползвам лятното му бунгало, също така много се зачудих с какво съм заслужил тази чест...

— И какво измъдри?

— Ами и преди ме е въвличал в подобна история, в едно разследване в Паникхат. Сега си мисля да не би пък нарочно да ме е поканил? Като нищо ще се окажа прав! В такъв случай те моля да ме извиниш — сигурен съм, че изобщо не желаяш да ти се пречка някой натрапник като мен.

— Много грешиш, Сандиландс — заяви на свой ред Картър. — Адски ще се радвам да си имам за компания сродна душа.

— Въпреки това да не забравяме, че сър Джордж е дяволски хитър стар обесник!

При тези думи всеки пое по своя път — Картър се завтече да задвижи мудната полицейска процедура, а Джо, съпроводен от един соуар, се отправи към резиденцията на губернатора сред лабиринта на лятната столица на Индийската империя.

Джо с учудване констатира, че градът изобщо не бе изграден в ориенталски стил. Нищо не напомняше за Индия. Къщите, които с отдалечаването от центъра ставаха все по-масивни, бяха типично английски, сякаш изкопирани от Борнмаут или Гилфърд. Нямаше и помен от Великата Могулска империя, даже от Почетната източноиндийска компания. Домовете бяха облицовани с плочки, а повечето прозорци имаха поцинкована дограма. Навсякъде се виждаха балкони и остъклени врати, извисени и декорирани фронтони, както и имитация на дървена ламперия. Дори имената носеха повеи от английската провинция: Бриъни, Роуз Котидж, Вали Вю, Бъркхамстед. Градинките, засадени тук-там върху оскъдните равни парцели, тънеха в пролетни цветя, които, слели аромата си с боровото ухание, напомняха носталгично за английска енория.

Слънцето вече се бе потопило зад хълмовете, откъдето появя режещ вечерен бриз и напомни на Джо, че не се намираше в познатия Съри, а сред дивата природа, в град, запокитен връз хималайски склон на височина седем хиляди фута. Настръхнал от хладния въздух, той се замечта за гореща вана и запалена камина. Пришпори коня си, за да не изостане от пъргавия си водач, като междуременно запаметяваше

маршрута, за да може следващия път да се придвижи без чужда помощ до резиденцията на губернатора. Накрая зърна дискретна табелка „Кингсууд“, при която свърнаха от главния път по стръмна алея сред бухнали рододендрони.

Къщата на губернатора, макар несъмнено замислена да бъде уютна, всъщност бе доста обширна и помпозна в архитектурно отношение. Докато криволичеха из градинските пътечки, Джо забеляза най-малко десетина градинари, а на входа мярна тъмните униформи на губернаторската прислуга. Повери коня на водача си, който щеше да го върне в полицейското управление.

Сър Джордж го посрещна с типичната си безцеремонност.

— Къде се мотаеш, по дяволите? Цял следобед те издирвам! Да не си се втурнал да изучаваш местния колорит на Симла, а?

— Ами не съвсем — смотолеви Джо.

— Няма страшно — успокои го сър Джордж. — Не съм глух. Нали знаеш, че навсякъде имам връзки? Вече три часа полицаите сноват насам-натам като пощурели! Разбрах, че пак са гръмнали някого в Дяволското бърдо. Разправяй от там нататък. Само че първо ми кажи как ти се стори Картър?

— Не ми е работа да давам оценка за Картър — уклончиво отвърна Джо. — Но в общи линии ми се вижда свестен човек.

— Дали би могъл да се сработиш с него? — невинно попита Джордж.

— Абсолютно. Само че защо ме питаш за това? И ако благоволиш да ми обясниш защо точно на мен предложи бунгалото за гости? Все си блъскам главата над този въпрос.

— А защо трябва да има конкретна причина? Просто мислех, че ще ти се отрази добре.

— Все още имаш едно висящо убийство, за чието разрешаване няма да е зле да ти дадат едно рамо от Лондон, нали?

Сър Джордж се засмя гръмогласно.

— Брей, мамка му! — възкликна той. — Стара кримка е тоя Сандиландс, както казват в Скотланд Ярд. Признавам, хвана ме в крачка! Да, Джо. Точно това ми скимна — че тоя случай е по твоята част и идеяката мигом се заформи в лукавия ми мозък. Знаех, че няма да устоиш на поканата ми. Нали видях как ти светят очите? Ала трябва да пипаш внимателно. Няма нужда да ти го казвам — надявам се да

сътрудничиш на Картър. Той си разбира от работата и надали ще се почувства унижен от присъствието ти, но все пак не бива да се набиваш в очите на хората.

Джо го измери критично, после се усмихна.

— Значи съм жертва на манипулация! Е, досетих се. И на Картър си промил мозъка. Знаеш ли какво ми рече на раздяла? „Адски ще се радвам да си имам за компания сродна душа.“

— И ти нямаш нищо против?

— Не — бавно отвърна Джо. — Заради Корсовски. Не забравяй, че го убиха пред очите ми. Тъкмо аз го видях жив за последен път и май единствен аз в Симла ще го запомня навеки. Беше страхотен човек. А падна покосен от някакъв мерзавец.

— А на старата кримка Сандиландс не му минават такива номера, а?

— Май че си прав — съгласи се Джо.

— Знам какво ти е — заяви сър Джордж. — Като млад, докато живееш в Персия, се увлякох по борбата с петли. Имах някои наистина класни пернати борчета. Е, отдавна съм загърбил това хоби, ала и до ден-днешен, видя ли случайно бой с петли, нещо все ме влече да погледам сеира. И с теб е същото — станал ли си веднъж ченге... Ама казвай сега какво се случи.

Джо му предаде накратко събитията, а накрая попита:

— Надушваш ли нещо гнило в тая работа?

— Фактите говорят сами за себе си: и двамата са пътували към Симла, но нито един не е стигнал до града. Някой или някои хора са имали интерес да попречат на появата им. Нали тъй? И кои ли са заинтересуваните персони?

— Според Картър може да е някой изперкал ловец, който, по думите му, „изпробва как действа новата му карабина.“ Тая версия нещо не ми вдъхва доверие. Но пък и каква ли връзка може да има между британски войник и руски баритон?

— Е, ще видим. Между другото в бележката си те уведомих, че в девет часа сме на театър. Тъй като смъртта на Корсовски още не е оповестена, пък и представлението му бе насрочено за вдругиден, вероятно няма да са отменили програмата. Боя се, че няма да е кой знае какво. Още е началото на сезона и не са имали достатъчно време за репетиции. Ще има два-три номера на Оперното дружество — нали

знаеш, разни скечове и песнички от рода на „Първата кукувица“ или „Рагтайм в Симла“, с които обикновено откриват новия сезон. Не се налага да ходиш, Джо. Ако искаш, иди да си починеш от премеждията си, а? — Сетне се обърна към току-що влезлия камериер: — Джеймс, какъв е случаят довчера? Трябва ли да съм в парадна униформа, или е достатъчно да нося фрак? Значи фрак? Е, Джо, ако искаш да дойдеш, трябва да се издокараш с фрак.

Изкъпани и подобаващо нагласени с черни папийонки и бели фракове, похапнали порядъчно и почерпени с две бутилки бордо, сър Джордж и Джо потеглиха с каретата, съпроводжани от двама камериери, двама кочияши на капрата и един водач, който подтичваше напред със запален фенер. Джо се отпусна, наслаждавайки се на вечерния блясък на Симла. Градът кипеше от живот. Навсякъде се виждаха рикши, тук-там карети, мъже в официални дрехи или парадни униформи, дами във вечерни рокли и дълги бели ръкавици — всички правеха път на сър Джордж, а той разсеяно им се усмихваше, докато посочваше на госта си местните забележителности.

Джо остана заплепен от нанизите с електрически крушки, които осветяваха пътя пред тях. Следвайки живописните извивки на околните хълмове, те му напомняха за блестящи гирлянди върху коледна елха. Пълната априлска луна хвърляше допълнителна светлина и Джо усети как настроението му се повишава. Той деликатно намекна на сър Джордж какво мисли за чудатата архитектура на Симла и посочи по-специално Долния пазар, прилепен като птиче гнездо в хълма. Той се разпростираше на неравни слоеве, покрит с ламаринени покриви и прорязан от множество стълби, които стигаха чак до Главната улица над него.

— Бива си я тая Симла! — свойски се съгласи с него сър Джордж. — Едуин Лютиен, архитектът на Ню Делхи, само като зърна града, рече и отсече: „Ако ми кажат, че това е дело на местните маймунки, рекъл бих: браво, умни зверчета! Дано ги изтребят, че да не скалпят отново подобна грозотия.“ — При тези думи губернаторът избухна в смях. — Виж как точно го каза човекът! Ама пък, право да ти кажа, пришълците от равнината все разправят, че се чувствали с двайсет години по-млади. И то не е само от чистия въздух, да знаеш.

Самата атмосфера е една такава... безгрижна! Иде ти да вършиш лудории. Важи дори за старчок като мен. Нищо чудно, че на тукашните хора сегиз-тогиз им избиват балансите! Те всъщност точно затова идват насам. Тъй че, млади момко, имай си едно наум.

Продължиха да си проправят път сред все по-многолюдната тълпа, отминавайки англовидните вили, докато накрая стигнаха до Камбърмиър Бридж и пред погледа им изникна бледият силует на християнската църква.

— Ето ти и местната катедрала — оповести сър Джордж, макар че нямаше нужда. — Хората все приказват за компромиса на англиканската църква. Ама какъв ти компромис? Това тук си е чиста проба нашенска готика! Трябва да я разгледаш отвътре. Фреските са проектирани от бащата на Киплинг. А пък ако дойдеш в неделя, можеш да се разходиш на терасата ѝ сред местните величия.

— Едва ли ще имам много време да серазмотавам наоколо — сухо отбеляза Джо.

След последния завой се озоваха пред ярко осветения театър.

— Прилича на мюзикхол от викторианската епоха — произнесе се сър Джордж. — Аз му викам „индийски барок“.

Каретата величествено спря. Единият кочияш се зае с конете, а другият отвори вратата пред насъбралото се множество, което направи път за сър Джордж и госта му. Когато влязоха във фойето, някакъв униформен служител прошепна:

— Негово височество не е тук тази вечер, сър Джордж, нито пък губернаторът на Пенджаб. Боя се, че ваша милост е най-високопоставеният от тук присъстващите европейци.

— И какво да правя в такъв случай?

— Нищо особено, сър. Просто се усмихвайте и кимайте наляво-надясно.

— Че аз цял живот само това правя — изсумтя сър Джордж. — Е, нали затова ми плащат! А, добър вечер, мисис Галахър. А това Маргарет ли е? Маргарет! Нямаше да те позная. Я как си се източила, ако мога тъй да се изразя. За пръв път ли те въвеждат в светския живот?

Наоколо му се скупчи сума народ.

— Мога ли да ви представя сестра си, сър Джордж? Джойс, това е сър Джордж Джардайн, действащ лейтенант-губернатор на Бенгал.

— Драго ми е, драго ми е! — възкликна сър Джордж. — За пръв път ли сте тук?

— Това е вдовицата на полковник Чичестър, която беше тук и миналата година — дискретно му подшушна служителят.

— Ах, мисис Чичестър! Радвам се да ви видя отново. Значи сте тук за втори път. Ах, три ли станаха? Как само лети времето! Мога ли да ви представя капитан Сандиландс, който ще ми гостува няколко седмици, надявам се... А, Джо?

Отнякъде се дочу неспокоено настройване на инструменти, при което тълпата се разпадна на по-малки групички и полека се насочи към местата си в позлатените ложи, които ограждаха околоръст сцената.

— Май още не се е разчуло за Корсовски — отбеляза сър Джордж, докато заемаха местата си. — Чудя се дали ще го съобщят официално? Само дано не нарочат моя милост да го стори!

Джо се огледа. Блеснали погледи, „шавливи очи“, както би се изразила майка му, елегантни кокове, колосани нагръдници, мустакати лица. Тук-там светлината се отразяваше в нечий монокул. Джо се почувства като отломка от отминали времена. Съзнаваше, че като гост на сър Джордж бе обект на всеобщо любопитство. „Ако имах мустак, сега щях да го засуча доволно“, помисли си той. Мярна мисис Греъм, спътницата му от влака, и за нейна радост ѝ смигна заговорнически.

Шоуто започна с началните тонове на увертюрата от „Аида“, в изпълнение на шестчленния оркестър. После светлините се насочиха към сцената, където след вдигането на завесата се разигра едноактна пиеса, изпълнена доста сносно от четирима актьори под бурните аплодисменти на публиката.

— Анджела изглежда на не повече от трийсет — възхитено подшушна някой наблизо.

— Хмм, аз на слънце изглеждам на дваисет и една, а тя на сянка — два пъти по толкоз! — гласеше язвителният отговор.

След комедията застъпи Хоровото дружество, което изпя „Слушайте, прекрасни рози“, последвано от гръмкото изпълнение на „Хора на войниците“ от мъжката му част. Накрая неколцина кльощовати девойчета, без да им мигне окото, се закълчиха в някакъв модернизиран джаз вариант на негърски танц.

— Ако това наистина беше мюзикхол отпреди петдесет години, можеше да поръчаш в антракта да ти пратят някое от тия момета — подхвърли сър Джордж. — Само да подшушнеш на Джеймс!

— За Бога, сър, не го правете! — гузно възкликна Джеймс.

— Хайде, хайде, Джеймс, нали трябва да се погрижим за гостите си?

Танцът беше финалният номер в първата част на програмата. Сред рой клюки и брътвежи зрителите се заизмъкваха към фоайето. Мнозина запалиха пури, а една-две дръзки дами приеха предложените им цигари. Любезен и словоохотлив, сър Джордж цъфтеше сред тълпата.

Втората част се състоеше от мелодрама в три действия, изпълнена от осмина актьори. Налегнат от умора, Джо от време на време задрямваше, загубил нишката на засукания сюжет. Все пак изпълнението бе възнаградено с щедри аплодисменти и хората вече се разшаваха за връхните си дрехи, когато на сцената се появи някакво момиче и вдигна ръка. Публиката мигом замлъкна и изпадна в благоговейно очакване. Беше облечена в дълга семпла рокля от бял сатен, гарнирана с червена роза на деколтето. Косата ѝ, която свободно падаше върху раменете, на светлината на прожекторите блестеше като новоизсечено медно петаче с образа на Крал Джордж V.

Каква хубавица, неволно си помисли Джо. Погледна в листовката, за да разбере коя е, но след мелодрамата нямаше предвиден номер. Понечи да попита сър Джордж, ала в този момент момичето заговори.

— Дами и господа, трябва да направя едно съобщение от името на управителния съвет на театъра. — Гласът ѝ, плътен, мелодичен и отчетлив, достигаше и до най-отдалечените ъгълчета на аудиторията. Свикнала е на публични изяви, помисли си Джо. Бавно и самоуверено младата дама обходи публиката с поглед, за да привлече вниманието на всички.

Хората запърхаха любопитно.

— Опасявам се, че се налага да съобщя една трагична вест. В театър „Гейъти“ са се представяли мнозина изтъкнати изпълнители. Всички с нетърпение очаквахме появата на великия Фьодор Корсовски, за когото бе уредено да се изяви на тукашна сцена четири вечери поред тази седмица. — Настъпи дълга пауза. — Дами и

господа, трябва да знаете, че мосю Корсовски е бил застрелян този следобед на път към Симла. Загинал е на отсечката край Калка.

Следващите й думи се размиха в надигналата се глъчка, затова тя повторно вдигна ръка.

— В този момент сме безсилни да направим каквото и да било, но все пак бих желала в негова чест да изпълня един руски романс.

Отново се разнесе любопитен шепот, докато някакъв индиец със струнен инструмент зае позицията в нишата на оркестъра.

— По правило съпроводът трябва да е от балалайка, но и Чандра Лал ще свърши работа. — И тя кимна на индицеца, който й даде тон с едната струна. Щом постигнаха унисон, тя поде песента сред гробната тишина.

Макар и нешколуван, гласът ѝ бе нежен и музикален. Джо отбираше достатъчно руски, за да схване, че изпълняваше жалейна песен, в която се говореше за скръбта от раздялата. Доколкото разбираше, беше изпята на перфектен руски. До известна степен романсът за сбогуване на момата с нейния избраник, изчезнал навеки зад могъщите руски планини, звучеше уместно в сърцето на Хималаите.

Трите куплета неусетно се изнизаха под акомпанимента на струните. Джо слушаше прехласнат. Коя ли беше тази млада жена, дотолкова завладяна от прочувствената песен, че сълзите се стичаха неудържимо по страните ѝ?

Значи все пак някой бе очаквал Фьодор Корсовски. Някой в Симла оплакваше смъртта му.

ГЛАВА ПЕТА

След като и последният тон заглъхна, певицата се усмихна печално и мигом напусна сцената. Очевидно и най-плахото ръкопляскане би било неуместно в случая и Джо забеляза как трогнатите зрители останаха цяла минута на местата си със сведени очи.

— За бога, Джордж — подшушна Джо нетърпеливо, — ама коя е тази млада дама? Искам да се запозная с нея!

Джордж завъртя очи.

— Не мисля, че дори Джеймс би могъл да го уреди. Опасявам се, че ще трябва да се наредиш на опашката. Няма смисъл да се опитваш да пробиеш зад кулисите след изпълнението на мисис Шарп. Знам го от собствен опит. Изобщо не можеш да припариш от купищата букети и стълпотворението от донжуановци, които копнеят да паднат в нозете ѝ.

— Мисис Шарп, значи?

— Съпругата на Реджиналд Шарп. И двамата са в борда на Дружеството на театралните любители. И той е още една пречка, тъй като има навика да дебне като някой цербер зад кулисите.

— Виж, Джордж, интересът ми е изцяло от професионално естество — категорично заяви Джо. — Искам да разбера доколко е познавала Фьодор Корсовски и защо е тъй покъртена от смъртта му.

— Хайде, де! Недей да се поддаваш на романтичните си фантазии. Нали видя, че всичко живо лееше сълзи, включително ние двамата с теб? Но разбирам накъде биеш. Джеймс! Гостът ни има едно желание. Помогни ни да се доберем до гримборната на мисис Шарп, ако обичаш.

Както парата се разпръсва при нахлулия вятър, тъй и тълпата се раздели и отстъпи пред величествената поява на сър Джордж. Джо го следваше из коридорите, покрай множество сбутани стаички зад

театъра — характерното задкулисно пространство за повечето провинциални театри — където актьори и певци приглушено си вземаха довиждане и хлопваха врати. Някакъв висок, слабоват мъж в официален костюм ги пресрещна с въпросителна усмивка.

— Реджи! — сърдечно възкликна сър Джордж. — Страхотна програма, не ще и дума! Искам да те запозная с един човек — Джо Сандиландс, който ще ми гостува няколко седмици. Джо работи в Скотланд Ярд. Сякаш Господ ни го праща в такъв момент. Ще имаш ли нещо против да го представиш на съпругата си? Мисля, че се налага да ѝ зададе два-три въпроса.

Реджиналд Шарп измери Джо със смесица от раздразнение, неприязън и подозрение, които обаче мигом се разсеяха под властния поглед и вирнатия аристократичен нос на сър Джордж.

— Разбира се, сър Джордж — отвърна той с възкисела усмивка. — Драго ми е да се запознаем, Сандиландс. Само че вижте, жена ми е доста изморена, тъй че ако може да ограничите събеседването си, тъй да се каже, в рамките на няколко минути. Нали разбирате?

Джо изобщо не разбра, но все пак измърмори учтиво в отговор. Реджиналд Шарп почука на вратата и подвикна:

— Скъпа, имаш посетител. От самия Скотланд Ярд! Ще го приемеш ли?

След миг вратата се отвори със замах. Тя не бе имала време да се преоблече или да изтрие грима си, но все пак бе избърсала сълзите. Посрещна ги усмихнато и шеговито рече:

— Скотланд Ярд ли? Мили боже! Нима тазвечерното ми изпълнение бе тъй престъпно бездарно? И кой от двамата ви е пратен да ме арестува? Със сигурност не сте вие, сър Джордж. Много се радвам отново да ви видя.

На този етап се намеси Шарп, който навъсено представи госта.

— Скъпа, позволи ми да те запозная с мистър Сандиландс, който е отседнал при губернатора. Мистър Сандиландс, това е съпругата ми Алис Кониърс-Шарп.

В много добро настроение, без следа от споменатата умора, Алис Кониърс-Шарп взе нещата в свои ръце, като любезно разкара сър

Джордж, Джеймс и съпруга си и остана насаме с Джо, който за пръв път в живота си изгуби дар слово в присъствието на младата дама.

— Мистър Сандиландс? Моля, настанете се удобно и ми кажете за какво искате да говорите с мен. Нещо ми подсказва, че не сте дошли зад кулисите, за да ми правите комплимент за ужасното ми пеене.

— Ами всъщност точно затова дойдох — заяви Джо. — Останах трогнат от любовната балада, която изпълнихте. Както и всички останали зрители. Но аз специално съм особено пристрастен, тъй като Фьодор Корсовски загина пред очите ми.

Алис кимна и той разбра, че новината за ролята му в инцидента вече се бе разчула. Тя се приведе напред и доскорошната усмивка бе заменена от израз на дълбока загриженост.

— Какъв ужас сте преживели! Направо ме побиват тръпки, като си помисля, че докато са гърмели по вас, докато Корсовски е умирал, аз репетирах негърския танц със „Звънчетата“. — Джо забеляза, че единствено тя сложи него и Корсовски под един знаменател като участник, макар и останал невредим, в потресаващата случка. И това го предразположи да разкрие душата си.

— Наистина останах като попарен, мисис Шарп. Познавах Корсовски едва от няколко часа, но те бяха достатъчни, за да се сприятелим. Дойдох да прекарам отпуската си в Симла, но с позволението на сър Джордж — по-скоро по негова молба — ще се постарая да разкрия извършителя. А съдейки по реакцията ви на сцената тази вечер, се запитах дали пък не сте познавали Корсовски лично? Пяхте толкова сърцераздирателно, при това на перфектен руски, според скромната ми преценка...

Алис кимна, дръпна една завеска под тоалетката си и извади две чаши. След това измъкна бутилка малцово уиски и безмълвно наля порядъчно количество и на двамата. Подаде едното питие на Джо, а другото вдигна за тост, при което той забеляза, че огромните ѝ теменужено сини очи все още блестяха от сълзите. Отпи от уискито си, преди да му отговори.

— Въпросът ви никак не ме изненадва, мистър Сандиландс. И аз имам набито око за хората. От пръв поглед разбирам дали някой ми е симпатичен или дали вдъхва респект и доверие. И вие сте много наблюдателен. Тази песен винаги ме просълзява. Навява ми скъпи спомени. Научих я от първия си учител по пеене — бях образована по

старовремската система — който бе млад руски емигрант, побягнал от революцията. Нямаше пукнат грош, беше син на някакъв грузински граф. — Тя се позасмя. — Не че е кой знае какво — по моему всички грузинци все се правят на някакви величия, при това без пукнат грош. Спестяваше, за да отпътува за Америка. Първият истински мъж, когото срещнах. Тогава бях на влюбчивата възраст петнайсет години. И наистина се влюбих в него, а той замина за Америка. Така свърши всичко. Остана ми само тази балада, от която все ме избива на плач.

Докато разказваше тази история, тя гледаше вперено Джо, който накрая отклони погледа си.

— Значи учителят по пеене? — колебливо рече Джо. — Да не би случайно да се е казвал Фьодор Корсовски?

Тя отново се засмя и поклати глава.

— Не, учителят ми беше тенор. Но не бих имала нищо против да се запозная и с Фьодор Корсовски. Може би той... Е, знам, че звучи нагло от устата на една омъжена дама, но все пак може да е подочул нещичко за моя тенор, може би щеше да ми донесе новини. Самият Корсовски е обиколил доста свят и доколкото знам, е живял известно време в Америка. Мистър Сандиландс... — отново я обхвана предишното възмущение, — аз очаквах с голямо нетърпение да се запозная с него. Останах поразена, че гласът на този велик талант е замлъкнал навеки. Ще сторя всичко по силите си, за да ви помогна да заловите убиеца му.

— А също и убиеца на брат ви — подхвърли Джо. — Мисис Шарп, простете, че слагам пръст в прясната ви рана, но имаме основание да подозираме, че двете убийства са дело на един и същи човек. Чакали са ги в засада на едно и също място и са били застреляни с куршуми еднакъв калибър. Хрумва ли ви някаква връзка, колкото и да е абсурдна, между брат ви Лайънъл и Корсовски?

Тя се извърна към огледалото и разсеяно потърка дългия белег, който обрамчваше дясната страна на лицето ѝ.

— Много мислих за това. Нямам готов отговор. Какво би могло да ги свързва, освен факта, че са се движили по един и същи път? Имайте предвид, мистър Сандиландс, че дори в тази част на Индия се навъртат бандити. Преди три години препречиха пътя на железницата с огромен камък, търкулнат върху релсите. Петима главорези прекосиха вагоните, стреляха по пътниците и задигаха ценностите им.

Картър ги излови и оттогава не е имало проблеми, но кой знае? Може пак да се опитат, този път по шосето за тонги.

И понеже той замълча, тя поклати глава в знак на съгласие със скептицизма му.

— Не, едва ли се е касаело за обир. За всички е ясно, че не са се опитали да им вземат парите. Е, според моята теория може би става въпрос за политически убийства. Сигурно сте чули за Амритсар?

Джо кимна. Преди три години в град Амритсар британските войски бяха избили повече от триста индийци, излезли на мирна демонстрация. Случаят намери бурен отзвук както на местна почва, тъй и в цяла Великобритания.

— Амритсар е на две крачки от тук. Някой може би се опитва да отмъсти на британците. Русокосият ми брат имаше типично английска осанка, а и Корсовски донякъде приличаше на англичанин. А пък миналия месец... — поде тя колебливо, тъй като не знаеше доколко Джо бе в течение на събитията — миналия месец осъдиха Махатма Ганди на шест години затвор. Според мнозина по скалъпено обвинение. В Симла той има много привърженици, мистър Сандиландс, за които той е от ранга на краля, на лейди и лорд Рединг. Присъдата може да провокира и индийци, и британци да изразят несъгласието си по доста категоричен начин.

— Но Ганди се ужасява от насието и го заклеймява, не е ли тъй? — възрази Джо.

— Той самият — да, но едва ли е в състояние да контролира действията на поддръжниците си. А доста хора в Индия се мъчат всячески да стъжнят живота на британците. Дори сред тия гористи хълмове може би дреме вулкан от подривна дейност. Лятно време населението на Симла достига четиридесет хиляди души. И знаете ли колко от тях са европейци?

Джо кимна отрицателно.

— Четири хиляди. Такова е съотношението в цяла Индия. Милиони индийци дори не са виждали бял човек през живота си. Присъствието ни едва бръсва повърхността на континента, като жужаща муха, която може да бъде отпъдена с един замах на местните хора.

Сега остава да подхване темата за Индийското въстание, мислено си рече Джо, а на глас заяви:

— Ще имам това предвид, мисис Шарп. Но засега ще се въздържа от каквито и да било изводи, докато не излязат резултатите от лабораторните изследвания на уликите, макар и оскъдни, на които се натъкнахме при огледа на местопрестъплението. Ще обсъдим това утре с Картър.

— Предполагам, че ще искате отново да ме разпитате? — с готовност попита тя.

Джо остана крайно изненадан от кокетния нюанс на тона ѝ. За пръв път някой от свидетелите се натягаше за повторен разпит.

Тя се засмя за пореден път, явно отгатнала мислите му.

— Сигурна съм, че ще трябва да ме попитате дали не съм отговорна за смъртта на брат си... къде съм била по време на убийството му... какво съм спечелила от кончината му и прочее. Когато изкопчите всичко от Картър, защо не ми дойдете на гости в офиса, който е на една крачка от Главната?

— Офиса ви?

— Ами да, аз съм работеща жена, мистър Сандиландс. Бачкам много здраво. Директор съм на голяма — всъщност огромна — международна компания. Седалището ѝ е в Бомбай, но лятно време предпочитам да я ръководя от Симла. Тъй като вече разполагаме с телефон и телеграф, няма никакви проблеми. За бога! Цяла Индия се управлява оттук седем месеца в годината, та какво остава за някаква си фирма! Вземете рикша и елате — всеки ще ви каже пътя.

При тези думи с ослепителна усмивка и недвусмислен жест тя ненаатрапчиво, ала категорично даде знак, че визитата е приключила.

Крайно объркан, Джо се върна в залата, все още пълна с хора, които не бързаха да се разотидат. Сър Джордж, в компанията на Джеймс, продължаваше да играе ролята на любезно величие. НеЙде над хорските глави Джо зърна Картър, който дискретно бдеше, и се отправи към него.

— Е? — рекоха двамата в един глас.

— Има едно-две нещица, които ми се ще да обсъдим — каза Джо. — Кога може да стане това?

— И аз имах това наум. Защо не се срещнем утре? Ще поумуваме над уликите. И за да скъсим дистанцията, защо не дойдеш у

нас за обяд? Искам да те запозная с жена си.

— Ще ми е драго да се запознаем. Дадено тогава.

— Просто се метни на някоя рикша — всички знаят къде живея.

— Тъкмо щях да кажа — поде сър Джордж, когато се качиха отново в каретата, — че май е време да си стъкмите едно събрание с Картър, но както подочух, май вече сте го уредили, а?

Щом се озоваха отново в резиденцията на сър Джордж, стана ясно, че двамата с Джо имат известни разногласия по въпроса как да уплътнят остатъка от вечерта. Експанзивен и гостоприемен, домакинът смяташе, че няма нищо лошо да обсъдят изминалия ден в компанията на бутилка портвайн. Джо, който едва се държеше на крака от умора, не знаеше дали ще има сили дори да се добере до постелята си, и му костваше доста да убеди сър Джордж в това. Накрая все пак му позволиха да се оттегли в прословутото бунгало за гости.

— Беше много дълъг ден — промърмори той извинително. Наистина му бе трудно да повярва, че пътуването и смъртта на Корсовски се бяха случили в рамките на един ден. Но пък луксозното бунгало предлагаше всякакви удобства, за които човек можеше да мечтае. Багажът му бе разопакован, а леглото бе готово за сън, с предвидливо метнат юрган предвид тукашния хладен климат. Имаше даже електрическа лампа. Джо се стовари в кревата и потъна в неспокоен сън. Неведнъж го спохождаха кошмарите на двата изстрела, от които се сепваше и скачаше сънено, сякаш все още се намираше на местопрестъплението. Мяркаше му се и лицето на Алис Кониърс-Шарп, която го фиксираше със сините си очи и надвесена над него, шептеше: „Намери го! Трябва да го намериш!“ После пък отнякъде се пръкна Картър и двамата се закатериха по някакво стръмно било, от което някакви скали с гръм се строполиха в пропастта. „Намери го!“, прошепна и Картър.

На два пъти ставаше от леглото и отиваше до прозореца, за да погледа огряната от луната Симла, простряла се в южна посока. Тишината бе нарушавана единствено от далечен кучешки лай и от поблизък конски тропот. От градината на сър Джордж се носеше ухание на жасмин и момина сълза. Пресуши гарафата с ледена вода, която

много му се услади, и се строполи обратно в постелята, благодарен за липсата на комари.

Кошмарната нощ обаче бе компенсирана от великолепната закуска, приготвена от готвача на сър Джордж: купа овесена каша, препечен хляб, четири къса бекон и две пържени яйца, както и неизбежния мармалад „Купър’с Оксфърд“. Всичко това бе сервирано с огромна кана кафе, достатъчно за дневната дажба на цял полк. Насърчен от вкусната храна и благодарен за чистия кат дрехи, които му бяха приготвили, Джо се канеше да предприеме изследователско пътешествие из Симла, когато зърна бележка с почерка на сър Джордж.

„В свободната стая са оставили багажа ти и този на Корсовски. От полицията ми върнаха колата, в която намерих нещата ви. Навярно ще искаш да прегледаш вещите му. Картър ги видя набързо. Праща ти ключовете от куфара, за да си кажеш и ти мнението. Предполагам, че според правилата багажът трябва да бъде върнат на близките на К. (които и да са те), но засега е на наше разположение. Ела да ме видиш, когато имаш възможност. Сутринта и в ранния следобед ще отсъствам. Вечеря?“

Джо остана много впечатлен. Една от точките в мисления му списък бе да издири багажа на Корсовски и както винаги, сър Джордж беше с едни гърди напред. Погледна часовника си. Девет часът. Кога ли започваше работният ден в Симла?

Двата големи куфара бяха луксозни, отбеляза Джо, с етикети от Париж. Повечето дрехи бяха френско производство, с изключение на фрака с етикет от Ню Йорк. Ризите бяха купени в Лондон, а обувката ръчна изработка изглеждаха почти нови. Сред тоалетните му принадлежности имаше и одеколон от магазина „Сейнт Джеймс“ на Дюк Стрийт. Комплектът носни кърпи от луксозен лен бяха от галантерия в Милано, а в една черна метална кутия се мъдреха самобръсначка и комплект ножчета, маркирани с образа на Карл С. Жилет, който претендираше за патента над тях. Типичен багаж на

често пътуващ човек. Само че вещите бяха някак анонимни и не даваха кой знае каква представа за собственика им.

Джо ги изваждаше внимателно и грижливо ги подреждаше на пода. На дъното на първия куфар имаше няколко книги и един разгърнат вестник. Джо разлисти книгите и ги изтръска, да не би сред страниците да има нещо пъхнато. Ала трите книжки — „Война и мир“ на руски, „Тримата мускетари“ на френски и английската „Приказки от хълмовете“, не криеха никакви тайни. Джо прилежно се вгледа и във вестника. Беше френски ежедневник, „Льо Мате“, брой от 1919 година. По всяка вероятност служеше само за покриване на дъното на куфара.

В полето на френски беше написано: „Фьодор — както ти обещах. Безкрайно съжалявам.“ Следваха инициали, засукани като някой фамилен герб. Г.М.? Джо се размисли за пътуването с бърбивия мосю Корсовски. Май бе споменал и импресариото си... някой си Грегъри... Монтфийо, като че ли. За какво ли съжаляваше мосю Г.М.? Погледна заглавията. Френският министър на финансите оповестил строги мерки за ограничаване на инфлацията. Жестоките студове съсипали лозята в долината на Рона. Бебе оцелява като по чудо: шестмесечният Жул Мартен, кръгъл сирак, се намирал отново в прегръдките на баба си.

Като се пребори с изкушението да се задълбочи в новините отпреди три години, Джо отгърна на вътрешната страница, където знаеше, че се намира рубриката „Дневник на изкуството“. Да, ето — статия за Корсовски. Прочете я набързо. След феноменалния успех в Ню Йорк и Ню Орлиънс певецът щеше да се върне в Европа, където се предвиждало да участва в програмата за повторното отваряне на Ковънт Гардън през есента. А като специален жест към френската публика, която първа бе признала таланта му, щял да изнесе три рецитала в античните театри на Прованс.

Дали затова му се извиняваше агентът? Защото го бе затрупал с ангажменти? Джо постави обратно вестника и продължи с огледа.

Като се вгледа отблизо в куфарите, забеляза, че в тапицерията на втория имаше тънка преградка. Пъхна ръка и извади кожен комплект с принадлежности за писане. Беше надписан на руски и украсен с герб. Единствено този старовремски луксозен калъф изглеждаше поизносен. Наистина бе доста ухабен. На малка верижка висеше ключе, с което

отвори писарският комплект, отнесе го до прозореца и захвана да преглежда съдържанието му.

Имаше няколко скорошни писма, все още в пликовете си. Също и семейна фотография — някакъв брадат мъж, усмихната жена с широкопола слънчева капела и момченце в моряшко костюмче, което, с известно въображение, можеше да мине за малкия Фьодор. Имаше и групова снимка, дело на професионален фотограф, заснел екипа на оперна постановка. „Риголето“, реши Джо, след като огледа костюмите. А на другата семейна снимка, освен Корсовски се виждаше и по-малко момченце, плюс друго бебе в ръцете на майка му.

Джо заизважда писмата едно по едно от пликовете им. Почти всички бяха от агента му, написани небрежно на смесица от руски и френски и подписани с характерното „Г.М.“. Но имаше и едно писмо с марка от Симла. На хартия с логото на театър „Гейъти“ бе написано официално и безлично потвърждение на ангажимента за рецитала му. Отнасяше се до условията, обсъждани в предходната кореспонденция, и учтиво споменаваше колко нетърпеливо очаквали посещението му, което било голяма чест за града. Накрая пишеше: „Най-добре е да пътувате с влака от Калка и след това да вземете тонга. Теснолинейката не е за препоръчване, тъй като в този сезон е ужасно претъпкана. С уважение...“. Следваше неразгадаем подпис.

Какво беше казал Корсовски? „Инструктираха ме да взема тонга.“ Ето това е инструкцията. Която го е повела към смъртта му.

Кой, по дяволите, е подписал това, запита се Джо?

Овехтялата програма с лекета от вино изглеждаше тъй невзрачна, че Джо щеше да я подмине с лека ръка и да я пъхне обратно в кожения калъф. Но професионалният навик се оказа по-силен и той я разгледа внимателно. Представление на „Севилският бръснар“ от Росини, в операта на Ница през март 1914 година. Джо се почуди защо ли пък Корсовски си е дал труда да разнася цели осем години тая опърпана листовка, една от многото с неговото име в главната роля. Разгърна я. Както и очакваше, срещу ролята на Фигаро бе написано „Корсовски“. Ролята на Росина бе поверена на неизвестна по онова време певица, която обаче понастоящем се радваше на бляскава кариера както в Лондон, тъй и в чужбина. Ала не печатният текст привлече вниманието

му, а написаното на ръка посвещение в горното поле. С разлат момичешки почерк бе изписан цитат от операта. Първите шест строфи на прочутата ария на Росина „Уна воче поко фа“ бяха преписани на италиански, с една малка поправчица. Джо преведе:

*„Гласът, що чух преди малко,
сърцето ми клето рани.
Сърцето ми мигом прониза
тоз Линдоро, що прати стрела на Амур!
Ах, тоз момък мой ще да бъде,
кълна се, Линдоро ще покоря!“*

„Линдоро“ бе зачеркнат и на негово място бе написано „Феодоро“.

„Феодоро ще покоря“, замисли се Джо заинтригуван. Отпусна се върху петите си и започна да разсъждава. Анонимно послание. Хм, чудна работа! Практиката му показваше, че девойките подписваха подобни писания поне с инициали. Или с прякор. Младежката свежест на едрия почерк не се връзваше с подобна проява на дискретност. Какво ли се криеше зад това? Някоя потайна авантюра? Много вероятно. Явно означаваше много за човек, който е кълал брошурката в продължение на осем години. Коя ли е била дамата? Щом преди осем години е била млада девойка, значи сега е на около двайсет и девет — трийсет години. Самият Корсовски бе някъде около четиридесетте. Може би точните данни бяха в паспорта, който Картър сто на сто бе прибрал при огледа на трупа.

Осъзнал, че случаят явно щеше да се окаже доста по-заплетен, Джо се изправи и прибра програмата, снимките и писмото от „Гейъти“ в кожения калъф, който пъхна в джоба на спортния си костюм. Реши да намине първо към театъра, но беше по-добре да не се набива на очи, затова отказа да пътува с рикшата на губернатора и се отправи пешком към града.

Спря пред „Гейъти“ и мислено отбеляза как на дневна светлина всички театри изглеждаха някак опърпани и долнопробни. Плакатите за гостуването на Корсовски бяха смъкнати. Неколцина индийски чистачи мъкнеха варелите с отпадъчна хартия, а други метяха

тротоарите от цигарени и пурени угарки. В тази атмосфера на махмурлук вратата зееше отворена към оскъдно осветения интериор. Тъй като нямаше нито звънец, нито чукче, Джо се вмъкна и подвижна:

— Ехо, има ли някой тук?

От гишетото за билети изникна някакъв мъж по риза и нетърпеливо се приближи. Джо разпозна Реджи Шарп.

— Добрутро! — поздрави го дружески.

Реджи Шарп ги измери от глава до пети.

— Моля? — После се усети. — О, това сте вие... въ... Сандерсън? Мога ли да ви помогна?

— Да — отвърна Джо. — По всяка вероятност можете. Запознахме се снощи. Аз съм капитан Джоузеф Сандиландс от Скотланд Ярд...

Реджи Шарп го изгледа с отявлена неприязън.

— Не мога да ви отделя много време — заяви той. — Тъй че бъдете кратък. За какво става въпрос?

— Ами — отвърна Джо също тъй надменно — въпросът е поверителен, затова не смятам, че това фоайе и компанията на половин дузина метачи са подходящ мизансцен за разговора ни.

— Да влезем вътре — неохотно предложи Реджи Шарп и намусено отвори вратата на стаичката за билети. Погледна демонстративно часовника си и се настани на единствения стол, като посочи на Джо малка табуретка.

— Е, каква е тая работа?

— Може би знаете... — поде Джо.

— Почакайте — пресече го събеседникът му. — Нека да ви спестя част от приказките, като ви кажа какво знам. Знам, че сте полицаи, макар че хабер си нямам какво дирите в Симла! Доколкото схващам, сте под крилото на сър Джордж, макар че не ми е ясно по каква линия, и сте се сдушили с Картър да разследвате убийството на оня нещастник Корсовски. Ама все още не проумявам защо си мислите, че мога да ви кажа нещо по въпроса?

— Ще ви помогна да се сетите. Корсовски не се е запътил за Симла просто на екскурзията. Посещението му е било предварително уговорено. Сигурно театърът е поддържал кореспонденция с него или с агента му. По отношение на смъртта му има две версии — първата е, че е стреляно напосоки, без каквато и да било връзка с убийството на

Кониърс, а според втората му е била устроена засада от някой, който е бил добре запознат с графика му. В този смисъл ми е нужна информация, която, поне отчасти, може да получи от архивите на театъра. Какво ще кажете?

Шарп ядно посегна към тънка папчица с документи.

— Ето, това са писмата, които сме си разменили с Корсовски. Може да ги разгледате.

— Може ли да взема папката със себе си? — попита Джо.

— Предпочитам да не я вземате.

— Е, няма да е нужно, просто исках да ви спестя висенето, докато чета писмата. Но щом така предпочитате...

И той се задълбочи в четене. Писмата бяха около половин дужина и датирани отпреди около година, като първото беше от самия Корсовски, който пишеше, че открай време имал желание да посети Симла и това можело да бъде уредено с предварителна уговорка. Писмото бе маркирано с „Прието“ и съответната дата. Следваше писмо от агента на Корсовски, който предлагаше подходящо време и първоначални условия за посещението.

— Предложеният хонорар е доста скромнен за звезда от неговия ранг — отбеляза Джо.

— И ние тъй си помислихме. Театърът ни не може да си позволи да наеме такова величие, ала по някакви си негови съображения човекът явно много е искал да дойде в Симла и бе готов да го стори срещу минимално заплащане.

— Има си обяснение — каза Джо. — Той бе много запален по „Ким“, даже носеше книжката в джоба си. Копнееше да види с очите си описаното в нея място.

— Хм! Поредният запаленко — презрително изсумтя Шарп. — Лятос човек няма къде да стъпи от феновете на Киплинг!

— Според вас има ли някаква друга причина?

— Отде да знам? — отвърна Шарп. — Не ми е работа да се бъркам в капризите на разни оперни големци.

— Не ви е работа? А вие какво работите? Тоест до каква степен сте ангажиран в управлението на театъра?

— Вицепрезидент съм. От мен се очаква да върша всичката работа. Само че на практика жена ми Алис дърпа конците. Много

обича театъра и се е нагърбила с резервациите, писмата, чековете. Аз почти не се свъртам тук.

Джо се опитваше да долови нюанс на неприязън или пък гордост от постиженията на съпругата му, но напразно — това бе едно безпристрастно и делово изявление.

— Съпругата ви, изглежда, е доста заета жена...

— Театърът е само малка част от дейността ѝ. Инак носи много дини под една мишница. Бива си я моята жена — всеки го знае.

— Писмата печатате ли ги, или ги пишете на ръка?

— Зависи. Ако е нещо важно — печатаме, инак си пишем на ръка.

— Значи вие или някой друг е писал на Корсовски, за да финализирате уговорката — каза Джо. — Имате ли копие от това писмо, или не е сред напечатаните?

— Напротив. Доколкото си спомням, го напечатах собственооръчно. Трябва да е тук някъде.

Той взе папката от Джо и разрови листовете.

— Да, ето го.

Джо прочете откопирано на индиго писмо, в което се потвърждаваха подробностите за пътуването и хотелската резервация на Корсовски, а последният параграф гласеше: „Отново ви благодарим, че се съгласихте да изнесете представление в Симла, което очакваме с огромно нетърпение.“ Следваше отчетлив подпис: Р. Шарп.

Джо извади писмото от кожения калъф и го показа на Шарп.

— Мили Боже! — възкликна той и посочи края на писмото.

— Нали виждате, че двете писма се различават в една съществена подробност? Ако вие сте написали това писмо, защо сте посъветвали Корсовски да пътува с тонга, а не с влак?

Шарп изглеждаше искрено слиян, изгубил ума и дума.

— Чакайте малко — рече той развълнувано. Взе един флумастер и лист хартия, върху който се подписа. Подаде листа на Джо. Подписът бе свършено еднакъв с този на копието от индиго и нямаше нищо общо с подписа върху другото писмо. — Погледнете двете писма. Написани са на една и съща машина, с еднакво съдържание, освен в последната част, където се споменава за тонгата. Явно някой е искал да го накара да дойде по коларския път с тонга, но този някой не съм аз! И този някой е имал достъп до листовете с логото на театъра... Е,

всеки може да се докопа до тях, тъй като не ги съхраняваме особено прилежно. Пък и защо ни е? Та кому би хрумнало, че ще се случи подобно нещо?

— Разгледайте този подпис — каза му Джо. — Съзирате ли нещо познато?

— Абсолютно неразгадаем — заяви Шарп и вдигна листа срещу светлината. — Явно това е била целта — Корсовски да не може да го разчете. — Умълча се замислено. — Мастиленосин флумастер с широк писец, също като моя — отбеляза след малко. — Обикновено го оставям на бюрото. Виж, Сандиландс, някой може да се е вмъкнал тук... кога се пада?... миналия ноември, преди да се изнесем обратно към Бомбай... Написал е второто писмо, а другото, предназначено за пощата, е покрил. Миналият ноември тук беше голяма навалица, както винаги в края на сезона. Сума народ се изниза през офиса.

— Майко мила! — възкликна след малко той. — Ама аз се набутвам в устата на лъва, а? Дали сам да не си нахлузя белезниците?

— Няма да е необходимо — усмихна се Джо. — Поне на този етап. Много ми помогнахте, мистър Шарп. Един последен въпрос на тръгване. Бихте ли ми казали къде бяхте вчера следобед?

— Да видим сега — въздъхна Реджи и разгърна дневника на бюрото си. — Обяд с приятели, на Маунт Плезънт, у Джони Бристоу. Имат добра конюшня, та държа там няколко кончета. А оттам ме закараха до Анандейл, за да огледам един кон, който смятах да купя от бригадният командир Калахън, а сетне да го препродам на Ефи Карстеърс и да изкарам някоя пара. Ама не го взех. Не беше наред с дробовете, пръхтеше като пожарна! Взех тонга и се върнах в театъра за репетицията в четири часа.

Джо записа в тефтерчето си споменатите имена и часове. Приведе се напред и измъкна писмото на Корсовски от пръстите на Шарп, след което го постави, ведно с индиговото копие, обратно в кожения калъф.

— Ще взема това, за да го покажа на Картър. Останалите не ми трябват, но за всеки случай нека да са на разположение. Пожелавам ви приятен ден, Шарп.

На прага се обърна и видя как Шарп улисано ровеше в папката.

— Между другото — подметна той с извинителна усмивка — дали имате някакви снимки на Корсовски? Може би агентът ви е

изпратил фотографии за плакатите?

— Не, поне на мен не ми е известно. Пък и не можем да си позволим чак такава реклама. Тук не е Париж, където на всеки ъгъл има репродукции на Тулуз Лотрек.

— Значи според вас в Симла няма човек, който би могъл да помогне при идентифицирането на трупа? Никой ли не е знаел как изглежда?

— Ами май тъй излиза. Всички го знаят по име, нали беше толкова известен... То може да са го виждали на сцената в Лондон или Париж, ама никой не се е похвалил. Трябва да поразпитате, макар че... — позамисли се той. — На сцената ще да е бил маскиран с грим и костюм, нали? Не, по моему надали някоя жива душа тук го познава.

Но усмивчицата му изчезна, като осъзна колко нелепо прозвучаха словата му. В следващия миг очите му светнаха от внезапно просветление.

— Ами да! — провлачено поде той. — Очевидно никой няма мотив да застреля някакъв гостуващ певец, комуто даже лицето не познават... но един детектив... Лицето му е познато на доста от големците в Симла. Доколкото разбрах ти, Сандиландс, си бил непосредствено до оня клетник, когато са го гръмнали? На твое място щях да вадя душата на народа с въпроса кой е знаел за твоята визита! И първи в списъка щеше да е сър Джордж, не мислиш ли?

Джо се усмихна и излезе. Нямаше какво повече да изкопчи от Шарп.

ГЛАВА ШЕСТА

Щом се озова на улицата, Джо махна на една рикша и се разпореди да го откарат „в дома на сахиб Картър“. Както му бе споменал Картър, това упътване бе достатъчно и рикшата се понесе из усуканата сърцевина на жилищната част в Симла. По стръмния склон бяха накацали безброй къщички и като се ориентира по картата, предоставена му от сър Джордж, Джо реши, че това навярно бе Елисейският хълм. Някои домове бяха укрепени със стълбове, а други — с подозрително рехави подпорни конзоли. Около всяка къща се виждаха кипри бухлати градинки, от които, прецени Джо, се откриваше шеметно красива панорамна гледка.

Тукашните улици бяха възтесни и на няколко пъти рикшата трябваше да отбие встрани, за да отвори път на друга в насрещната посока. На снажния Джо му беше доста неловко да бъде разнасян от дребничките водачи на рикшата, поради което ги възнагради с щедър бакшиш. За негова изненада жестът му бе посрещнат с крайно сервилни физиономии.

Домът на Картър бе олицетворение на местната жилищна архитектура. Червен покрив от вълниста ламарина, две-три открити веранди, изобилие от увивни растения и две дечица, които си играеха в пясъчника под надзора на бавачката. Те плахо отвърнаха на поздрава на Джо, а съпругата на Картър излезе да го посрещне.

Тя изглеждаше тъй типично по английски, че Джо едва сподави усмивката си. Пясъчноруса коса, светли вежди, малки яркосини очи, луничаво лице и дружелюбен английски глас. Спря за малко и подвикна през рамо нещо на хинди, после протегна ръка към Джо.

— Много ми е драго да се запознаем, капитане! Чарли толкова ми говори за вас! Да знаете, че много се радва на присъствието ви тук. Вярно, че той командва парада, но май за пръв и последен път има на разположение полицаи от вашия ранг, от Скотланд Ярд! Е, сигурно ви е доста горещо. Да ви донеса едно питие? Ще обядваме след половин час, съгласен ли сте? Ще се опитам да не си пъхам носа в работите ви,

макар че имам толкова въпроси. Понякога си мисля, че съм омъжена за риба. Вие семеен ли сте?

— Не — отвърна Джо. — И слава богу, защото не съм от тези, дето мълчат „като риба“.

— О, чудесно! — възкликна Мег Картър. — Заповядайте насам.

Тя го въведе в малък офис с познатото вече на Джо стандартно оборудване — сума опърпани папки на лавиците, шумен електрически вентилатор, студена вода в термос, няколко групови фотографии на стената.

— Влизай, влизай — възкликна Чарли Картър. — Извинявай, че не те посрещнах, ама не чух кога си пристигнал. Сядай и разправяй какво научи. — Побутна кутията с цигари към Джо. — Аз пратих телеграма на импресариото и подготвих съобщение за пресата. Следобед ще излезе докладът от аутопсията, патологът също си знае работата. Само че има един проблем — няма кой да идентифицира трупа. Кой го е познавал тук? Уредих да го снимат и огледах тялото на покойника, ама няма отличителни белези. Сигурно има някакви роднини... — той се умълча и притеснено потърка лицето си.

— Аз пък прегледах багажа му — рече на свой ред Джо. — Открих ей тия неща. — Той извади кожения калъф. — Вътре има снимки на евентуални роднини — по-малък брат и едно пеленаче. Агентът му навярно знае къде се намират.

— Е, това е добре като за начало. А какво ще правим с погребението? Не може вечно да лежи в моргата, нито да го закопаем в земята на две на три. Та той е звезда от международен мащаб!

— Вярно — съгласи се Джо. — Полагат му се църковен хор и купища цветя — смотолеви той.

— Тук не разполагаме с кой знае каква охлаждамна техника. Трябва да говоря със сър Джордж. Това е пряко силите на редови провинциален полицаи.

— А аз какво да кажа? Дори не съм официално зачислен в разследването. И да ти призная, позволих си да разпитам Шарп тази сутрин. Дано не съм нагазил в твои води? — Загърбил угризенията си, Джо разказа за срещата си, като ведно с фактите добави и личните си впечатления. Когато приключи, Картър се изправи и закрачи из стаята.

— Браво на теб! Добра работа си свършил, като си установил несъответствието между двете писма. Явно някой е насочил горкия

Корсовски да пътува с тонга. Който е подменил писмото, е подписал смъртната присъда.

— Следобед имам среща с Алис Кониърс — оповести Джо. — Може пък да изкопча още нещичко от нея. От съпруга ѝ разбрах, че всъщност тя дърпа конците в театъра. Може и тя да си има своите подозрения.

Продължиха да разговарят, докато кхитмутгарят^[1] ги покани на масата.

— Храним се на терасата. Надявам се, че нямате нищо против? — каза Мег Картър. — Обожавам околния пейзаж, а и въздухът е тъй свеж! И бездруго трапезарията е доста мрачна, а обзавеждането — пълна скръб!

— Не е вярно — възпротиви се Картър.

— О, Чарли! Мебелите бяха овехтели дори когато ги взехме от бригадния командир Робинсън, а в шестте години оттогава децата съвсем им видяха сметката — и тя посочи двете момиченца, които чинно седяха на столовете с бели лигавничета около вратлетата си. Тази типично английска атмосфера се допълваше и от традиционното английско меню: овчарски пай, ябълкова торта и крем карамел.

— Чарли ми каза, че сте останали очарован от Алис Кониърс, тъй ли е? Тя винаги действа така на хората, включително на мъжа ми, че даже и на децата — добави тя, имайки предвид явно дъщерите си.

— Признавам си, че останах с много добри впечатления — тя е практична, разумна, енергична. Всъщност не — рекох си, че няма равна на себе си!

— И аз мисля тъй. Има късмет, че е останала жива.

— Как така?

— Ами отгървала си е кожата в оная ужасна катастрофа със Синия влак! Нима не сте чули? Това е първото нещо, което хората казват по адрес на Алис.

Картър също се намеси.

— Вярно е. Преди да се появи тук преди три години, пътувала с влак от Париж до Марсилия, където възнамерявала да прекара една-две седмици и след това да се качи на кораба за Бомбай. Само че на моста край Бьон влакът излязъл извън релси и политнал в пропастта. Ужасна катастрофа, сигурно най-тежката в историята на Франция.

— Ах, да, спомням си! — възкликна Джо. — Чух за това — беше непосредствено след войната. Но не направих асоциацията.

— Напълно нормално. Алис е била единствената оцеляла, доколкото знам, сред двеста загинали. И компаньонката ѝ починала, тъй че Алис се събудила сам-самичка в някаква френска болница, на мили от дома си.

— Ама че работа — каза Джо. — А после какво е станало?

— Ами според завещанието на дядо ѝ трябвало да наследи контролния пакет акции на ИКТК, затова я чакали да пристигне със следващия кораб. Алис се свързала за нула време — напълно в стила ѝ — и телеграфирала на попечителите си в Лондон, че била добре и възнамерявала да продължи пътуването според първоначалния график. Двете седмици, предвидени за разходка из крайбрежието, тя прекарала в болницата, тъй като била доста поожулена.

— И аз забелязах белега на бузата ѝ.

— Аха, освен това имала няколко пукнати ребра и била поизкълчена тук-там. И макар да била в окаяно състояние, тя проявила прословутата си инициативност и завързала близко приятелство с медсестрата, която се грижела за нея в болницата. Взела я със себе си като лична болногледачка, камериерка, компаньонка — наречете го, както щете. След като издирили багажа ѝ, двете взели кораба и пристигнали в Индия, както било запланувано. Оная жена още е тука, в Симла. Казва се Мари-Жан Питьо. Алис ѝ помогна да си отвори магазинче на Главната. Как се казва, Мег?

— „Ла Бел Епок“ — отвърна Мег. — Много е шик, тоест — адски скъп. Аз само пътьом хвърлям поглед на витрината и бързам да отмина, та да не ме таксуват, задето съм надзърнала — тузарски бутик, нали се сещате? Всички от хайлайфа пазаруват там, даже са видели и Н.П.

— Какво е това Н.П.?

— Нейно превъзходителство лейди Рединг. И тя е приятелка на Алис.

— А чия собственост е магазинът? — любопитства Джо.

Мистър и мисис Картър се спогледаха.

— Мисля, че се води на името на Мари-Жан — отвърна Картър.

— Но Алис плаща за стоката, разбира се — добави Мег. — Това е само една от многото ѝ дейности. Пък и бизнесът процъфтява —

Мари-Жан отвори бутик и в Бомбай, а чувам, че догодина се кани да стори същото и в Делхи.

— Значи все пак някой се е облажил от катастрофата — замислено отбеляза Джо. — Бих искал да поговоря с мадроазел Питьо.

— Е, Алис явно е била много благодарна на Мари-Жан и двете все още са добри приятелки. Алис е много щедра, да знаете.

— Пък и доста по-богата — подхвърли Картър. — Всички се възхищават на размаха, с който върти бизнеса. ИКТК си беше компания от старата генерация, която тиктакаше като идеално смазан механизъм и носеше добри печалби, тъй че хората бяха донякъде притеснени от перспективата да попадне в ръцете на някаква си госпожичка, току-що навършила пълнолетие.

— Май бяха по-притеснени, че Реджи Шарп държи четиридесет и деветте процента — изсумтя Мег.

— Ама тя се оказа много печена. Още с пристигането се омъжи за Реджи и стана мисис Кониърс-Шарп. После пък пенсионира неколцина далечни роднини, които години наред стояли начело на компанията, и прояви голяма дързост, като назначи на тяхно място двама азиатци и един индиец. Заедно с Реджи запретнаха ръкави да управляват бизнеса, което също беше много далновидно решение. И двамата имаха полза парите им да са в един кюп.

— Разговарях с Реджи тази сутрин — каза Джо. — Не ми се понрави особено.

— Не съм изненадана! — гръмко възкликна Мег. — Аз изобщо не го понасям! Чарли, нали си е добра душа, все се мъчи да го оправдае, ама ако трябва да си признае с ръка на сърцето, и той ще го провъзгласи за негодяй! Тоя човек е пълна противоположност на Алис — тя открай време се бъхти за бизнеса, а той е един развейпрах, само се фука и пие като смок...

— Мег! — рязко я прекъсна Картър. — Не знаеш това със сигурност.

— Как не! Всички го знаят. Само да чуеш Дулси Петигрю!

— Хич не желая да слушам тая усойница Дулси Петигрю! — заяви Картър. — Няма да се хвана и на една нейна дума. Е, вярно, че обича да се шляе без работа. В Симла има една порода безделници, отдадени на лов, пиячка, танци и хазарт. Повечето са бивши военни, които си развяват байрака на воля, и Реджи Шарп не остава по-назад!

Джони Бристоу, Бърти Хърн-Робинсън, Джаки Карлайл, Едгар Трууп — всичките са от един дол дренки. Щях да кажа, че не бих поканил никой от тях на гости, но пък и те едва ли ще се затърчат към скромния ни дом. Принадлежат на подземния свят — нямат шанс да припарят до нейно превъзходителство, а се съмнявам, че и сър Джордж би ги приел в резиденцията си. Зарибяват туристите, развеждат ги насам-натам и им предлагат забавления в стила на „добрата стара Индия“. Чувам какви ли не приказки по техен адрес! А най-тежък случай е Едгар Трууп. Той е доста по-възрастен от другите и определено е тарторът на тая разпасана команда. Не мога да го понасям, но май са много гъсти с Реджи.

— Най-чудно е, че Алис се примирява с това положение — рече Мег. — Но пък всеки от двамата отдавна си е хванал пътя! Алис се е нагърбила със сума ти работи, а Реджи надига бутилка след бутилка.

С тази последна фраза Мег прецени, че двете ококорени момиченца са чули достатъчно от приказките на възрастните. Стана от масата и плесна, за да извика бавачката, с чиято помощ отпрати децата за следобеден сън.

След като трите изчезнаха, Картър прошепна поверително на Джо:

— Не обръщай внимание на Мег. Стане ли дума за Реджи Шарп, всички почтени жени в Симла сякаш са се наговорили! Мъжете го изтрайват някак, ама явно лази по нервите на дамите. Понякога чак ми става жал за него. Е, то всички знаят, че...

— Че какво?

Картър се вслуша неловко в долитащия смях от другия край на бунгалото, после продължи:

— Ами, в духа на „лов, пиячка, хазарт“, може да се добави и...

— Гонене на фустите? — бодро довърши Джо.

— Аха. Тия синковци може и да са недолюбвани от нейно превъзходителство, ама при мадам Флора ги посрещат с отворени обятия.

— Мадам Флора ли? Звучи ми много тежкарско.

— О, да. От най-висока класа. А самата мадам е францужойка. Изглежда, бърлогата е стопанисвана съвместно от нея и английския ѝ покровител — кой друг, ако не самият Едгар Трууп! Ах, тоя Трууп! Пълно олицетворение на категорията „простак“. Представя се за

„капитан Трууп“, ама знае ли някой какво капитанства? Не е бил нито в британската, нито в индийската армия. Твърди, че служел в Императорската руска армия, и може да е истина. Доста разбира от военни работи. И много се има с местните племена.

— Има ли някакви доходи? — попита Джо. — Тоест извън дажбата си от мадам Флора? Не можеш ли да го притиснеш за незаконни печалби?

— Не и според Индийския наказателен кодекс. Тоест, не можеш да го приложиш със сила. Ще изглежда абсурдно в страна, където професията „храмова проститутка“ се приема за нещо напълно естествено. Пък и Едгар Трууп си докарва приходи, като води туристите на екскурзии със стрелба. Сума народ си пада по тия работи. Наистина си разбира от занаята. Веднъж излязох с него, за да се уверя, че всичко е наред. Не искам някой аматьор да оплеска нещата с такава рискована дейност. И останах приятно изненадан. При него всичко е тип-топ. Освен това няколкото ревизии, които поръчах да му направят, показаха, че финансите му са изрядни — въздъхна той накрая.

— Значи не възнамеряваш да наложиш заповед на мадам Флора?

— Поне засега не. По-добре да са ми пред очите тия мизерници! Сума гуляйджии се навъртат на моя територия. И младоци, и дъртаци пощръкляват, като дойдат в Симла.

— Ако направим неочаквана полицейска проверка, май на някои ще им изстинат креслата в Законодателния съвет?

— Уф! И още как!

— Щом има такива важни клечки, мястото трябва да е добре уредено?

— Ела с мен на полицейска акция, ако искаш. Ще се увериш с очите си. Изобщо не са щадили средства. Управляват го като луксозен хотел, и точно тъй изглежда — пищна украса, червен плюш, позлатени огледала и дискретно осветление. Даже и картини има — от ония, вулгарните.

— Ами момичетата?

— Има за всекиго по нещо — европейки, азиатки, местни девойки от хълмовете. Всички са много красиви, пълнолетни и в цветущо здраве. Според мен никоя не са докарвали насила. Ясно им е, че няма да им се разминне, ако надуша нещо такова. Ако искаш да

завъртиш успешен бизнес в тоя район, трябва да предлагаш и млади момчета за по-ексцентричните.

— Мили Боже! — възкликна Джо. — Значи има безброй възможности за изнудване.

— Аха. Няма официални оплаквания, но в момента се сещам за най-малко шестима местни баровци, чиято репутация виси на косъм.

— А подкупи? Трууп правил ли е опити да...

— Още в самото начало. Много дискретно, тъй че нямаше в какво да го улича, но съм сигурен, че ми направи намеци в това отношение. Но аз му дадох да се разбере! Инак е широко разпространена практика.

— И къде се намира бордеят?

— Много хитро е замаскиран. Намира се близо до Долния пазар, на крачка от Главната, сврян в една уличка между двата най-популярни търговски района. Ако някоя дама види съпруга си да се навърта там, изобщо няма да го заподозре. Ще си помисли, че се е запътил към „Стефанатос Емпориум“ да си вземе пури или към железария „Латиф“, за да купи най-сетне месинговите кранчета, за които му опява от сума ти време. Или в най-лошия случай, слушай внимателно — ухилено рече Картър, — дамата би си помислила, че се кани да ѝ купи букет рози.

— Рози ли?

— Да! Можеш ли да повярваш колко са нагли! Фасадата на въпросното заведение всъщност е магазин за цветя! „Мадам Флора“, загряваш ли? Влизаш си най-невинно в цветарницата и ако желаш нещо по така, хоп! — отвеждат те нагоре по задната стълбица.

— Ами тая Флора? Какво знаеш за нея?

— Почти нищо. Загадъчна жена. Никога не се появява на обществени места. Пък и не биха я допуснали, естествено. Французойка е, или поне на такава се прави. Не съм голям спец по езиците, но акцентът ѝ ми се струва доста напевен. Наближава трийсетте, много е красива и с безупречни маниери. Появи се най-ненадейно в Симла. Протеже на Едгар Трууп. Подхвана бизнеса и веднага пожъна успех. Инвестициите за подобно начинание — а то ще да е излязло доста солено — вероятно са били нейни. Финансово Трууп не е замесен в тази афера.

Джо въздъхна.

— Е, много пикантна история, но какво общо има с нашето търсене на убийците?

— Бизнесът на мадам Флора процъфтяваше шест месеца преди да убият Лайънъл Кониърс, тъй че едва ли има някаква връзка, освен Реджи Шарп, който е редовен клиент на заведението и е от тайфата на Едгар Трууп. Той е имал основание да желае смъртта на Лайънъл. Да не би пък Трууп да си е разширил бизнеса и с поръчкови убийства?

— Ами руснакът? Него защо са забъркали?

Картър сви рамене.

— Все още не съм убеден, че той е част от схемата. От всяка гледна точка ти, Сандиландс, все още изглеждаш по-вероятната мишена от Корсовски. Някой може да е подочул, че сър Джордж се кани да пусне дим в един крайно гнусен лисичарник в Симла.

В този миг Картър красноречиво му даде знак, че жена му се връща, и забързано прошепна:

— Слушай, Сандиландс, хич да не си тръгнал на своя глава в оная цветарница! Не ти гарантирам, че ще се измъкнеш невредим. Ако се налага, ще отидем двамата, със солидно подкрепление.

Мег нахлу обратно на терасата и охотно поднови речта си за Реджи Шарп. Джо веднага влезе в тона ѝ.

— Каж ми, Мег — рече той, — Реджи Шарп работи ли нещо?

— Ами! Но нали е член на борда на ИКТК, пък и е вторият основен акционер. Всички знаят, че Алис взема решенията. А той върши само малка част от търговската дейност, доколкото знам. Преди донякъде помагаше на Алис в благотворителната дейност, но сега дори това не прави. Аз работя по малко в болницата, основана от лейди Рединг, и тъкмо там се запознах с Алис. Тя е много ревностна в благотворителността. Откак е в Симла, веднъж седмично работи по цял ден в болницата. Много ми е симпатична.

Джо се усмихна.

— Да, вече се досетих.

— Ами тя е много общителна — отбранително добави Мег. — Разбира се с хората. И колкото повече работи тя, толкова по-безполезен изглежда Реджи Шарп.

— Може би той питае неприязън към нея? — предположи Джо. — Често се случва жената да е умна и оправна, а мъжът да се шляе безцелно. Едва ли е рецепта за семейно щастие.

— Знам ли? — отвърна Картър. — При нас двамата се получава.

Джо излезе от бунгалото на Картърови с намерението да измине пеш краткия път до центъра на града, ала за негова изненада, четиримата мъже с рикшата, с която бе пристигнал, изникнаха изневиделица. Скътаха набързо заровете, с които си бяха уплътнили времето, и ухилено си предложиха услугите. Джо си напомни да не забравя, че тукашните „таксита“ не са като лондонските, сетне се качи и рече:

— Към офиса на мисис Шарп. Намира се близо до Главната — услужливо добави той, но мъжете си бяха плюли на петите още при споменаването на името ѝ.

След десетина минути остри завои, се озоваха повторно сред тълпата в центъра и се заеха да си пробиват път сред многото пешеходци. Елегантно облечени дами се разхождаха на групички и възклицаваха при вида на витрините, които по нищо не отстъпваха на бутиците в Париж. Мъже във военни униформи крачеха делово към градския съвет, телеграфната станция или главната щабквартира, която се намиреше в близост до църквата „Сейнт Майкъл“. Индийски бавачки влачеха подире си върволица от малчугани, прилични на гъбки с широкополите слънчеви шапки. Джо за пореден път се ухили на английския полъх в модата за малките дами, чиито шапчици бяха украсени с типична британска бродерия.

На фона на строго облечените англичани ярко изпъкваха местните разносвачи с тюрбани и алени сака, всеки понесъл с важен вид някаква кутия или подпъхнал под мишница папка с документи. Те се придвижваха пъргаво с островърхите си сандали от една административна сграда в друга и Джо осъзна, че пред погледа му се разкриваше имперската машина в действие. Невзрачната тясна улица, тъй неуместно наречена Главната, представляваше мозъка на Британска Индия, а пощальоните в алени униформи бяха нервните окончания, по които течеше информацията.

Като мярна табела „Стефанатос — най-добрите цигари в Симла“, Джо импулсивно подвижна на носачите да спрат, за да си купи цигари. Те изпълниха нареждането му и зачакаха да си направи покупката. Джо се загледа прехласнато в елегантната фасада с изложението на лули,

купчинки екзотичен тютюн, пури с най-разнообразни размери и нечувани от него марки цигари. После влезе в прохладния сумрак на уханния магазин като развълнувано дете, озовало се в сладкарница. Продавачът индиец се втурна угоднически към непознатия клиент и едва успя да прикрие разочарованието си, когато той пожела кутия цигари „Черната котка“.

— Как върви тая марка? — словоохотливо попита Джо.

— О, много добре, сахиб. Не е от луксозните, но господата много я купуват. „Крейвън Ей“, „Черната котка“, „Отминаващият облак“, „Голд Флейк“ — от тези марки продаваме най-големи количества.

Джо кимна.

— Ще взема и голям пакет „Фрайбург енд Трейер“.

— А, да, сахиб — много удачен избор.

На излизане Джо хвърли поглед вляво по уличката. В дъното зърна блесналите на светлината месингови изделия в дюкяна „Латиф“. По средата се виждаше дискретна табела с ръчно изрисувани лилии, сред които имаше надпис: „Мадам Флора. Цветарски магазин. Париж и Симла“. Джо се приближи и погледна изложените на витрината китки. Под наслов „Пролет в Симла“ умело бяха аранжирани всякакви познати и непознати за Джо цветя, най-вече жълти нарциси и лилави ириса.

Пристъпи вътре, където го обгърна вълна от аромати и ромон на бликащ фонтан в задната част на магазина. Насреща му се появила красив младеж и девойка, азиатци, еднакви като две капки вода, и го попитаха с какво могат да му услужат. Той им отвърна, че желае да купи букет за една дама.

— Специална дама? — попита момчето с едва доловим намек.

— Да, една приятелка — заяви Джо безцеремонно. — Не, нямах предвид рози, а нещо по-семпло. Например ей от ония пролетни цветя. Белите нарциси са прекрасни, и няколко от тези лилави цветя... Дива перуника, тъй ли? Да, прибавете и от тях.

За броени секунди девойката чевръсто стъкми букета и го завърза с разкошна златиста панделка.

Доволен от покупките си, Джо се метна отново на рикшата и продължи по Главната. Подминаха някаква толкова нелепа сграда, че той неволно се засмя.

— Ама какво, по дяволите, е това? — възкликна реторично при вида на триетажната полудървена сграда, която с островърхите си кулички и капандури приличаше по-скоро на хижа в Швейцарските Алпи.

— Поща, сахиб — изпуфтя един от задните носачи.

Завиха зад пощата и се затътриха по друга уличка между Главната и „Ридж“, после спряха пред сграда в стила на гротескната поща, не толкова помпозна, но определено полудървена и островърха. Над входа, охраняван от двама бодигардове с тюрбани, имаше табела: „Имперска и колониална търговска корпорация. Симла и Бомбай“. Джо слезе и даде поредния щедър бакшиш на водачите на рикшата, като този път не забрави да ги освободи.

Индийски служител в представителна синьо-златиста униформа се приближи и пое визитката, която Джо предвидливо бе извадил.

— Капитан Сандиландс? Добър ден, сър. Мисис Шарп ви очаква. Насам, моля.

Джо го последва по широкия коридор, украсен с индийски тъкани и мебелиран в индийски стил, след което бе въведен в приветлива слънчева стая. Алис Шарп, застанала до прозореца, се извърна и го поздрави със сърдечна усмивка. Тъкмо разговаряше с някакъв индиец — висок, смугъл и издокаран в добре скроен английски костюм и вратовръзка в зелено, бяло и синьо. Емблематичните цветове на колежа „Ръгби“. Джо предположи, че мъжът навярно бе дясната ръка на Алис, прословутият индиец, когото бе назначила наместо английските си братовчеди. Джо го измери изпитателно. Освен типичната индийска хубост на лицето му с влажни тъмни очи, гъсти мигли и гладка кожа, то излъчваше и буден ум, който безпогрешно снемаше мерките на Джо. Той усети критичния му поглед по прашния си спортен костюм, петното от крем карамел върху синята си полицейска вратовръзка и непохватно стиснатия букет.

Алис посочи към грамофона, откъдето долиташе популярен диксиленд, при което индиецът се приближи и го изключи. Сетне се поклони и зачака. Алис поздрави Джо и попита дали желае чай или кафе. Той избра кафе. Индиецът отново се поклони и се оттегли.

Джо изпита облекчение, че вече не бе разглеждан под лупа, и поднесе букета на Алис.

— За най-красивото сопрано на изток от Кавказ — артистично заяви той.

Алис Шарп, трогната и развеселена, зарови нос в цветята, вдъхвайки свежото им ухание.

— Ммм, прекрасни са, но и донякъде печални! — заяви тя. — Напомнят ми за дома.

— За дома ли?

— Имам предвид Англия.

— Аха! И вас ви спохождат „мистериозни приказни гласове от простора“, тъй ли?

Алис се сепна, после се усмихна, схванала намека за „Шумът на върбите“^[2].

— Да, и аз се чувствам като Къртичко. Само че си нямам Плъхчо, който да ме ободрява по пътя. И аз подобно на Къртичко се опасявам, че бих останала разочарована, ако някой ден се завърна под родната стряха.

Тя се обърна да постави цветята върху една масичка. Настъпилата пауза даде възможност на Джо да огледа обстановката, в която се управляваше един от най-големите в света търговски концерни. Остана изненадан от атмосферата. Тук нямаше и помен от характерните за офисите в Лондон масивна едуардинска мебелировка и книжни рафтове по стените. Стаята бе просторна и практично оборудвана с бюра, шкафове и подвижни стоянки с папки. Въпреки олекотения интериор обаче личеше, че тук кипи усилена делова дейност. Белите стени бяха украсени с картини, които напомняха на Джо за френската импресионистична школа. Подът бе застлан с дебел килим в тъмни синьо-червени тонове, в унисон с трите лампи „Тифани“, заблестели като бижута в ъглите на офиса. Ала Джо забеляза, че несъмнено гордостта на мебелировката бе грамофонът, марка „Дека“. Последен модел, рече си той, с орехов обков и елегантна фуния. Отстрани бяха струпани плочи, издадени от нийоркска фирма.

— Моля ви, не спирайте музиката заради мен — каза Джо. — Това е „Тайгър раг“, нали? Чух го на концерт на джазовата формация „Ориджинъл Диксиленд“ в Хамърсмит Палас. Обичам джаз!

Признанието му бе посрещнато с очарователна усмивка.

— Били ли сте някога в Америка, мистър Сандиландс? — Джо кимна отрицателно.

— Ах, как мечтая да отида там! Особено в Ню Йорк и Ню Орлиънс. Може пък някой ден да ми се удаде шанс да послушам джаз на живо, на Бейсин Стрийт. В Симла минавам за голяма особнячка, задето си падам по тая „дяволска музика“, както я наричат тук. Е, повечето от тукашните хора биха се престашили да се подрушат в ритъма на Скот Джоуплин и смятат негърския танц за много кръшно забавление, ама ако старчоците в Лондон знаят, че печалбите им ваят на фона на джазова музика, ще получат инфаркт!

Индиецът се върна с поднос с кафе и бонбони, които постави на масата. После изгледа Джо с изпитателен и враждебен поглед, поклони се и излезе.

— Това е моят асистент Реджа Кхан — рече Алис. — Не бива да го бъркате с някой прислужник — поднесе ни кафето, защото отчасти отговаря и за личната ми безопасност. Той е истинско съкровище. Като мой секретар е запознат с всички тънкости на бизнеса не по-зле от мен.

— Дори е по-информиран от съпруга ви?

Алис вдигна вежди.

— Нима ключките вече стигнаха до слуха ви? Така ли прекарахте утрото? В ровичкане из кирливи ризи? Дори сте успели да се отбиете у мадам Флора?

Въпреки шеговития й тон Джо долови, че тя бе по-наясно с „цветарския бизнес“, отколкото бърбивата Мег Картър. Ядоса се, като усети как неволно се изчерви.

— Това е част от работата на полицаия, мисис Шарп — забъркваш се с какви ли не образи. В един миг говориш с куртизанка, а в следващия — с бизнес дама.

Тя го изгледа изпитателно, преди да отговори на въпроса му.

— Да, имате право. Реджи не проявява голям интерес към ежедневния аспект на бизнеса. Оставил е на мен тази работа. От година на година печалбите ни нарастват, а той се включва най-вече с експертни съвети относно марките уиски, които внасяме. — При тези думи тя хвърли заговорнически поглед на Джо, придружен с обезоръжаваща усмивка. Подаде му чаша кафе и го покани да седне на дивана.

Джо реши, че ще устои на комбинацията от красота, чар, интелигентност и добродушие, която представляваше Алис Кониърс-Шарп. Ееех, каква идеална жена стоеше пред него! Самото съвършенство в английски образ — спретната и свежолика, с прилежно прибрана на тила коса, в тъмносин костюм с бяла якичка, скромен като ученическа униформа. И все пак тази благовидна фасада не му вдъхваше доверие. Изглеждаше някак преднамерено невинна. Сякаш се опитваше да прикрие истинската си същност. Една изтървана от нея дума го бе поставила нащрек, а неподправената ѝ скръб по повод кончината на Корсовски все го навеждаше на мисълта, че бе познавала певица приживе.

Алис си наля кафе и седна до него. Лъхна го чувствен тежък парфюм с ориенталски аромат. Остана изненадан. Ароматът не се връзваше с ангелското излъчване на мисис Шарп.

— А как стоят нещата с клетия баритон, мистър Сандиландс? Намерихте ли кой да го идентифицира? Някой от роднините му?

— Картър се занимава с това. Свързал се е с импресариото на Корсовски и вероятно скоро въпросът ще се уреди — отвърна Джо сковано, тъй като се чувстваше неловко от близостта ѝ, която бе в разрез със служебния етикет. Рамото ѝ докосна неговото, когато тя се наведе да постави чашката си върху масата, и за един кратък миг той се стресна при мисълта, че се кани да плъзне ръка по коляното му. Джо се изправи, отиде до прозореца и погледна навън, а после ужким заразглежда купчината грамофонни плочи. Тя го наблюдаваше безмълвно, със спотаена усмивка. Той реши да наруши спокойствието ѝ.

— Един въпрос, мисис Шарп. Къде се намирахте в седем часа вечерта на четвърти март 1914 година?

Тя го изгледа стъписана. Наклони глава и затвори очи, като си придаде вид на дълбоко замислена. После погледна Джо с дружелюбна усмивка.

— Нали правилно чух, че казахте 1914-та? Ами седях на последния чин в класната стая и копнеех звънецът да оповести края на часа в подготвителен клас. Ходех в училището в Уайкоум Аби. Бях на петнайсет години. Най-добрата ми приятелка Джойс Карстеърс сигурно е седяла от дясната ми страна, но по моему трудно ще я

заставите да потвърди думите ми, тъй като проспа повечето часове в подготвителния клас.

Алис се наведе напред и добави:

— Е, ще ми кажете ли защо ми задавате такива въпроси? Да не би някой да е убил директорката? О, небеса! Мис Мърчисън наистина приличаше на мумифицирана от памтивека, но това е първото официално потвърждение на подозренията ми.

Джо се почувства кръгъл глупак и даже се ядоса. Извади овехтялата програма с петна от вино и ѝ я показа, като зорко следеше реакцията ѝ. Тя остана смълчана доста време, докато изучаваше съдържанието на брошурката. Накрая взе една ленена кърпа и попи набъбналите в очите си сълзи. Погледна го прямо.

— Колко покъртително! Не мислите ли?

— Със сигурност е означавало много за Корсовски. Оказа се почти единствената сантиментална вещ в багажа му. Какво мислите за това?

— Ами много е трогателно. Сигурно е бил много увлечен по тази англичанка, щом като е запазил посланието ѝ толкова време.

— И защо да е англичанка, а не италианка или францужойка?

— Ами то е ясно. Погледнете почерка — типичен за ученичка от частно училище. Съществено се различава от континенталния краснопис. Погледнете! — Тя взе лист и химикалка от бюрото и преписа първите два стиха. — Ето, виждате ли? Обучавана е по наръчника на Мария Планкет, издаден през 1905-а. Един такъв зелен, със златист надпис. Още ми е пред погледа. Уф! Макар че всеки почерк е различен, според мен аналогията е ясна, нали?

Това беше очевидно.

— Май наистина смятате, че премълчавам предишно запознанство с певица, а? Хайде, признайте си! Една пикла на петнайсет години би останала крайно поласкана от подобен развой, само че той едва ли би се прехласнал по някоя ученичка с униформа и плитки. Пък и очевидно заварката е станала не в английската провинция, а в някоя френска опера.

Джо отново се почувства неловко от лекия сарказъм в тона ѝ.

— Може ли сега да поговорим за смъртта на брат ви, мисис Шарп? Кажете ми, кога и как разбрахте, че не е загинал във войната?

— Той ми изпрати телеграма веднага щом се е върнал в Англия. Съобщението пристигна в Бомбай през ноември 1918-а. Все още бе доста немощен, затова се възстановяваше повече от година, през което време остави постарому семейните и фирмените дела. След това, през април 1921-а ми писа, че вече бил достатъчно добре, за да дойде в Индия да си уреди положението. Вече взел решение по някои въпроси. Бил съгласен с моите планове и методи. — При тези думи лицето ѝ придоби сурово изражение. — Пък и защо да не е съгласен? Винаги съм била по-умна от Лайънъл, мистър Сандиландс. Да ви кажа право, наистина се опасявах, че ще разруши постигнатото от мен и че ще ме измести от управленското кресло.

— Как възнамеряваше да постъпи с вас?

— Беше готов да ме остави като изпълнителен директор, макар и с четиридесет и девет процента вместо сегашните петдесет и един. Не възнамеряваше да се засели тук поради крехкото си здраве. Тъй че аз щях да продължа да се бъхтя по осемнайсет часа на ден в тая жега, без да имам право да ръководя компанията по собствено усмотрение. — Тя изрече всичко това с огорчение и Джо разбра, че в думите ѝ имаше резон.

— А мистър Шарп, за когото вече сте била омъжена...?

— Той щеше да остане без пукнат грош. И тази перспектива никак не му се нравеше. Беше готов да си търси правата в съда. — Тя потръпна. — Щеше да бъде ужасно за всички ни! Ама че скандал щеше да пламне! Вестниците само това чакат — някоя гнусна семейна разправия. Направо не ми се мисли!

— Значи и двамата със съпруга ви сте щели да спечелите във финансово отношение от смъртта на брат ви?

— Разбира се. И на мнозина това им мина през ума. Пък и мнозина навярно са забелязали, че не скърбях особено много поради кончината му.

— Нима не обичахте брат си?

— Останах направо потресена, че повторно загубих единствения си близък роднина. Съдбата си направи грозна шега. Но двамата с Лайънъл никога не сме били особено близки. Той беше доста по-голям от мен и като малка изобщо не ми обръщаше внимание. Пък и аз не му се възхищавах. Знаех си, че бях... — поколеба се коя дума да употреби — по-стойностна, макар че родителите ми набиваха в главата, че тъй

като съм момиче, фамилното наследство ще бъде предадено на Лайънъл. Беше ми писнало да ме третират като парцал. После ни раздели училището, а по-късно — войната. Тъй и не се сближихме. Но не съм го убила.

— Разбрах, че сте били пред погледа на стотина свидетели по време на инцидента?

— Да, но това нищо не означава, както сам ще се уверите, мистър Сандиландс. Ако искам някого мъртъв, достатъчно е да кажа една дума на Реджа Кхан и той ще уреди работата. Истинският подбудител сто на сто е пратил поръчков убиец. А в Симла е пълно с бивши военни, които на драго сърце ще свършат подобна услуга срещу съответното заплащане. Имам неколцина наум... Някои дори са авери на мъжа ми. Но може да сте сигурен, че който и да е поръчителят, се е погрижил да си осигури очевидно алиби на някое обществено място във времето на убийството.

Джо остана смълчан за малко. Тя явно говореше с недомлъвки. Не желаше да каже имена.

— И това важи и за съпруга ви, тъй ли?

Тя потрепери. Дали от страх?

— Реджи. Да, важи и за него. В момента на убийството той поднасяше сандвичи с краставица на нейно превъзходителство лейди Рединг. Не може и да се мечтае за по-добро алиби!

---

[1] Khitmutgar (англоинд.) — прислужник. — Бел.прев. ↑

[2] Прочут викториански роман на Кенет Греъм. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА СЕДМА

В първия момент Джо остана поразен от деликатния ѝ намек и се запита дали го бе изтълкувал правилно. Накрая рече:

— Искате да кажете, че според вас съпругът ви би могъл да стои зад убийството на брат ви?

Алис кимна, все още без желание да даде словесен израз на опасенията си.

— И че евентуалният убиец би могъл да бъде Едгар Трууп, тъй ли? — продължи Джо.

Тя го погледна изненадано и отново кимна.

— Имате предвид оня Едгар Трууп, който заема изпълнителния пост, тъй да се каже, в печелившия, макар и доста съмнителен бизнес на мадам Флора?

— Да, същия Едгар Трууп! — потвърди Алис глухо.

Джо отново закричи из стаята. Предварително бе решил да подхване възможно най-деликатно и заобиколно тази щекотлива тема. Даже си бе наумил поредица от тактично формулирани въпроси. А ето сега Алис с един замах разбърка целия му замисъл с прозренията си относно естеството на бизнеса на мадам Флора (за разлика от Мег Картър), а също за връзката между Реджи Шарп и невидимия, ала зловещ Едгар Трууп.

— Ама престанете да крачите насам-натам — рязко му каза тя. — Седнете и ме изслушайте!

Джо седна срещу нея и зачака.

— Знам всичко за бордея на мадам Флора. Знам, че е развъдник на порок и злини за цяла Симла, и съм наясно, че съпругът ми има сериозен дял в тая работа. Нали и той е един от ценните редовни клиенти? — добави тя със странно безизразен глас, сякаш коментираше изпълнението му на голф.

— Сигурно не сте особено поласкана от това — нелепо изтърси Джо.

Макар в Лондон често да му се налагаше да се занимава с подобни заведения, никога преди това не бе обсъждал тази тема с изискана дама. Даже думата „бордей“ прозвуча доста шокиращо от устата ѝ.

— Меко казано! — засмя се Алис саркастично. — Това е направо скандално и непроситимо! Бракът ни никога не е бил кой знае колко щастлив, мистър Сандиландс, защото бе по-скоро сделка. Но поне в началото се опитвах да бъдем нормална семейна двойка. Дали сбърках някъде? Сигурно и аз съм наполовина виновна. Когато пристигнах в Индия, трябваше да се боря, за да се наложа в свят, управляван от мъже. Това ми костваше денонощни усилия. Реджи е лабилен по природа. Смята, че мъжкото му е застрашено от присъствието на силна жена, която отгоре на всичко държи контрола на компанията. В края на първия ни сезон в Симла открих, че е с ранен стадий на някаква венерическа болест. Останах като попарена. До този момент смятах, че такива неща се случват на другите — на слугите или на войнишките съпруги — но го накарах да ми обясни при какви обстоятелства е хванал заразата. Може и да съм попрекарила. Със сигурност му стъжних живота. Настоях да отиде на лекар. Тукашният е много кадърен и е мой човек. Двамата с него се споразумяхме да прегледа момичетата, тоест проститутките, което никак не се понрави на мадам Флора. Тя обаче беше наясно, че иска ли да държи поетия курс, трябва да се съобразява с мен. Постарах се да остана в сянка, но всички знаеха, че цялата дандания и чистката бяха по моя инициатива.

— И каква бе реакцията? — запита Джо.

— Смесена — откровено заяви тя. — Нали знаете как е в Симла... Е, още не знаете, но скоро ще разберете. Гъмжи от разни изкуфели дъртуши, дето все опяват, че жената трябвало да си знае мястото. Доста жени доброволно си затварят очите пред факта на венерическите болези, дори ако членът на съпрузите им се разпадне пред очите им. „Дамите“ са длъжни да загърбят нелицеприятните неща в живота, пренебрегвайки очевидните факти. А има и друг тип жени, еманципантките на двайсети век — може да са били суфражетки или да са карали линейки по време на войната... Но при всички случаи имат реална представа за живота. Те ме подкрепят във всичко. Ще останете изненадан, капитане, колко много жени запретват ръкави и

оправят бакиите, без да очакват възнаграждение, с едничката радост, че са помогнали на посестримите си. Без значение на раса и религия.

— Вярвам ви — простичко рече Джо. — И аз познавам една такава жена.

Алис го погледна замислено, но Джо я изпревари със следващия въпрос.

— А как реагира Реджи на вашата акция?

— Зле. Почувства се двойно унижен — от една страна, от властната си съпруга, която си позволява твърде много, а от друга — че са го хванали в крачка по тънката част! — Тя се позасмя и продължи: — Според мен още ми има зъб, задето го изложих тъй пред аверите му! Само че на мен не ми пука. Заставих го да използва влиянието си върху мадам Флора и Трууп, за да уредим периодични медицински проверки на момичетата. Тези, които страдаха от заболяване, биваха незабавно приемани за лечение. Оттогава всеки месец в болницата се докладва по този въпрос. — Тя се усмихна злорадо. — Може и да ме мислят за нагла, ама много им здраве!

Джо не вярваше на ушите си.

— А застанахте ли лице в лице с въпросната мадам Флора?

Много би му харесало да присъства на тяхната раздумка, ала Алис пресече бляновете му.

— Никога не сме се срещали лично. Тя се крие от хорските очи, както би се изразила майка ми. Двете с нея живеем в различни светове, които нямат допирна точка, освен клетия Реджи. Нямам намерение да завързвам познанство с нея.

— Доколкото разбрах, имате лични познати в болницата?

— Работя там веднъж седмично в женското отделение. Проявявам интерес към жените, пострадали поради липса на грижи при раждане, или към невръстни девойки, омъжени за грубияни и подложени на тормоз години наред, докато накрая потърсят спасение при нас. Събирам средства и финансирам грижата за тези клетници, които си рискуват живота, за да работят за хора от рода на Флора и Едгар. Разговаряла съм с някои от пациентките и знам как действа Трууп, макар че повечето момичета са твърде наплашени, за да си развържат езика.

Сините ѝ очи святкаха от гняв и възмущение. Явно Алис Шарп е огън жена, помисли си Джо, и сигурно си е създала куп заклет

врагове, включително собствения си съпруг.

— Нима Реджи се е примирил с положението?

— Той няма особен избор. Аз притежавам контролния пакет на корпорацията. На практика аз му давам заплата, която заплаших драстично да клъцна, ако не се озапти. И за да му докажа, че говоря сериозно, го лиших от възнаграждение два месеца, а парите преведох директно на болницата. Той се вбеси, но беше безсилен пред решението ми. Но може да съм се престарала спрямо него. Макар да е слабохарактерен и аз да го презирам, все пак дори слабите хора могат да се обърнат за помощ към по-силните. Опасявам се, че Реджи може да е прибягнал до услугите на Едгар Трууп, за да защити своя пай от компанията.

А също и твоя, драга Алис, неволно си помисли Джо.

Тя го погледна ядосана, наранена от мълчанието му.

— Не ми вярвате, нали?

— Защо мислите така? — изненадано отвърна той.

— Ами личи по изражението ви — надменно, подозрително, скептично и цинично — типично мъжко изражение, което дори добрите момчета не успяват да скрият — сприхаво рече тя, въпреки финалната шеговита нотка.

— Останали сте с погрешно впечатление — заяви Джо. — Като мнозина други сте заблудена от зле защитата ми вежда. — И той вдигна ръка към лявата си вежда, станала жертва на припряна и окъсняла хирургическа намеса, вследствие на което застинала в перманентна извивка. — При разпитите в полицията ми върши чудесна работа, но не и когато се опитвам да бъда чаровен и забавен.

— Нима такъв се опитвахте да бъдете? А пък тая рана... Да, разбира се, чак сега забелязвам. — Тя вдигна ръка и за миг сърцето на Джо замря при мисълта, че ще докосне лицето му, но тя се поколеба, отклони поглед и потърка собствената си буза. — И аз... — прокара пръст по сребристия белег отстрани на лицето си. — Но извадих късмет — оперира ме най-добрият пластичен хирург в Южна Франция.

— А моето лице го прихванаха с щипка за пране — каза Джо, който за пръв път почувства Алис като сродна душа. В стремежа си да запази този крехък унисон, той добави: — Сигурно да оцелееш при катастрофа е също като на бойното поле.

— Според мен е по-зле — отбеляза тя, — защото ни връхлетя изневиделица, а ние не бяхме млади войници, готови да дадат живота си за родината. Бяхме най-обикновени хорица, тръгнахме на почивка в Южна Франция в онази слънчева пролет — никой не се канеше да умира. Но донякъде сте прав — гледката наистина напомняше бойно поле. Кървища, посечени крайници, обезобразени тела. Отначало съм била в безсъзнание, не знам колко време. А когато дойдох на себе си, видях наоколо само смърт и разруха. Никога преди това не бях виждала мъртвец, а сега се намирах сред безброй трупове. Димът и вонята от изгоряла плът бяха непоносими, но по-страшна бе гробната тишина. И внезапно чух бебешки рев. Някакво бебенце се дереше до скъсване. Понечих да се изправя, но не усещах крайниците си. Какъв ужас! В онзи миг, мистър Сандиландс, помислих, че съм умряла! Рекох си, че навярно съм призрак в преддверието на ада, а духът ми витае над тази касапница, задържан от нишката на съзнанието ми. Открай време вярвам в безсмъртието на душата и бях убедена, че съм приклещена между земята и небето. После отново потънах в чернилка, а когато се събудих, детският плач бе престанал. Не знам колко време съм лежала безпаметна и с изтичаща кръв... Казват, че минал повече от час, преди да дойде спасителният екип. Нищо не помня. Знаем само, че по някое време се озовах в болницата в Бьон. Щом отворих очи, съзрях благото, усмихнато лице на Мари-Жан Питьо.

Според Джо тя се бе разприказвала твърде много за миналото си, но все пак остана поласкан, че си изля душата пред него.

— Съжалявам — рече тя. — Нямах намерение да ви отклонявам от въпросите ви. И двамата се опитваме да се доберем до истината. Аз отчаяно се мъча да разбера кой е убил брат ми. Моля, продължете с разпита си.

— Може би има значение на какво дъредже е компанията? Лайънъл написал ли е някакво завещание? Или адвокатите са решили да оставят нещата по старому? Кой всъщност е собственик на корпорацията?

— Де да знаех! Този въпрос все още се изяснява от фирмените адвокати в Лондон. Според някои, тъй като брат ми е загинал без завещание и без преки наследници, оставам аз. Други пък поддържат условията от завещанието на дядо ми, според което трябва да се запази

сегашното положение. Мисля, че Реджи би останал доволен от подобен развой на събитията, но...

— Ако ви обявят за единствен наследник, то тогава...?

Тя го изгледа сериозно.

— Тогава смятам, че ще съм изложена на голям риск. Вие как мислите, мистър Сандиландс?

Реджа Кхан се вмъкна тихомълком и застана до вратата с тефтер в ръка, с което намекна, че срещата е приключила. Джо се изправи и благодари на Алис Шарп за съдействието ѝ с отработена професионална учтивост. Тя протегна ръка за сбогом и изпитателно се вгледа в лицето му.

— Много се радвам, че сте в Симла, капитане. Готова съм да помогна всячески за разрешаването на този труден казус.

Индиецът обаче изобщо не се размекна. Остана закован до вратата, вперил зорък поглед в Джо с тъмните си обсидианови очи. На излизане Джо долови аромата на сандалово дърво, но този път доста по-силен от лекия повей, който бе надушил около Алис Шарп.

Хмм, помисли си той, тия двамцата май са си близки!

Джо реши да поеме пеш по Главната, за да намери бутика на Мари-Жан Питьо, бившата медицинска сестра и компаньонка на Алис. Вече бе преполовил улицата, когато изтръпна при мисълта, че бе забравил в офиса на Алис брошурката на Корсовски. Опипа джобовете си. Оказа се прав. И дори не бе забелязал кога тя бе покрила програмата. Поспря се, замислен дали да се върне, ала реши засега да остави нещата така. Тъкмо ще има повод, ако отново се наложи да посети Алис за допълнителен разпит.

Докато още се помайваше, наблизко мина бавачка с разкошна като ролс-ройс бебешка количка. В този миг бебето се пробуди и ревна с пълно гърло. Бавачката мигом го взе на ръце и започна нежно да му говори, но то събра сили и нададе нов оглушителен крясък. Джо се сепна.

— Господи! — възкликна той. — Ама разбира се! Онова бебе! Малкият Хенри!

Той спря една рикша и нареди да го откарат в губернаторската резиденция.

За негова радост сър Джордж още не се бе прибрал, тъй че му бе спестена появата пред домакина. Той мигом се отправи към бунгалото. Докато бързаше през градината, му мина през ум, че в негово отсъствие може би с куфарите се бяха разпоредили по безупречния индийски маниер, тъй като бе забравил да предупреди да не ги пипат. Щом пристъпи в стаята си, видя, че макар тя да бе подобаващо излъскана, двата куфара бяха оставени непокътнати и нелепо разтурени сред всеобщия порядък.

Без да обръща внимание на дрехите, Джо грабна френския вестник, с който бе застлано дъното на единия куфар. Беше от пети април, преди три години. Две седмици след катастрофата на влака край Бьон. По това време, пресметна Джо, Алис вече е пътувала с кораба към Индия с мадмоазел Питьо, тъй че по всяка вероятност не бе видяла този брой.

Мисълта, която глождеше ума му след разговора с Алис, сега изплува ясно в съзнанието му. Спомни си подобни заглавия и в английската преса. „Бебе оцелява като по чудо! Осиротелият Хенри отново в прегръдките на баба си.“ Дори беше виждал малкия Хенри, втрещен по бебешки в камерата на Пати Нюз в документалния филм, който бе гледал в киното на Лестър Скуеър. Да, в тази статия ставаше въпрос за същия бебок. Пътувал във втора класа, Хенри оцелял при злополуката в крепката прегръдка на майка си, след което го поели сестрите в Бьон, докато накрая го идентифицирали и го върнали на скърбящите му баба и дядо.

Това не беше свежа новина, рече си Джо, а поредният циничен опит на пресата да извлече максимални дивиденди от историята, хвърлила тънък лъч на надежда сред всеобщата покруса. На втора страница имаше списък с имената на жертвите и тримата оцелели. Ама как тъй трима? Джо обърна припряно на втора страница. Пасажерите бяха описани според класата — първа, втора, трета — и класифицирани по националност: французи, англичани и неколцина други европейци. От трета класа нямаше оцелели, а от втора — единствено невръстният Хенри. Като оживели от първа класа бяха дадени имената на Алис Кониърс и капитан Колин Симпсън.

Алис Кониърс! Джо отново се вгледа в надписа в полето, надраскан от агента на Корсовски. „... както ти обещах“. Значи Корсовски го е помолил да му изпрати този брой? Но защо? Първоначално Джо бе помислил, че ставаше въпрос за ангажиментите му, запланувани за онова лято. Но пък импресариото си имаше къде-къде по-лесен начин да го уведоми за програмата му. Не, трябва да е имало друга причина Корсовски да е изискал вестника. „Безкрайно съжалявам“, бе добавил агентът. За какво е съжалявал? Знаел е, че нещо от напечатаното ще разстрои Корсовски. Джо отново прегледа списъка с пътниците. Сред тях нямаше руснаци. Единствената връзка би могла да бъде Алис Кониърс. Не може да е случайно съвпадение! И все пак здравият разум (а и самата Алис) показваше, че не би могло да има връзка между певица и английската ученичка, живяла почти отшелнически в провинция Хертфордшир. Пък и момичето оцеляло напук на съдбата, което е по-скоро радостна, отколкото печална вест за нейните познати.

— Трябва да говоря с някого! — възкликна Джо. Сложи вестника под мишница и излезе през парадния вход на резиденцията, където винаги дежуреше рикша. Качи се и нареди: — Към полицейското управление.

Беше пет часът и слънцето клонеше към залез над западните хълмове, когато Джо скокна от рикшата в двора на полицията и бе незабавно отведен в кабинета на Картър. Той тъкмо се ровеше в някаква дебела папка, която с облекчение затвори при появата на Джо.

— Искаш ли да знаеш кой е най-големият злосторник в Симла? Ей тука пише — потупа той папката. — Големият Червенушко! Досега се ограничаваше до две-три кражби седмично, ама напоследък започнал да атакува дечурлига! Ето, вчера е станал много неприятен инцидент в храма на Джако Хил. Малката Летис Мъри, дъщерята на полковник Мъри, според рапорта изпаднала в истерия след срещата с разбойника. Но все пак проявила голяма смелост, като го халосала с близалката си в муцуната и побягнала.

Джо го изгледа в недоумение.

— Говоря ти за маймуната! Главатарят на сбирщината гадина, които обитават маймунския храм. Минават за свещени животни на бог

Хануман^[1], та не мога и с пръст да ги докосна. Ама туй не значи — поверително сниши той глас, — че по тъмна нощна доба някои екземпляри не изчезват яко дим, особено когато на стража са някои от местните ми войници!

— Нали не...?

— Не, разбира се! Само ги пращаме на малка екскурзийка. На десетина мили оттук има една местност, която е рай за маймуните. Щом нашите зверчета се зареят сред гъсталака, хората ми се измъкват тихомълком и ги оставят там. — Той се засмя. — Първия път, когато подехме тая инициатива, сторихме грешка, като поостанехме да видим как ще се чувстват и дали имат достатъчно храна. Като решихме, че явно им харесва, се отправихме обратно към града. Ала не бяхме изминали и десетина ярда, когато се разнесе предупредителен зов, и всички се изсипаха в каруцата, готови да си отпътуват у дома! Като някои деца, изведени на училищен пикник в неделя. Само че вече и ние научихме маймунджилъците им! Хайде, Джо, ела на верандата, а аз ще поръчам да ни донесат чай. И ми разкажи докъде стигна. Копнея да чуя и нещо друго, преди да затъпея от тия маймунски историйки.

Джо му разказа за срещата си с Алис Шарп, като наблегна на факта, че Реджи има солидно основание да питае неприязън, дори омраза към нея. Накрая попита Картър какво мнение има за Реджа Кхан. Картър го погледна многозначително.

— Ами умно момче. И много кадърно. Не е тукашен, тъй че не мога да ти кажа много за произхода му. Знам само, че е от високопоставена индийска фамилия, баща му е раджа някъде край Джигитските планини. Пратили го да се изучи в Англия, където усвоил безупречно езика и изисканите маниери. Сигурно си забелязал, че носи европейски костюми. Доколкото знам, заемал висока длъжност в ИКТК още преди мис Кониърс да пристигне в Бомбай. Според някои той командва парада, но дискретно, разбира се. След пристигането си Алис известно време наблюдавала как вървят нещата, а после предприела доста дръзки промени. Под негово давление мнозина от английските ѝ роднини се озовали на кораба за родния Саутхемптън. А Реджа Кхан, чиито заложби, според слуховете, веднага впечатлили Алис, заел подобаващо място зад руля.

— Значи според теб той също е заинтересуван да задържи сегашното положение? По моему и на него едва ли би му се поновила

появата на Лайънъл Кониърс в Симла. Има ли алиби? Макар че според Алис на колкото по-очевидно място се е намирал човек по време на убийството, толкова по-вероятно е да е бил евентуалният подстрекател.

Картър изсумтя.

— По тая логика той е невинен. Бил е в отпуска през седмицата, когато е загинал Лайънъл. Някъде из планините. Присъствал е на празненствата по случай рождения ден на баща си. Това не е никакво алиби! Но ако се замислим, мотивите му не са чак толкова силни. Този човек безспорно е мозъкът на компанията и надали е щял да изгуби мястото си, дори Лайънъл да бе поел юздите. Според мен е щял да оцелее при евентуални рокади, тъй като е наистина незаменим за бизнеса.

— Дали би могъл да убие Лайънъл като услуга на Алис, за да остане тя на поста си?

— Напълно е възможно. Двамата са много близки. Мнозина смятат, че тя се осланя прекалено много на него.

— Близки ли? И доколко са близки, питам се аз? Или по-точно, от какво естество е близостта им? Останах с впечатлението, че... — Джо млъкна като попарен, че се бе раздрънкал тъй свободно, без да знае как би реагирал Картър на думите му.

— Аха! Значи такава била работата! — Картър се умълча за малко, после се усмихна. — И двамата са хубавци от класа, тъй че не съм особено изненадан. Само че не проумявам как тъй досега не са плъзнали слухове? Дори Мег нищо не е надушила, сигурен съм. А за мащабите на Симла това е истинско постижение!

— Имам чувството, че Алис Кониърс е много обиграна в укриването на истината — заяви Джо. — Има нещо у нея, което не ми дава мира. Все ме гложди мисълта, че е свързана с Корсовски.

— Не те разбирам — отвърна Картър. — Нямаме доказателства, освен оная стара програма отпреди осем години и надписа с английския почерк. Това не е кой знае какво.

— Не е само това — бавно промълви Джо. — Когато снощи се запознах с Алис, тя намекна, че вероятно аз съм бил нарочен за мишена. Спомена нещо от рода на „Корсовски приличаше на англичанин отдалеч...“. Откъде знае това? Нали разпитвах — никой в Симла няма и понятие как е изглеждал певецът. Всички бяха чували за него, но никой не бе виждал негова снимка. Ако се бе появило някое

джудже с червена брада, те пак щяха да го вземат за Корсовски! А тя категорично отрича някога да го е виждала. Пък и още си мисля, че прекалено присърце прие кончината му.

— Ммм... Дали пък не е мярнала негова фотография в пресата? Той подвизавал ли се е в Лондон, преди тя да напусне Англия?

— Наистина изнесе представление в Ковънт Гардън, но по онова време тя вече е била на път за Индия.

— Сетих се! Може да е видяла някоя от снимките му в каталога на звукозаписната му компания, а?

— Разгледах колекцията ѝ от плочи. Изобщо няма оперни, само джаз и рагтайм. — Джо въздъхна. — Има и трета връзка. Погледни това, Картър...

Той извади френския вестник от джоба си и го подаде на Картър, като му обърна внимание на посланието на импресариото и името на Алис Кониърс в списъка на първа класа.

— Ама че работа! — възкликна Картър. — Виж, пратихме телеграми на този Грегъри Монтфийо в офиса му в Париж, за да го уведоим за смъртта на Корсовски и да го питаме за близките му. Ще изпратя още една телеграма, да го питам дали си спомня защо е изпратил вестника преди три години. Дай да го погледна пак.

И той се вгледа в списъка на пасажерите, като от време на време молеше Джо да му преведе някоя и друга дума.

— Чакай малко! Хрумна ми още нещо. Може да е изстрел в тъмното, но защо да не пробваме? Виж тук, Джо — още някакъв човек е оцелял при злополуката. И е пътувал в първа класа. Капитан Колин Симпсън. Връщал се е в поделението си в Бомбай. Може той да хвърли допълнителна светлина върху личността на Алис Кониърс. Не ми се вярва много, но все пак сме длъжни да пробваме. Дали все още се намира в Бомбай? Пише ли нещо за него в статията?

— Ами в по-голямата си част е сърцераздирателно писание за онова бебче Хенри — каза Джо, докато четеше колонката. — Но като че ли ми се стори... А, да, ето тук. Боя се, че не е написано много. За Алис казват, че почти веднага е продължила пътуването си, а после пише: „Един английски военен, капитан Колин Симпсън, също е бил на път за Бомбай, където се намирало поделението му КОУЛИ-3, но пристигането му ще бъде значително забавено поради сериозните травми на главата му... Капитанът пострадал тъй жестоко, че

първоначално бил причислен към покойниците и прекарал няколко часа в моргата, преди да разберат, че още е жив. Закарали го в болницата в Лион, където имало по-добри условия за лечение на подобни травми. Отначало бил в списъка със загиналите, но впоследствие уведомили семейството му, че бил оцелял.“

— В поделението би трябвало да имат координатите му. Веднага ще телеграфирам. Значи две телеграми — една до Г. М. и една до адютанта на трети полк на Кралската йоркширска пехота!

Картър взе лист и химикалка и внимателно написа двата текста, после подвикна и на прага мигом се появи млад офицер. След като получи инструкции, младокът кимна, сложи листовите в кожената торбичка на колана си и забърза към пощенската станция.

— Разбира се — подхвана Джо, — колкото и да се ровичкаме и да умуваме над тези дребни мистерии, колкото и да слухтим наоколо, ще бъде голям пропуск, ако не сторим най-важната стъпка, при това възможно най-скоро.

— Имаш предвид Едгар Трууп — мрачно рече Картър. — Алис си го е казала много ясно. Прав си, длъжни сме да проверим, инак ще ни обвинят в професионална небрежност.

Чарли Картър прилежно угаси цигарата си в парапета на терасата. Джо проследи с поглед как угарката полетя и тупна сред фонтан от искрици върху ламаринения покрив.

— И ти ли си мислиш за същото? Че е време да наобиколим чаровния мистър Трууп?

— Точно така. Ти имаш ли нещо запланувано? Според мен историята с червения маймунек може да почака до утре.

— Моментът е идеален! Ще наредя на двама офицери да ни следват тайно, макар че не очаквам да има голяма врява. Ще драсна две думи на Мег, за да я предупредя, че ще позакъснея. Да ѝ кажа, че отивам у мадам Флора, тъй че ще се прибера по първи петли.

И той започна да се разпорежда.

— Може би и аз трябва да уведомя сър Джордж? — подхвърли Джо. — Как го каза?... Отиваме у мадам Флора... Чакай ме по първи петли.

Те се запътиха пешком през града, следвани безшумно от двама сикхски полицаи.

[1] Бог с тяло на маймуна. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ОСМА

— Според мен няма смисъл да кроим планове за разпита — каза Джо. — Всичко зависи от моментната реакция. Но съм сигурен, че разбираш колко оскъдни са обвиненията ни по отношение на Трууп. Смятам да го караме по-ларж. Съгласен ли си? Може пък да ахне от изтънчения подход на полицията, а?

— Доколкото познавам Едгар Трууп, той няма да ахне дори пред цял батальон от английската кавалерия — рече Чарли двусмислено.

Докато вървяха към заведението на мадам Флора, Джо се опитваше да си представи какво ги очаква. Дали ще отекват веселите синкопи на кабаретна музика, подрънквана на пиано? Или пък малък струнен оркестър ще свири някое популярно парче от Офенбах? Дали ще има редица от девойки, заподскачали в канкан, излагайки на показ краката си в черни чорапи при вдигането на многокатните фусти?

Свърнаха встрани от Главната, понастоящем със запалени лампи и грейнали витрини, които изглеждаха още по-съблазнително, отколкото на дневна светлина. Изключение правеше единствено заведението на мадам Флора, осветено само от невзрачна лампа над входната врата. В сумрака Джо различи силуетите на двама индийски пазачи с тюрбани, мълчаливи и бдителни. При появата на Джо и Картър те дискретно се приближиха с явното намерение да им препречат пътя.

— Просто им кажи — предложи Джо, — че искаме да купим букет ранни минзухари.

Ала бодигардовете разпознаха Чарли и го пропуснаха безмълвно. Вратата се отвори като с магическа пръчка.

Изад бюрото в малкото фоайе изникна друг силует, този път в европейско облекло, и ги поздрави на английски със силен акцент. Дали беше французин? Или пък италианец? Джо не можа да реши със сигурност.

— Добър вечер, господа. Бихте ли изчакали тук... С удоволствие ще ви донеса питие, стига да ми кажете какво предпочитате. Тази

вечер няма голям наплив. Няма изобщо да се наложи да чакате.

Чарли Картър го сръза:

— Би ли казал на мистър Трууп, че сме тук? Полицейски началник Картър и капитан Сандиландс.

Преди да дочакат отговора, от балкон над тях се разнесе нечий гръмовен глас.

— Чарли! Каква приятна изненада! И капитан Сандиландс, тъй ли?

Джо различи едър мъж в бял костюм, лилав пояс и черно-бели обувки, със запалена цигара в ръка.

— Стойте на място — ей сегичка идвам.

На слизане по стълбите той хвърли поглед през едно миниатюрно прозорче и зърна двамата полицаи.

— Не си наминал за раздумка, а? Нищо, пак си добре дошъл. Елате в кабинета ми да ударим по едно питиенце. Или пък да си дръпнем яко, а?

И той даде нареждания на рецепциониста.

Кабинетът му беше като изваден от приказките на Шехерезада. Трудно бе в такава обстановка да се правят на професионалисти сред всички тия възглавнички и диванчета. Щом влязоха, се отвори друга врата и някъде откъм задните помещения долетя мелодичният звън на индийска музика.

Едва седнали, на вратата тихо се почука. Внесоха поднос с бутилка шампанско и три чаши.

— Дай сега да видим какво ви води насам, ама докато ми обяснявате, ще си сръбнем по едно, нали? — рече той и свойски се обърна към Джо. — Не знам доколко познавате живота в Индия, капитане — сигурно е много различен от Скотланд Ярд — ама тука на всяка крачка те черпят с бонбони и питиета, и макар това заведение да е по европейски тертип, и ние не правим изключение в туй отношение.

Докато говореше, вратата се отвори и пропусна слабичка фигура в розово сари, понесла сребърна табла. След нея влезе друга девойка в зелено сари. И двете момичета, според преценката на Джо, бяха към осемнайсет-деветнайсет години. Въпреки сходните дрехи и изобилието от евтини бижута, едната бе с азиатски черти, а другата — абаносово черна. Поставиха подноса на ниска масичка и с отработено смирено изражение, преплетени ръце и сведен поглед нелепо останаха край

вратата, докато Едгар Трууп им махна с косматата си лапа да си вървят. С многократни теманета девойките се изнизаха навън.

— Сигурни ли сте, че не желаете още нещо? — попита Едгар Трууп и ги изгледа фамилиарно, ухилен до уши. — Да ви нагостя с още нещо?

— С информация — студено отвърна Картър.

Трууп ги погледна дружелюбно.

— Моля, питайте на воля и да видим дали ще мога да ви отговоря.

— Един простичък въпрос — поде Картър. — Къде беше вчера между дванайсет и четири часа следобед?

Трууп въздъхна с облекчение.

— Това е лесно — рече той. — Излязох оттук към дванайсет и отидох да обядвам с Джони Бристоу и Джаки Карлайл. И Бърти Хърн-Робинсън се мярна за кратко. Реджи Шарп също беше там, но трябваше да ходи до Анандейл.

— Къде живеят приятелите ти?

— Е, това едва ли е убягнало от вездесъщата полиция. Джони, Джаки и Бърти живеят под един покрив, в едно пансионче на Маунт Плезънт — намира се на самия ъгъл, току зад хотел „Сесил“.

— И те ще могат да потвърдят думите ти?

— Разбира се, че ще потвърдят.

— Значи си бил там малко след дванайсет?

— Да кажем дванайсет и десет.

— Имахте ли предварителна уговорка?

— Ами! Изобщо не се бяхме уговаряли. Просто наминах да видя как я карат. Да си кажа правичката, бях си наумил да ги замъкна да поиграем снукър. — Обърна се към Джо. — Играете ли снукър? Пробвали ли сте някога? Тук се е превърнало в мания! То е вид бiliarд.

— Чувал съм за него — каза Джо.

— Някой път трябва да поиграем.

— И тъй — намеси се Чарли Картър, — смятали сте да поиграете снукър, но доколкото схващам, плановете ви са били осуетени?

— Точно така. Щом повдигнах въпроса, решихме да поизлезем, понеже времето беше много хубаво. Джаки си беше купил нова кола и искаше да се изфука, тъй че тръгнахме с него.

— И четиримата ли?

— Не. Както рекох, Бърти обядва с нас, ама после замина по някаква си негова работа. Реджи пък трябваше да иде до Анандейл, за да огледа един жребец от тамошната конюшня, тъй че пътьом го откарахме, а после тримата с Джони и Джаки отпрашихме из баира, дордето пътят беше що-годе сносен. Минахме по шосето за Машобра.

— И кога се върнахте?

— Ами не знам точно. Някъде към три часа.

— А какво стана после?

Докато Картър задаваше рутинните въпроси, Джо разглеждаше обстановката. Картините по стените бяха в стила на вековната могулска традиция и изобразяваха мустакати, накичени с бижута раджи, безцеремонно обладаващи влажнооки моми в оскъдно облекло, които чрез някакъв трик на четката имаха крайно отнесен вид, сякаш бяха на друга планета. Май изобщо не забелязваха изкълчените и анатомично неправдоподобни пози, в които се бяха озовали. Но пък килимите на пода бяха истински шедьовър, помисли си Джо, както и някои от тибетските възглавнички и изящната месингова лампа, провесена от тавана. „Да идем в кабинета ми“, бе казал Едгар Трууп. Каквато и функция да изпълняваше това помещение, в никакъв случай нямаше вид на офис.

Джо се загледа в домакина, изтегнат сред гиздавите възглавнички. Беше доста висок, на ръст почти колкото Джо. Навремето сигурно е бил някой левент момък, но понастоящем бе изгубил добрата си форма, сигурно защото си сръбваше порядъчно, което личеше от петната по лицето и моравия му нос. Зейналата риза разкриваше космати гърди, най-горното копче на панталона му беше разкопчано, а тирантите бяха опънати до скъсване връз масивното му туловище.

Чарли Картър продължаваше да го залива с въпроси.

— И после какво стана? — повторно запита полицаят.

Преди да отговори, Едгар Трууп отново напълни чашата си.

— Да поръчаме ли още една бутилка, а? — попита той, като ги изгледа подред. И двамата кимнаха отрицателно. — Нещо ми е жадно — извинително добави домакинят. — Докторът все ми повтаря, че трябва да поглъщам много течности, и аз се старая. Та какво ме питаш...?

— Какво стана после?

— Ами двамцата с Джони най-накрая успяхме да поиграем снукър, а Джаки продължи да се развява с колата си. Изкарахме три игри, даже мога да ви кажа резултата, ако си напъна мозъка. Джони спечели първите две, а аз го бих на третата. Горедолу винаги по толкова играем. Прибрах се някъде към пет.

— Значи между дванайсет и пет часа следобед непрекъснато си бил в компанията на други хора?

— Точно тъй.

— И те ще потвърдят казаното от теб?

— Не виждам защо да не го сторят. Ама чакайте сега — взе да ми писва! Не съм свикнал да ме въртят на шиш, и то в собствения ми кабинет, кажи-речи, пред очите на персонала. Смятам, че имам право да запитам какво, по дяволите, става тук? Явно разследвате смъртта на оня нещастен руснак. И какъв мотив може да има моя милост? Кажете ми с една дума, защото наистина взе да ме хваща нервата.

Чарли Картър изобщо не обърна внимание на въпроса му.

— Кажи ми, мистър Трууп, притежаваш ли карабина калибър 303?

При този въпрос Едгар Трууп за миг изгуби почва под краката си, но бързо се окопоти.

— Всъщност имам две такива карабини. Едната е спортна, немска направа, а другата — бойна, английска, марка „Лий Енфийлд-3“.

— Ще ни ги дадеш ли на заем?

— На вас ли? Да ви ги заема? Че защо не? — отвърна Трууп. — Само че не проумявам защо са ви? Аз по принцип давам под наем спортно оръжие, нали знаете, за ловен туризъм. Нямам против да ви ги дам за един следобед. Ако наистина ги искате.

— Щом като сме се заели сериозно със случая „Корсовски“ — поде Чарли благодушно — и разнищваме евентуални заподозрени, се налага да подложим на балистична експертиза намерените куршуми (вече съм задвижил този въпрос), след което да направим пробен изстрел с твоите карабини и по същия начин да изследваме куршумите. Това е аналогично на снемане на пръстови отпечатъци.

— Е, хубаво, обадете ми се, щом решите да се заемете с това. А сега моля да ме извините, ама по това време ме искат на „парадния

вход“, както се казва.

Джо долови с периферния си слух разни шумове отвъд вратата — гръмогласен смях на европейци, сърдито гълчене на индийка, трели от пиянска песен и леки забързани стъпки по стълбището край балкона.

Едгар Трууп се изправи.

— Извинете. Ще излезем оттук. Едва ли ще ви е приятно пак да минете през главния вход. Не се знае на кого може да налетите! Току-виж на някое началство му се е прищяло да купи китка посред нощ, а ние сме прочути с дискретността на услугите си. Последвайте Клаудио — той ще ви изведе направо. Сбогом и на двама ви! Отбийте се пак, като ви скимне да погърмите.

Той плесна с ръце и елегантният европейец се появи начаса. Трууп им помаха веселяшки и се отправи към вратата. Но Клаудио заговори тихо:

— Извинете, сър, имам съобщение за господата.

— Съобщение ли? Че от кого? Знае ли някой, че се намирате тук? Клаудио се усмихна леко.

— Съобщението е от мадам. Мадам Флора.

Трууп направи неприязнена физиономия.

— Какво, по дяволите...? И какво трябва да им съобщиш?

— Само да ги помоля да се отбият при мадам, преди да си тръгнат.

Чарли Картър погледна въпросително Джо.

— Няма проблем — отвърна той. — Ще е страхотно преживяване! За теб може да е рутинна проверка, ама на мен ми е много любопитна тая ориенталска атмосфера.

— Ами тогава по-добре побързайте — рече Трууп. — Флора не обича да чака. Клаудио ще ви отведе.

И той забързано се отдалечи.

Още една властна жена, помисли си Джо, като си спомни как се бе разправила Алис с бордея.

Клаудио ги подкани да го последват. Докато се изправяше, Джо позалитна, възкликна и се наведе напред.

— Капитан Трууп е изпуснал това — небрежно подхвърли той и подаде предмета на Клаудио. — Би ли му го върнал?

Клаудио погледна пакета „Черната котка“ и презрително изсумтя.

— Съжалявам, сър, но сте се объркали. Капитан Трууп пуши само пури от най-високо качество. Може би приятелят ви...?

— А, да, боя се, че са моите — и Картър услужливо прибра цигарите в джоба си.

Минаха по един коридор, после прекосиха покрита веранда, откъдето зърнаха живописна и китна вътрешна градина. Шуртенето на фонтан непреодолимо привлече Джо към резбованата балюстрада. Безброй малки цъфнали дръвчета бяха умело аранжирани, а запалените под тях лампи създаваха магическа атмосфера. Дневната горещина все още струеше от недрата на южния хълм и макар че много скоро щеше да повее вечерният хлад, в този миг на Джо му се струваше, че е попаднал в рая. Това впечатление се допълваше от присъствието на момичета, които на групички по две-три бърбеха и се смееха, седнали сред възглавниците. Пред погледа на Джо се мярнаха пъстри коприни, тъмни очи, насочени подканящо към него, бели зъби и дискретни помахания с ръце. Сред аромата на екзотични цветя обонянието му долови и някакъв ефирен нюанс — дали не беше хашиш?

Клаудио ги погледна настойчиво, застанал до отворена врата в края на верандата. Джо и Картър минаха през нея и закрачиха по друг коридор.

— Ако се наложи да се ометем оттук скоропостижно — промърмори Джо, — ще намериш ли пътя? За себе си не съм сигурен.

Картър му се ухили свойски.

— Нямай грижа — знам това местенце наизуст.

Клаудио спря пред резбована дървена врата, послуша се, отвори я и им даде знак да влязат. После затвори вратата след себе си и ги остави насаме с мадам Флора.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Джо сигурно бе очаквал да се запознае с някоя наперена мадам от типа на лондонските съдържателки на бордеи, с пронизителни очи, лоши зъби, напудрени с руж бузи и свистящи от задух гърди, целите ухаещи на евтин парфюм. Или пък някоя повехнала францужойка в корсет, с тънки устни и касичка за пари?

Картър се усмихна под мустак, като видя слисаната физиономия на съратника си.

За миг Джо изгуби ума и дума. Почувства се като тринайсетгодишния хлапак, изпратен да прекара лятото в Лондон с двамата си позастарели чичовци на Итън Скуеър, които имаха задължението да му покажат града и да уплътнят ваканцията му по най-приятния начин. Според тях племенникът им, родом от пограничния регион между Шотландия и Англия, беше ни риба, ни рак, но очевидно се нуждаеше от светска шлифовка, затова го мъкнеха по какви ли не концерти и галерии. Тогава Джо се влюби. В Кармен.

Остана за пленен от първата опера в живота си. На онази крехка възраст бе намерил отдушник за прясно покълналите си романтично-плътски мераци в образа на мецосопраното, въплътила се в ролята на Кармен. Цели седемнайсет години бе съхранил спомена за пищната ѝ черна коса и блестящите очи, които го фиксираха с нескрито кокетство, сякаш бе единствен сред аудиторията, и фаталната, съблазнителна нотка в гласа ѝ.

А когато след края на представлението чичовците му предложиха да го заведат при нея зад кулисите, на Джо направо му секна дъхът. Още помнеше мириса на газените лампи, подвикванията, смехът и суматохата в тайнствения бляскав свят зад сцената и допира на Кармен, която хвана горещата му ръка между хладните си длани и го целуна по двете бузи. Меката ѝ коса докосна челото му и той напълно изгуби дар слово.

И сега, когато мадам Флора му протегна крехката си уханна ръка, той за миг остана безмълвен и прехласнат, обладан от някогашния

спомен.

За да прикрие несвойствения за Джо унес, Картър се впусна в тривиалните английски любезности, запазвайки деловата нотка в гласа си, за да поддържа нужната според него дистанция между полицейски началник и съдържателка на бордей.

— Винаги ми е драго да те видя, Флора. Както виждам, добре я карате тука. Нека ти представя един приятел и уважаван колега...

Джо се окопоти под словесния порой и се вгледа в усмихнатата жена пред себе си. Същата лъскава тъмна коса, но подстригана според модата в естествени букли край лицето ѝ, големи тъмни очи, мургава кожа и правилен гръцки нос. Сигурно бе от Южна Франция, от Прованс, предположи Джо. Момиче от Арл.

— Madame — поде той, — je suis enchanté de faire votre connaissance. J'ai tellement entendu parler de vous depuis mon arrivée, a Simla.^[1]

— О, капитане! Дайте да говорим на английски, инак мистър Картър може да се почувства изолиран.

Говореше английски безупречно, със съвсем лек и крайно привлекателен акцент. За разлика от повечето французи, особено парижаните, които произнасяха твърдо гърлено „р“, тя го казваше по-мекко и това затвърди впечатлението на Джо, че сигурно бе родена в Прованс. Навярно тъкмо затова Картър бе намекнал, че акцентът ѝ бил малко „напевен“.

Джо обаче продължи в същия дух. Искаше да я чуе как говори френски.

— Madame est Arlesienne, peut-etre? Vous avez un léger accent du Midi, il me semble...^[2]

— Ah, oui! Vous l'avez bien deviné. Je suis, en effet, né en Provence. Et vous allez maintenant sans doute faire des observations sur l'authenticité de la ligne grecque de mon nez?^[3]

И тя се обърна в профил и му се усмихна отявлено свалчески.

Тъкмо това се канеше да каже и той. Сега вече нямаше съмнение, че бе автентична французайка. Превключи на английски заради Картър, който седеше като на тръни.

— Според поверието, Картър, най-красивите жени във Франция произхождат от ранногръцки заселници. Вярваш или не, ама ако отидеш на някоя корида в Арл, ще се убедиш в думите ми.

— Не съм очаквала подобна галантност от един лондонски полицай — каза Флора.

— Дори лондонският полицай е в състояние да оцени красотата, където и да я срещне — отвърна Джо.

Картър се изкашля и строго погледна Джо.

— Е, ако приключихме с любезностите, нека да чуем какво има да ни каже Флора.

Лицето ѝ помръкна за миг и тя им посочи да се разположат на канапето с позлатени крака, отрупано с бродирани възглавници. Докато се настаняваха, Джо следеше грациозните ѝ движения из стаята. Взе гарафата с уиски и три чаши. Помещението не приличаше на ориенталския офис на капитан Трууп, но въпреки това бе обзаведено със замах и въображение. Стил „френско шато“, помисли си Джо. Кристални стенни свещници осветяваха огромен бюфет, в който се виждаха купища чинии от лиможки порцелан и венецианско стъкло, фин синьо-бял контраст и семпъл лукс. Навсякъде из стаята бяха разположени тънкокраки масички във версайски стил. Върху всяка от тях се виждаше красив златен или сребърен предмет. Голямата камина, в която тлееха една-две цепеници, бе украсена от двете страни с купидони от слонова кост, а отгоре висеше масивно огледало със златисти орнаменти. На полицата над камината тиктакаше изящен часовник „Севре“. Бледозелените стени с тъмна дървена ламперия придаваха на стаята спокойствие и елегантност.

Странна двойственост, помисли си Джо, макар че ефектът бе убедителен. Подобно обзавеждане със сигурност е излязло доста солено. Необичайно обкръжение за Флора, която разпалиеното му въображение виждаше възседнала бял кон, в червена рокля с рюшове и волани, оголила обгорено от слънцето коляно, докато двамата с кавалера ѝ подбират стадо черни бикове по ослепително напечените улици на Арл. Флора някак си не се вписваше в тази традиционна обстановка. Вместо червената одежда, която според Джо щеше много да ѝ приляга, бе облечена в тъмносиня копринена рокля с модерната в момента дължина половин педя под коляното. Носеше копринени чорапи в телесен цвят, а тъмносините обувки вървяха в комплект с роклята. На шията си имаше наниз от перли, доста едри, забеляза Джо. При това от най-високо качество, прецизно подбрани и шлифовани. Обиците ѝ също бяха тежкарски, комбинация от перли и диаманти.

Дали винаги се обличаше по този начин, сякаш отиваше на коктейл в „Риц“, или просто се опитваше да ги впечатли? Може да се бе преоблякла, докато са разговаряли с Трууп. Но каквито и да бяха прадедите на Флора, каквито и да бяха личните ѝ наклонности, очевидно бизнесът ѝ процъфтяваше. Околният лукс не оставяше никакво съмнение в това отношение.

Домакинята наля на двамата уиски, от което те отпиха по глътка от учтивост, след което поставиха чашите на масичката. Взе кутия от кедрово дърво, отвори я и я протегна към тях.

— Тези тук са турски, а тези — обикновени.

Джо си взе една турска цигара и на свой ред предложи на Флора.

— Турски, благодаря. Не си падам по тютюна от Вирджиния — каза той. — А вие ще запалите ли?

Флора също си избра лека цигара и той се наведе, за да ѝ предложи огънче. Тя вдъхна с наслада дима, после отиде до вратата, отвори я рязко и се огледа в двете посоки. Затвори я, върна се обратно и се настани на един стол срещу тях. Разиграва театър, подозрително си помисли Джо.

— Тук сте, за да разследвате убийството на руския певец, права ли съм?

— Точно така — отвърна Картър. — Освен това отново отворихме случая с миналогодишното убийство на Лайънъл Кониърс. Имаш ли някаква информация, свързана с някой от двата инцидента? — Той се обърна към Джо. — Мадам Флора доста често подочува нещица, които убягват на силите на реда и закона — подметна той кисело. — И естествено, ние ѝ се отблагодаряваме подобаващо за предоставените данни. С други думи, оставяме я да върти бизнеса си, макар и да не е съвсем законен.

Двамата се усмигнаха един другиму заговорнически.

— Ами да, има нещо — поде тя колебливо. — Нещо, което ме притеснява и ми е трудно да го повярвам. И май не бива да ви го казвам, но все пак... — думите ѝ замряха под напора на вътрешна битка и тя загриза палеца си.

— Знаеш, че винаги сме извънредно дискретни, Флора — добави Картър насърчително.

Тя кимна и видимо набра смелост.

— Чувам — по моите си канали — че издирвате оръжието на престъплението?

— Вярно е — рече Картър. — Карабина калибър 303. Съществува голяма вероятност и двете убийства да са извършени с едно и също оръжие.

— Мисля, че оръжието, което търсите, може би се намира на една крачка, капитане — заяви тя категорично и отново си дръпна от цигарата.

— Имате предвид двете карабини на Едгар Трууп? — попита Картър. — Да, разбрахме за тях и той ни даде картбланш да ги подложим на тестове.

— Две ли? — учуди се тя. — Капитане, той има три карабини.

Флора угаси цигарата си в една сребърна купа и се изправи.

— Елате с мен. — Погледна часовника. — По това време всички са заети долу. Не вдигайте шум.

Поведе ги по коридора, който се разширяваше в неголямо антре. В една ниша бяха окачени патрондаши и паласки, а в друга, зад заключена стъклена витрина, се виждаха две ловджийски пушки, друго оръжие от по-малък калибър и две карабини калибър 303.

— Две? — въпросително пошушна Картър.

Флора кимна отрицателно и посочи друг шкаф със солидна дървена врата. Повдигна се на пръсти и опипа горната дъска, откъдето взе ключето и отвори шкафа. Двамата надържаха вътре. Зад вратата се мъдреше трета карабина, увита в мазна кърпа.

Джо я подхвана внимателно за цевта и с мимика обясни на Флора, че иска да види и другите две карабини. Тя отключи витрината. Джо взе и тях. Подаде едната на Чарли Картър, а двете пъкна под мишница, сетне тримата се върнаха в стаята на Флора. Пушките изглеждаха гротескно сред красивата изтънчена мебелировка. Като не знаеше къде да ги дение, Джо ги пъкна под дивана.

Картър драсна набързо бележка до Трууп, в която му съобщаваше, че е взел карабините според уговорката им, за да бъдат изследвани в полицейското управление. Подаде я на Флора.

— Ето разписка за оръжието, за да спазим етикета — каза той. — А сега, Флора, кажи ни каквото имаш наум.

Тя отново се поколеба.

— Ненавиждам нелоялността. Винаги съм изисквала преди всичко преданост от служителите си. А сега се налага да издам човека, който ми е бил най-полезен, откакто се заселих в Симла, а аз не съм неблагодарница.

— Имаме си работа с убиец, Флора, а не с дребен крадец, задигнал сребърните ножове от някое парти — строго рече Картър.

— Да, разбира се, убийство — каза тя по-уверено. — Питам се дали Едгар е замесен по някакъв начин? Знаете, че са първи приятели с Реджи Шарп. И аз като другите в Симла си мисля, че Реджи щеше да е много благодарен, ако шурейт му изчезне от сцената. И към кого би се обърнал? Към Едгар, естествено. Едгар е много печен в тия работи, има връзки с какви ли не пройдохи. Да, ако му е била нужна помощ, сто на сто би дошъл при Едгар. Те са крайно сплотена дружинка — винаги си правят услуги... А Едгар е много добър стрелец.

— Флора — поде Картър, — искам много да внимаваш и да обмислиш добре твърденията си. В момента разговаряме на четири очи, но все пак ти обвиняваш в убийство човек, който, независимо от репутацията си, минава за твой съдружник в бизнеса. Ние също храним подобни подозрения. Доколко си готова да ни сътрудничиш? Питам се защо изобщо ни се доверяваш?

Флора смукна дълбоко от цигарата си, преди да отговори, при което грижливо гримираното ѝ лице за кратко придоби измъчен израз.

— Ще ви сътруднича максимално.

— Трууп си има солидно алиби — каза Картър. — И при двата инцидента е бил с аверите си. Те сигурно ще го потвърдят, няма как да ги опровергаем. Имаш ли някакво по-специално основание да го подозираш?

Тя отвърна, без да се замисли.

— Да, капитане. Преди убийството на Кониърс Едгар беше затънал в дългове от хазарт. Опита се да изкопчи повече от полагаемата му се печалба от бизнеса, но аз се възпротивих. — При тези думи по челото ѝ пробягна сянка на тревога, граничеща със страх. — Боя се, че много го разгневих. Наговори ми разни нецензурни думи и добави, че знаел откъде може да си набави парите. Доста се почудих на това.

— А на какво дередже е сега? — попита Картър. — Има ли признаци за подобрени финанси?

— Знам ли... Не съм много сигурна. Ама, господа! Капитан Сандиландс! Имам ли вашата дума, че всичко ще си остане между нас? Само да разбере Едгар... хич не си поплюва, сигурно знаете. За разлика от мен той не е персона нон грата. Има връзки навсякъде, по неведоми за мен пътища влиянието му стига къде ли не. Той си знае с какви хватки държи изкъсо приятелчетата си.

— Намекват, че знае за кирливите ризи на някои безскрупулни големци, които би могъл да застави да ви навредят? — попита я Джо.

— Да ми навредят ли? — усмихна се Флора. — Та той би поставил кобра в кревата ми!

Картър се размърда неловко.

— Виж какво, Флора, много сме ти благодарни за информацията. Не поемаш каквото и да било риск, уверявам те. Разчитай на нашата дискретност.

— Флора — сериозно поде Джо. — Все още не ми е ясно защо ни казваш всичко това. Да не би да се каниш да разтуриш орталъка си с Трууп? И то веднъж завинаги? Решила си да сложиш край на една красива дружба? Или просто се касае за недоразумение между любовници?

— Да разтуря орталъка си с Едгар? Изобщо не бих дръзнала на подобна стъпка.

— Засега нещата остават така — каза Джо. — Но ако се наложи да влезем във връзка с теб, без да будим подозрения, незабелязано от Трууп...

— Има начин. Свържете се с Клаудио. Той е дискретен и ми е напълно предан. А сега ще ви изведе през страничната врата. Едгар ще надуши нещо, ако не се появи скоро. — И тя се усмихна лукаво. — Тази вечер имаме много високопоставен гост.

Докато се връщаха в управлението в падащия сумрак, двамата коментираха преживяното ту разгорещено, ту шеговито.

— Слушай, Сандиландс — рече Картър, като му върна пакета с цигарите. — Друг път ме предупреждавай, щом си наумиш да спретнеш някой номер.

— Аз просто импровизирах. Според мен си струваше — отвърна Джо. — Но цялото място гъмжеше от пушачи на всякакви цигари, тъй

че не постигнахме кой знае какво. Дори самата мадам си пафка сегиз-тогиз.

— И докъде стигаме в такъв случай? Трууп, Флора, Реджи — цяла колекция от образи, които май си имат зъб един другиму. Ти на кого залагаш? Дали може да се вярва на Флора?

— Е, Трууп явно не е цвете за мирисане, ама пък и не е чак толкова печен.

— Охо! Как разбра?

— Ами, първо на първо, измъдри прекалено засукано алиби, в което са замесени трима-четирима души. Ако е истина, няма проблем. Ама ако е скалъпено, се иска голям майсторлък да синхронизираш показанията им, тъй че да изпоят еднаква версия като тримата влъхви. Такова алиби за нула време ще стане на пух и прах. Искаш ли да видиш как става?

— Аз ще поема Джони Бристоу, а ти се заеми с Джаки Карлайл — въодушевено отвърна Картър.

— Сигурен съм, че все някъде ще се издънят. Не хванах вяра на всичко, което чухме.

— А пък и тия пушки! Ще наредя веднага да ги подложат на тест. Утре ще направим няколко изстрела и ще пратя резултатите в Калкута.

— Ами отпечатъците? — попита Джо. — Имате ли оборудване за снемане на отпечатъци? Бих могъл...

— Разполагаме с всичко необходимо — поверително рече Картър.

— А какво мислиш за обвиненията на Флора към бизнес партньора ѝ? Дали не иска да се отърве от него? И наистина ли му има страха? Ти май добре я познаваш.

— Не съвсем — смотолеви Картър. — Според мен тя е загадка за всички. И хич не се връзвай на опасенията ѝ — нима крокодилът се бои от заек? Да си кажа правичката, ако ми налетят и двамата по тъмно, сто на сто ще избира Трууп за противник.

— И все пак — поде Джо бавно — тя изглеждаше тъй покрусена, когато каза, че е персона нон грата и няма влиянието на Трууп... По моему в думите ѝ пролича неподправена несигурност и боязън. Не смяташ ли?

— Я не се занасяй! — скастри го Картър. — Флора е голяма чаровница, при това много обиграна, красива и донякъде сексапилна. Това подлъгва доста мъже. И като сме на тая тема, твоя милост как се чувства? Кръвно, пулс, дишане? Не забравяй, че тя върти тотално неморален бизнес. Прави ми мили очи само защото е наясно, че мога да ѝ хлопна кепенците. А тукашните люде не долюбват твърде много поминъка ѝ. С нея сме се спазарили, ама далеч не сме другари. Едва ли има нужда да те предупреждавам, Джо, ама бъди нащрек! Наистина! Скрый си парите и пищова под възглавницата!

— Чак пък толкоз! По моему тя изобщо не ни правеше мили очи. Пък и мен не ме хващат уроки!

— Да, да! Мигна ти два пъти на парцали и ти сдаде багажа! Май ще трябва да ти пазя гърба, Сандиландс. Сега ще дам на момчетата да отнесат пушката в управлението, а аз поемам към къщи. Мег ще се радва да ме види. Ако не се помайваш, може да хванеш десерта у губернатора. Той си кротува у дома, а не хойка из заведението на мадам Флора! — Той се засмя. — Тя нали спомена, че тая вечер ще имат важен гостенин? Жалко, че никога няма да разберем кой е бил.

---

[1] Госпожо, много ми е приятно да се запозная с вас. Толкова много съм чувал да се говори за вас след пристигането ми в Симла. (фр.) — Бел.ред. ↑

[2] Госпожата може би е арлезианка? Имате лек южняшки акцент, струва ми се... (фр.) — Бел.ред. ↑

[3] Така е! Познахте. Действително съм родена в Прованс. Сега пък вероятно ще ме попитате доколко е автентичен гръцкият профил на моя нос? (фр.) — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Донякъде гузен, Джо чинно се яви в резиденцията. Не си спомняше дали бе обещал на сър Джордж да присъства на вечерята, а вече бе девет и половина. Обаче с присъщата си гостоприемност сър Джордж дружелюбно изръмжа, като го видя да прекосява коридора към трапезарията.

— А, ето те и теб, друже! Разбрах, че за последно са те видели да влизаш с ескорт при мадам Флора. Рекох си, край, ще откара до сутринта! Момчетата са си момчета! Още по-зле, в Симла даже мъжете се държат по момчешки. Е, какви си ги забъркал, Джо?

— Направо съм смаян! — възкликна Джо. — Какви са тия твои информатори? Няма и десет минути, откак излязох от цветарницата!

— Няма нищо сложно — отвърна сър Джордж. — Хората обичат да ми се докарват. И понеже знаят, че ми харесва да съм осведомен за всичко, което става наоколо, начаса ми докладват за новостите. Значи си се запознал с мадам Флора?

— С нея и с оня хубостник капитан Едгар Трууп, а преди това имах продължителна беседа с Алис Кониърс-Шарп. Както навярно си уведомен, обядвах у семейство Картър.

— И какво за Алис?

— Тя е безкрайно очарователна, елегантна, компетентна и донякъде безмилостна. Очевидно жъне поголовни успехи. Радва се на добро реноме сред всички слоеве на обществото, дори и от твоя страна, ако не се лъжа.

— Всичко това е чудесно, Джо, но защо си мисля, че следва едно голямо „обаче“?

— Имаш право — неохотно призна Джо. — В цялата работа нещо ми убягва. Втълпил съм си, че съществува някаква връзка между нея и Корсовски. И тя, Реджи Шарп и Едгар Трууп са навързани по някакъв начин. Все повече ми се струва, че Едгар Трууп премълчава доста неща.

Джо обясни как стоят нещата с карабината калибър 303.

Докато говореше, в стаята се вмъкнаха наниз слуги, понесли супник, чапати, студена печена яребица и зелена салата.

— Предположих, предвид натоварената ти вечер, че не си хапнал нищо — рече сър Джордж. — Харесва ли ти това меню? Да поръчам още нещо?

— Не, не, няма нужда. Всичко е чудесно — увери го Джо и продължи разказа си. — Все ми се струва, че нишката води към катастрофата на влака край Бьон. — И той сподели със сър Джордж за вестника, който бе намерил в багажа на Корсовски. — На практика Алис нищо не си спомня. Изгубила е съзнание още при първия удар и се е съвзела чак в Бьонската болница. Според официалната статистика тя е единствената оцеляла, но ние открихме, че това не е вярно. В „Льо Матен“ е написано, че имало и британски офицер, някой си Симпсън, който пострадал зле във войната и още по-зле в катастрофата. Издирваме го под дърво и камък, макар че едва ли може да ни предостави адекватна информация.

— Брей, значи моите слухари все пак не са ми докладвали за всичко. Това с другия оцелял е голяма находка, а?

— Има и още един възможен източник. Макар че не е от оцелелите, все пак е очевиден и можем да изкопчим нещичко... Имам предвид Мари-Жан Питьо. Тя е в Симла.

— Да, знам я. Поредната францужойка. Има бутик за дрехи. Май добре поминува. И какво би могъл да изкопчиш от нея?

— Казаха ми, че тя познава Алис по-добре от всеки друг и бдяла над нея след злополуката, която, изглежда, е била тъй важна за Корсовски. Смятам да я посетя. Макар че не знам дали това ще се понарави много на Алис.

— Ще му намериш колая, знам си аз — заяви сър Джордж. — Ще видиш, че „Ла Бел Епок“ не отстъпва на останалите френски заведения в града! Много шикарно! Напълно законно. Тузарска клиентела. Ама по моему тая Мари-Жан Питьо е странна птица, тъй да знаеш.

— Бившата медсестра?

— Аха. Изглежда сваятна жена. Произхожда от добро католическо семейство. Искали да я направят монахиня, ама тя не рачила и се главила за сестра. Една такава грозновата, по-скоро мъжкарана. Явно рано-рано са я отписали от женитбата.

— Продължават ли да дружат с Алис?

— О, да, много са гъсти. Види ли зор Алис, все при нея тича! Двете бяха заедно на онова състезание по стрелба, същия ден миналата година, когато гръмнаха младия Кониърс. При това Алис изля мъквата си точно на рамото на Мари-Жан, а не на благоверния й Реджи. Хайде, хапвай и да изпием по един портвайн. Може да идем в библиотеката — там е по-удобно.

Отнесоха чашите им в съседната стая.

— Много си я обичам тая стая — рече Джордж. — Някак си е уютна. Е, то стаите на горния етаж са предназначени за развлечения, ама нещо не ми е комфортно под ония високи тавани! Разполагай се на креслото до прозореца, дай да ти наля чашата и казвай какъв мотив според теб може да има Едгар Трууп? Защо му е притрябвало да затрие Кониърс, че и Корсовски след него? Освен, че някой може да му е платил, за да свърши мръсната работа?

— Не съм казал, че подозирам Едгар Трууп, ама си е баш така! Може би просто не ми вдъхва доверие, макар да знам, че не бива да се влияя от хорските приказки по негов адрес. Трябва да призная, че се държа като храбър юнак по време на разпита ни!

— Не си мисли, че си видял заведението на Флора в пълния му блясък — каза му Джордж. — Доколкото знам, то се простира на огромна площ. Това е една от най-старите къщи в Симла. Стига чак отвъд хълма, според моите съгледвачи — „в безбрежното пространство“, както го е казал поетът. Има около шест изхода. И някъде към трийсетина стаи. Дори да искаме, не можем да ги сгачим при някоя чистка. Аз не му мисля много — заведението изпълнява определени социални функции и доскоро не създаваше никакви проблеми.

— Доскоро ли? — полюбопитства Джо.

— Подозренията ни са много рехави — отвърна Джордж. — Нали знаеш как е в пограничните райони — хората се препитават от контрабанда. Злато, оръжия, жени. Така е от памтивека, ама напоследък играта загрубя. На този етап има излишък от оръжия — Англия и Франция се бяха презапасили за войната, а пък немските карабини са направо хит! След подписването на мира откъм арабските държави намирисва на робство.

— И смяташ, че заведението на Флора се е превърнало в център на оръжейна търговия?

— Съществува такава възможност.

Джо се намръщи.

— Всички пътища в това разследване водят до някоя елегантна, словоохотлива и услужлива дама, която гори от нетърпение да ми снесе решението на въпроса. И всяка си има по някой таен кавалер да я варди. Вземи например Алис — веднага се разприказва, а някъде в тъмното дебне Реджа Кхан, готов да се втурне да изпълни всяко нейно желание. После иде ред на също тъй приказливата, но далеч по-загадъчна Флора, закриляна от не по-малко съмнителния Едгар Трууп. Да не говорим за Клаудио, който ѝ е верен като куче. И според тази очевидна аналогия излиза, че двете дружно се напъват да тикнат Трууп в устата на вълка, тоест на нас тримата — ти, аз и Картър!

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Още беше съвсем ранно утро в сряда, а Картър имаше вид на човек, прекарал часове наред на бюрото си, готов да избълва куп новини.

— Има сума ти новости! Сядай да ти разправам, Джо! Моля, донесете ни чай. А също и от ония гръцки бисквитки.

Сърдечното посрещане на Картър за пореден път изненада Джо, който се запита дали в даден момент все пак полицейският началник нямаше да постави под въпрос намесата му. Шеметната му кариера към сегашния висок пост бе станала повод за подозрения и ревност от страна на лондонските му колеги, на чиято реакция той можеше да противопостави единствено кадърността си. Служебното му досие доказваше това. А този провинциален полицаи, който и хабер си нямаше от досегашните му успехи, военните му отличия и знатния му произход, го приемаше абсолютно безрезервно, просто като колега, с когото се бяха нагърбили да разплетат загадъчните убийства, без да му мъти водата или да се съревновава с него.

Джо се настани, готов да изслуша потока от информация.

— Първо лошите новини, тъй казвам винаги. А такива има за жалост. — И той подаде една телеграма на Джо. — Агентът на Корсовски — Г. М., се намира извън страната. Пратихме телеграмата до офиса му в Париж, ама той в момента пътувал за Прага. Дали там са се обзавели с телеграф, как смяташ? Дори не знам къде се намира.

— В Чехословакия. Градът е важен културен център, тъй че със сигурност разполагат с телеграф. Само че сигурно ще отнеме ден-два. Хиляди дяволи!

— Уф, по моему Корсовски не може да чака и ден повече. Уредих погребението за утре, в християнската църква. Дано не се окаже мюсюлманин или евреин.

— А докъде стигнаха нещата с пушките?

— Има напредък. Произведохме проверовъчните изстрели, взехме проби за сравнителен анализ с куршумите, които извадихме от

колата на губернатора и вече са на път към Калкута. Снехме и отпечатъци. Двете карабини от стъклената витрина, ония, дето ги спомена Трууп, са доста поомачани. Най-вероятно от неговите ръце. Пратих човек у мадам Флора да вземе отпечатъци от пръстите му. А третата, дето беше увита в мазната кърпа, буди известно подозрение. Лъсната е до блясък, няма и помен от пръстови отпечатъци. Има ли вероятност това да е нашето оръжие?

Картър наля асамски чай, който бе добре дошъл и за двамата, и шумно хрупна една бисквитка.

— Сега идва ред на добрата новина — и той подаде на Джо друга телеграма. — Помниш ли, че издирвахме Симпсън? Е, попаднахме на следа! От бившия му полк ми телеграфираха, че го демобилизирали още преди три години, но той решил да остане в Индия. Работи във вестник „Делхи Адвъртайзър“. Заместник-редактор. Начаса се свързах с вестника и рекох, че желая да говоря с него за катастрофата край Бьон. Останах като гръмнат! След пет минути човекът цъфна на телефона, много нахъсан да си побъбрим по темата! Май капитан Симпсън отдавна не си е ползвал годишния отпуск, тъй че ще се метне на първия влак и ще довтаса в Симла! Спомена, че има доста да ни каже за злополуката. Аз, естествено, се съгласих. Резервирах му стая в „Сесил“. Утре ще бъде тук.

Джо го изгледа тревожно.

— Няма страшно, предупредих го да се качи на теснолинейката и в никакъв случай да не взема тонга! А ти, Джо, какво прави? Разкарваш се насам-натам из Симла, зяпаш по витрините...

— Прав си — усмихна се Джо. — И аз като местните пройдохи се размотавам из Главната. И като споменах „пройдохи“, нямахме ли уговорка да се срещнем с един-двама от тях тази сутрин?

Картър се ухили въодушевено.

— Точно тъй! Само че не е уговорка, тъй като не съм ги предупредил, че се каним да ги посетим. Прословутите „съквартиранти“ Джони, Бърти, Джаки и компания, които си живуркат като чергари в оная бърлога! Давай да вървим.

Двамата отминаха хотел „Сесил“ и свърнаха по Маунт Плезънт, на чийто ъгъл се намираще голяма белезникава къща. В нея, според

твърденията на Едгар Трууп, той и аверите му бяха играли снукър в следобедна на убийството.

Макар с внушителни размери и претенциозна фасада, къщата бе в плачевно състояние. Джо неволно я сравни с резиденцията на сър Джордж и спретнатата по английски къщичка на Мег и Чарли Картър. А тази сграда сякаш принадлежеше към отминала епоха. Беше като реликва от времето, преди да се установи гражданската власт в Индия, когато мнозина английски търгаши се навъртали насам с цял харем индийски любовници, които криели от света, докато богатеели като почтени бизнесмени. Такава, помисли си Джо, е била Индия преди откриването на Суецкия канал, когато хората са пийвали разрежено бренди и чота хазри, последвани от кана бордо за десерт.

Вдясно на ронещата се фасада се намираше двойна порта, която водеше към конюшня и навес за автомобил. Джо дочу подрънкване на кофи и тихо чаткане на конски копита.

— Тук винаги се навъртат по няколко кончета — уведоми го Картър. — Въртят альш-вериш с тия животинки, ама съвсем законен. Рано или късно всяка тукашна кранта минава през обора им.

Градината тънеше в занемара. На алеята небрежно бе паркирана кола с отворени врати. Някои от капациите на прозорците зееха отворени, други бяха затворени, трети висяха на една панта. Отвътре долиташе мелодия от грамофон. Наоколо се мотаеха доста слуги, които обаче изобщо не проявиха благолепието и сервилността, с които Джо бе свикнал от страна на персонала.

Той се помая нерешително, а Картър го потупа по рамото.

— Хайде, няма какво да умуваме. Да си поприказваме със съквартирантите! Май е по-добре направо да влизаме — надали ще ни посрещнат с официалности. Слугите са като господарите си.

На вратата ги пресрещна някакъв дългнест тип в омачкан бял костюм и накривена слънчева шапка. Подпираше се на бастун със сребриста дръжка, тъй като куцаше с единия крак.

— Да? — попита той, без да ги поздрави.

Картър го измери от глава до пети.

— Джони Бристоу! — възкликна той. — Как я караш, друже? Тук ли са Джаки Карлайл и Бърти Хърн-Робинсън?

— Може и да са тук. Ама хич не знам дали ще рачат да се срещнат с теб. Или с другарчето ти. Кой е тоя? — и той погледна Джо

подозрително.

— Може ли да ти представя капитан Джоузеф Сандиландс от Скотланд Ярд?

Хората обикновено се шашкаха при тези думи, ала Джони Бристоу само въздъхна сприхаво и рече:

— Влизайте тогаз, макар че не ми е ясно какво ли пък можем да ви кажем? Не е ли по-добре да вардите маймуните, а?

Интериорът затвърди първоначалното впечатление на Джо за отминали времена. Мебелите бяха европейски, но доста опърпани и износени. На лавицата над камината в безпорядък се мъдреха куп сметки и покани, някои отпреди година. На стената неизбежно висеше „Среднощна гонка“^[1], редом с леопардова кожа и някакъв ловен трофей. Една захвърлена фехтовъчна маска и две рапири внасяха спортен дух в атмосферата, ведно с ботуши, камшици, боксови ръкавици, кутии с амуниции, незаключени шкафове за пушки, нови и разпечатани кутии с цигари, останки от обилна закуска, сред които се кипреше бутилка джин и битер ангостура.

— Едно питие? — попита Джони Бристоу. — По туй време сръбвам розов джин. А вие? Не желаете? Е, да ви отведа при другите. — И той даде нареждания на доста добър хинди на един от слугите. — Джаци и Бърти ей сега ще дойдат. Дано да са станали. А, Джаци — Картър е тука, и мистър... тоест, капитан Сандиландс.

Джаци, току-що надигнал се от постелята, присви зачервените си очи като късоглед човек. И той бе облечен в омачкан бял костюм, който, изглежда, беше униформата на пансиона.

— Сигурно са дошли да разпитват за смъртта на оня руски клетник. Не знам к'во си мислят, че можем да им кажем — услужливо добави Джони.

— Може да ми кажете — рече Картър — къде сте се намирали по време на убийството?

В стаята се появи и трети образ, предполагаемият Бърти Хърн-Робинсън.

— Много тъп въпрос — заяви той. — Питаш къде сте били? Ние казваме. А попиташ ли как знаем, че е било еди-колко си часът, и щрак! — ей ни в белезници.

— Може да ви улесним — кротко отбеляза Джо. — Вече разговаряхме надълго и нашироко с Едгар Трууп, който предостави

солидно алиби, а ние, в качеството си на полицаи, сме длъжни да проверим казаното от него.

Тримцата осезаемо си отдъхнаха и заговориха вкупом.

— Чакай да си разчовъркам мозъка... Какъв ден беше?... Май че понеделник, а? Тогава ходих на зъболекар.

— Не бе, онуй беше във вторник.

— А, когато оная пикла Модис Смитсън дойде и вдигна данданията?

— Боже мили, та това беше преди две седмици!

— Да бе, как не!

— Чакай малко, дайте да се разберем. Беше в деня... или поне тъй си мисля, в който пробвахме новата ти кола, а, Джаки?

— Вярно, бе! Точно тъй беше! И всички вкупом се метнахме... не, не всички, нали Реджи трябваше да ходи до Анандейл същия ден?

Джо слушаше, в еднаква степен раздразнен и развеселен. Нормална реакция на хора, които закусваха с джин! Дните им се сливаха в непрекъснат гуляй! Не можеше да очаква единодушно мнение. Обаче въпреки това тъкмо неразборията им като че ли потвърждаваше описанието на Едгар Трууп за дейността им оня следобед. Ако имаше нещо да крие, ако тия хубостници тук бяха част от някакъв предварителен сценарий, щяха да са по-обиграни. Но пък само да им шътнеше Трууп, и всеки един от тримата щеше бързичко да си спомни едно или да отрече друго. Джо потръпна, като си представи що за свидетели биха били пред съда.

Чарли, който до този миг бе стоял безмълвно на заден план, се намеси.

— Вие сте страшно забавна компания и аз нямам нищо против полицейските разпити да приличат на седянка, само че за тая работа си има правила, затова се налага да разговаряме с всекиго от вас поотделно. Има две възможности: да ви помолим да ни придружите до полицейския участък, или пък, ако не искате да се вдига шум, да ни отделите една стая тук, където да ви разпитаем.

Последва многогласен отговор:

— Ама разбира се, естествено... То може и да не помним всичко, ама ще се постараем... Абе имате ли цигари?

Накрая се извиси гласът на Джаки Карлайл.

— При мене е бая разхвърляно, ама заповядайте — и той ги поведе към съседната стая, в която един слуга тъкмо бе оправил криволяво кревата и замиташе отгоре-отгоре, като лисица с опашка. Имаше три плетени стола, ниска масичка и изтормозено бюро. На тавана бръмчеше вентилатор, а наоколо се мяркаха полупълни бутилки с алкохол и неотворени кутии с цигари.

— Сядайте, молим — рече стопанинът.

Картър разтвори тефтера върху коляното си.

— Казвай сега, Джаки. Засекли сте се тук във въпросния ден, кажи-речи, случайно, без да сте се уговаряли.

— Тъхъ — вяло отвърна Джаки Карлайл.

— И сте обядвали, тъй ли?

— Тъй.

— По кое време обикновено ви сервират обяда?

— Ами към един часа.

— След това заедно с Джони, Едгар и Реджи Шарп сте излезли с колата?

— Тъй, тъй. Той и Бърти беше тука, ама трябваше да се връща на работа. Е, взех си нова кола. — Той махна пояснително към прозореца. — Не че е нова, ами сега я купих, инак е втора употреба — един деладж.

— Да, зърнахме го — подхвърли Картър. — На видно място е, макар и неправилно паркиран. Ще се наложи...

— А, ще го махна аз! Ама първом да го постегна — добави той с неприязън. — Както и да е, отпрашихме по шосето за Машобра. Пътьом оставихме Реджи на коневръза, да си свърши сделката.

— И бяхте всички заедно, докато Реджи не слезе?

— Да.

— През цялото време ли?

— Ами май да. Едгар слезе да се изпикае, ако това има значение.

— Някой от другите да е слизал по някое време, по каквато и да било причина?

— Не помня да е имало таквоз нещо. Бяхме се разпищолили — нали знаете как е след хапване? Пък и на мен акълът ми беше само в колата.

И продължи да бърбри все в тоя дух — „май тъй беше“ или „не помня, питайте другите“. После продължи по същество.

— И тъй, оставихме Реджи и подкарахме още малко към Машобра, ама то нататък пътят става един — не питай! Не исках да лангъркам новата количка, та дадох заден — голям зор видях, додето я обърна на оня баир! Сетне си дойдохме и поиграхме снукър.

— Кой по-точно?

— Ами аз, също и Едгар. И Бърти се навърташе, ама не през цялото време. По-добре питайте него. С една дума, прибрахме се някъде към три часа и изиграхме два-три рунда.

— Два или три?

— Май бяха три. Или пък четири. Повече от два, по-малко от пет — така става ли?

Чарли Картър слушаше внимателно и сегиз-тогиз си записваше нещо в тефтера. Двамата с Джо се спогледаха многозначително — губеха си времето! Според показанията му четиримата (дали пък не бяхме петима?) се събрали за обяд, после четиримата (дали и петият беше с нас?) отишли да се разходят с колата, после двама (или имаше и трети?) се върнали да играят снукър, който се проточил докъм пет (или по-скоро шест) часа.

— Благодаря ти, Джаки — рече Картър накрая. — Много ни помогна. Би ли извикал Джони, моля те? Нали не възразяваш да използваме още малко стаята ти?

— Не, не, разполагайте се на воля. Искате ли пура или питие?

— Е, на това му казвам свидетел мечта! — възкликна Чарли Картър, когато Джаки се изниза навън. — Лаконичен, благонадежден, паметлив! Божке! Няма смисъл — с тия хубостници доникъде няма да я докараме. От дванайсет нататък най-редовно са къркани. Помнят от ден до пладне! Джо, само си губим времето, нали виждаш?

— Да, виждам — отвърна Джо. — И все пак може много хитроумно да са аранжирали неразборията си — с недомлъвки, неясноти, противоречия, кавги, тъй че да не можем да хванем дирите на Трууп.

— Възможно е, ама според мен нямат акъл за подобна постановка!

Двамата се умълчаха отчаяни, заслушани в скърцането на вентилатора, който носеше повеи от вчерашно кърри, застоял дим от пури и наслоен от памтивека прахоляк.

— Има ли смисъл да продължаваме? — попита Джо.

Картър го изгледа извинително.

— Налага се, друже. Няма мърдане от правилника.

— Тъкмо това очаквах да чуя! — възкликна Джо. — Ами хубаво... А, ето го и следващия. Джони, старче, сядай, сядай!

---

[1] Много тиражирана по онова време репродукция на ловна сцена. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

На следното утро Джо взе рикша до Главната, където слезе пред украсената в зелено и златисто фасада на магазин с надпис „Ла Бел Епок“. На ярко осветената витрина бе изложена единствено рокля от червен сатен върху лъскава месингова поставка. Бутикът изглеждаше едновременно тузарски и уютен. Брей, мислено възкликна Джо. Беше донякъде объркан — от една страна, изгаряше от професионално любопитство, а от друга, се притесняваше, като всеки мъж с деликатна натура, от перспективата да нагази сам на женска територия.

„Ама нали съм ченге, при това от най-висока класа, а не някой смотан гимназист! Влизам наперено и толкоз!“

Вратата се отвори под лекия му натиск и той пристъпи в ухания сумрак, осветен от приглушени лампи, разположени сред тъканите. Две англичанки, застанали една до друга, обсъждаха шумно дневни тоалети, предложени им от продавачките азиатки, а някаква дама в скъпо облекло следеше отстрани развоя на сделката. Сигурно беше мадмоазел Питьо.

Тя погледна дружелюбно Джо, без да прекъсва деловия разговор.

— Мисля, че няма да съжалявате, мадам — тъкмо казваше тя в момента. — Вие как мислите? — обърна се към другата дама. — Според мен зеленото много би подходило на мадам. Мери, отнеси тази рокля в пробната. Да прибавим ли и синята? За жълтата не съм сигурна — мисля, че мадам би се обезличила в нея. Макар че лейди Еверет ни изненада с избора си на тоалет в нюанс на нарцис на вицекаралския бал. Заповядайте да ги пробвате.

И тя отпрати в задната част нетърпеливите клиентки и продавачките, помъкнали купчина дрехи.

Тази кратка суматоха даде на Джо възможност да разгледа мадмоазел Питьо. Беше на около четиридесет и една-две години, с модерно подстригана черна коса и очарователен френски акцент. Макар да бе висока и слаба, едва ли някога е била красавица, дори в разцвета на младостта си, прецени Джо. Имаше бледа кожа,

тъмнокафяви очи, голям нос и широка, дружелюбна усмивка. Към клиентелата се отнасяше с почителност, примесена с лековат хумор и заговорническа нотка, което много допадна на Джо.

Тя се обърна към него.

— Мога ли да ви помогна, сър?

— Търся собственичката, мадмоазел Питьо — отвърна Джо и подаде визитката си. — Аз съм капитан Джоузеф Сандиландс от Скотланд Ярд и бих желал да поговоря с нея за малко.

— Жан-Мари Питьо — протегна му тя ръка. — Драго ми е да се запознаем. Заповядайте, капитане. По-добре да отидем в кабинета ми.

Подвикна на една от асистентките си да донесе чай, после го въведе в малка стая. Като разчисти платовете и купчините каталози от двата стола, тя му предложи да седне, а сама се настани край отрупаната работна маса.

— За Алис ли става въпрос? — попита тя. — И за убийството на горкичкия ѝ брат миналата година? Бях с нея в Анандейл, когато научихме новината. Какъв ужас! Ще се радвам да ви помогна, с каквото мога. Не се сещам за нещо, което вече да не съм сторила или казала, но може би Скотланд Ярд е попаднал на нова следа?

— Говорите английски отлично, мадам — рече Джо.

— Разбира се. До неотдавна не говорех езика ви, но щом се запознах с Алис, двете склучихме сделка. Когато ме взе на работа — предполагам, че сте в течение... — Джо кимна и тя продължи. — ... Алис знаеше френски, колкото бе понаучила в училище, а пък аз бях много скарана с английския. На кораба за Индия тя ме учеше на английски, а аз нея — на френски. Все още си даваме уроци, когато имаме възможност.

— Често ли се срещате? Поддържате ли връзка с Алис?

— Да. Останахме добри приятелки. Тя никога не се е отнасяла господарски с мен. Широко скроен човек е моята Алис. Все повтаря, че съм ѝ спасила живота. Това не е вярно, разбира се. Но след Бьонската катастрофа тя попадна под моите грижи и аз вложих цялото си старание. Беше истинско блаженство да я гледам как се съвзема след изпитанието, макар че ако изобщо ми дължи нещо от оня период, то е дреболия в сравнение с щедрия ѝ жест — да ме доведе тук и да ми помогне да основа „Ла Бел Епок“. Всичко това — и тя махна наоколо

— дължа на Алис. За никого не е тайна. Тя ми даде пари, за да подхвана бизнеса, и все още има известен дял.

— Финансов дял?

— Не. С радост заявявам, че отдавна си стъпих на крака и бизнесът ми носи добри доходи. Ала тя продължава да ми помага с безценните си съвети. Аз ѝ се отблагодарявам с... как да го нарека? — приятелство, лоялност, дискретност. А в такова затворено и клюкарско общество като Симла това никак не е за подценяване, капитане.

— И в какви точно са безценните съвети на мисис Шарп? — попита Джо. Тази жена тук сигурно беше най-близкият човек на Алис Кониърс-Шарп, даже по-близка от съпруга ѝ, затова не биваше да я пришпорва въпреки настървеното си любопитство.

Мари-Жан незабавно отвърна:

— Тя е много умна. Съвременна жена със свеж поглед върху бизнеса. Не ѝ пука за съществуващите правила, наложени в продължение на векове от мъжете. Въобще не се съобразява с тях! Вместо да се мъкне по разни опушени и вмирисани на уиски клубове (където и не биха я допуснали), за да се среща с бизнес партньори, тя сама диктува правилата. Променя всичко с един замах. Щом съзре някоя ниша за бизнес, веднага се заема да я запълни. Когато пое ръководството на ИКТК, компанията се занимаваше предимно с износ — чай, памук, индиго, ориз — което все още прави, но с пристигането си от Англия тя мигом схвана, че в Индия има пазар за луксозни стоки, липсвали по време на войната. Започна да внася шампанско, уиски, консервиран хайвер, шифоновы одежди от Париж, клавесини от Ню Йорк — снабдява тукашния пазар с всичко това и то се харчи добре. Пък и умее да предвижда какво ще пожелаят да купят хората в следващия момент.

— Това е невероятен талант у една тъй млада и неопитна жена, не мислите ли? Вие самата сте се запознали с нея, когато е имала още жълто около устата си, тъй да се каже. Били сте свидетелка на метаморфозата ѝ от непохватна девойка в нахъсана бизнес дама. Бяхте ли изненадана от това?

— Не бих казала — отвърна Мари-Жан и го погледна замислено. — Бях свикнала на изненади от страна на Алис. Първата беше...

В този момент вратата се отвори и внесоха подноса с чай. Мари-Жан наля две чаши и продължи.

— Коприненото ѝ бельо ми даде представа каква сложна личност бе тази девойка — усмихна се тя благо.

— Копринено бельо ли? — възкликна Джо изненадано.

— Да. Знаете, че бях сестра в болницата в Бъон и ми възложиха да се грижа за Алис, когато я докараха на носилка. Определиха ме лично за нея. Това не бе обичайна практика, но като единствена оцеляла в злополуката за нея се полагаха специални грижи. Щяхме да носим голяма отговорност, ако бяхме допуснали да умре. Трябваше да бдя над нея денонощно. Впоследствие повикаха най-добрите френски хирурзи, но тъкмо аз я поех в първия момент на пристигането ѝ. Като начало се наложи да смъкна разпокъсаните и омацани в кръв дрехи, за да преценим доколко е пострадала. Спомням си, че бе облечена в тъмносива траурна рокля, доста безлична, типично английска — позасмя се тя. — Изработена от качествен материал, но забележително грозна и демодирана. Общо взето, целият ѝ гардероб се състоеше от подобни тоалети, умело подбрани за добре възпитана девойка от нейния ранг, тръгнала за Индия. И представете си колко се шашнах, когато под тези грубовати дрехи се натъкнах на фино бельо от зелена коприна с етикет от Париж! Двете с компаньонката ѝ мис Бенсън, трагично загинала в катастрофата, бяха прекарвали два-три дни в Париж, където момичето бе дръзнало да се обзаведе с най-модерното бельо! Според мен това бе първата проява на бунт срещу задушавачката еснафщина на средата ѝ. На пръв поглед бе хрисима девойка, но дълбоко в себе си е копнеела за романтика, лукс и мода. Веднага ми допадна!

Джо се усмихна. Спомни си как навремето и голямата му сестра Лидия го закле да мълчи за някаква фриволна прасковена измишльотина, която тя нарече „боди“ и пхна в шкафа му за спортни дрехи, далеч от зоркия поглед на икономката.

— Първата проява на бунт? — подпита той.

— Първата от многото! Тя гореше от хъс да нагази в истинския живот. Беше схватлива и охотно разговаряше с хора от всяка класа, мъже и жени, очароваше всички поред, вслушваше се в съветите им и ги осмисляше. Беше като попивателна за нова информация.

— С други думи — огън жена? — въпросително подметна Джо.

— Аха! И то не само по отношение на бизнеса. Навярно сте дочули, че посвещава голяма част от времето си на благотворителност.

— Да, тя самата ми разправи за дейността си в болницата. Значи е решителна и работлива. И все пак отпуска ли се понякога? Умее ли да се забавлява?

— Прави го непрекъснато! Обожава музиката, особено джаза... Основа танцова група за момичета, освен това членува в Спиритическото общество, в Дружеството на театралните...

Джо я прекъсна.

— Спиритическо общество ли споменахте? — попита той с нотка на неприязън. В Лондон хората бяха пощурели по тъй наречените „екстрасенси“ — бивши изпълнители в мюзикхоли, намерили ново поприще за артистичните си заложиби в периода след войната, обирайки парите на мнозина наивници, които копнееха да установят контакт с безследно изчезналите си близки. Джо от опит знаеше, че много от случаите на изнудване и злоупотреба водеха началото си именно от такива спиритически сеанси.

— Това е напълно безобидно, капитане — рече тя, доловила неодобрението му. — В Симла отдавна мина времето на мадам Блавацка, но си имаме местна пророчица, която се ползва с много добра репутация — мисис Фриймантъл.

Джо си записа името, а Мари-Жан продължи, твърдо решена да разсее съмненията му по въпроса.

— Сеансите ѝ се посещават от най-отбраните хора в Симла, в това число и Алис — в интереса ѝ няма нищо необикновено. А и мисис Фриймантъл има дарба. Макар аз самата да не съм вярваща, трябва да призная, че е много добра в бизнеса си и никому не е навредила. В най-добрия случай носи утеха на хората, а в най-лошия става дума за безобидна игра.

Джо си науми да поговори с Картър по този въпрос. Споменаването на спиритическите сеанси бе като червена сигнална лампа. Промени темата, за да не издаде пред Мари-Жан обзелия го интерес.

— Тъй, значи Алис е умна, работлива и способна жена, която жъне успехи във всяко отношение. Само че ми се струва, че в тази идеална картинка нещо куца... може би бракът ѝ с Реджи Шарп? Според вас добре ли е постъпила, като се е омъжила за него?

Благата физиономия на Мари-Жан мигом придоби студено, неприязнено изражение.

— В оня момент Алис ме убеди — всъщност убеди самата себе си — че това е далновидно решение. — Тя се умълча за малко. — Но ако съм разбрала намека ви, според вас не е било така?

— Аз не съм съдник.

— Е, вече е твърде късно! — възкликна тя. — Запознали сте се с Реджи и сте разбрали що за стока е! Това е преобладаващото мнение за него в града.

— Какво по-точно?

— Ами че е пиянде и фуклю и никак не е прилика на Алис! — отвърна тя със сподавен гняв и презрение.

— Според вас той е скандална личност — а смятате ли, че може да бъде и опасен?

— За кого?

Джо остана безмълвен и я погледна красноречиво.

— Да, смятам — продължи тя. — Той би унищожил всеки, който застрашава охолния му начин на живот, в това число и съпругата си.

— А и самата Алис се напъхва в устата на вълка, като се опитва да озапти мераците му?

— Влиза направо в устата на тигъра! Реджи изобщо не е хрисимото добиче, за което тя го мисли!

Тревогата и загрижеността ѝ бяха тъй заразителни, че Джо неволно влезе в тон с думите ѝ.

— Може би ще се успокоите донякъде, мадмоазел Питьо — поде той, — ако ви кажа, че тъкмо вчера самата Алис сподели с мен подозренията си в тази насока, тъй че в момента проучваме въпроса. Въпреки това приятелите ѝ трябва да са нащрек. По моему тя наистина се опасява за живота си. Моля ви, мадмоазел, потърсете ме, ако надушите нещо гнило.

— Благодаря, капитане. Ще постъпя точно така.

Тя се разшава и хвърли поглед към вратата на залата, откъдето отново се дочуха гласове. Явно искаше да се върне към работата си. Джо се изправи и се накани да си тръгва, като ѝ благодари за гостоприемството. Когато се озова до вратата и хвана дръжката ѝ, той се обърна и подхвърли:

— Почти забравих да ви питам... простете за прозаичния ми въпрос, но такава е практиката. Къде бяхте в понеделник, между дванайсет и пет часа следобед?

Тя се стъписа за миг, после бавно отвърна:

— Имате предвид, когато убиха онзи руснак? Чакайте да видя... Дали да погледна в тефтера си? Не, като че ли си спомням. Обядвах в хотел „Гранд“ с един производител на ръкавици от Бомбай докъм два часа, даже малко по до късно — но няма как да го питате, тъй като отдавна замина за Калкута. После отидох до склада да проверя последната доставка с две от асистентките си. Момент... да, бяха Сумитра и Рене. Желаете ли да ги извикам?

Джо кимна отрицателно.

— За момента не е необходимо, мадмоазел.

Той се поклони на дамите и се изниза от бутика с въздишка на облекчение. Помая се малко, застанал на слънцето, докато се ориентира, после реши да иде пеш до хотела, за да провери думите на мадмоазел Питьо. Спомни си коментара на Картър за добрите стрелкови умения на тукашните дами и макар акуратната мадмоазел Питьо да бе последният човек, в когото би се усъмнил, Джо се придържаше към принципите си. Убийството бе извършено точно в три без петнайсет и ако тя наистина бе обядвала в хотел „Гранд“, не бе имала никаква възможност да се озове на пет мили, да полегне в засада и да тегли куршума на Корсовски.

Щом стъпи в „Гранд“, към него начаса се запъти салонният управител, още по риза в този ранен час, улисан в работата си, която неохотно прекъсна. Джо му показва служебната си карта, с което успя да задържи вниманието му, и поиска да види резервациите за понеделник. Управителят посочи една голяма книга в кожена подвързия, положена върху стойка край двойната врата на ресторанта. Отгърна две страници, мърморейки:

— Понеделник... нямаше голяма навалица. Далеч не всички маси бяха резервирани.

Джо погледна краткия списък. Имаше резервация за един час на името на мадмоазел Питьо и неин гостенин.

— Какъв е бил този гостенин — някой изискан господин?

— М-да, един французин. Мосю Карньо — отвърна салонният управител с половин уста. — Той ни е редовен клиент. Мадмоазел Питьо винаги посреща тук деловите си партньори.

— Значи я познавате добре?

— Тя също ни е редовен клиент, сър. Обядва тук два-три пъти месечно.

— И в колко часа си тръгнаха?

— Някъде около два и половина, три часа, сър. Желаете ли да узнаете какво са поръчали? — студено добави той. — Ще повикам келнера...

Джо му благодари и се сбогува, след което се насочи към полицейското управление, за да види докъде бе стигнал Картър. Докато вървеше и зяпаше възхитено витрините, той спря като закован пред един бижутериен магазин.

Погледът му бе привлечен от наниз с перли. Сред изобилието от бляскави накити, смарагдови пръстени, сапфирени огърлици и диамантени обици колието се отличаваше със семплия си дизайн. Беше изложено на поставка от черно кадифе и дискретно грееше с прецизно шлифованите, висококачествени перли. Също като колието на мадам Флора.

Влезе в магазина, без много да му мисли. С облекчение забеляза, че нямаше други клиенти. Долови лека тръпчива миризма — дали от благовония? — и когато очите му свикнаха със сумрака, проумя, че мястото бе твърде различно от бижутерийните магазини, с които бе свикнал в Лондон на аркадата Бърлингтън. Освен разкошните накити бяха изложени и доста антики. Дали бяха за продан, или служеха само за украса тия тибетски призрачни маски, бродираните ковъори от Кашмир, купчината пищни китеници и камите в сребърни ножници?

Докато гледаше в захлас, продавачът, който бършеше прах в задната част на помещението, се приближи към него. Красиво местно момче с тюркоазени очи, по-прекрасни от скъпоценни камъни, учтиво го заговори на английски, като попита с какво би могъл да послужи на господина. Джо попита дали може да разговаря със собственика. Той мигом изникна от задната стаичка, сякаш дочул думите му.

Мъжът бе на средна възраст, с правилен нос и зорки очи — приличаше на източноевропеец, дори донякъде на турчин. Той кимна на Джо и заговори английски с акцент.

— Робъртсън, Сесил Робъртсън. С какво мога да ви помогна, капитан Сандиландс?

Джо го погледна ошашавен. Робъртсън се усмихна снизходително.

— Доколкото ми е известно — а аз имам очи и уши навсякъде — в Симла се навърта един-единствен полицай от Скотланд Ярд, и това навярно сте вие.

Джо му подаде визитката си.

— Не съм тук официално, нали разбирате, Робъртсън? Отбих се по лична работа. Нямахте как да не забележа това прекрасно перлено колие, което много би се понаправило на... тъъ — нарочно смотолеви Джо и съжали, че в сумрака не се видя как се изчерви. — Тъй де, много е красиво, та си рекох, че може да ми свърши работа... схващате ли?

Робъртсън се усмихна и продължи да слуша.

— С две думи, кажете ми колко струва?

— Това колие е някъде към хиляда рупии, капитане. Както сам отбелязахте, то е великолепно. Перлите са уникални по размер и плътност, и са изящно обработени. Желаете ли да го погледнете отблизо? — усмихна се той. — Предупреждавам ви, че само да усетите тежестта и копринената повърхност на перлите, няма да искате да ги пуснете.

Джо поклати глава.

— Съжالياвам, но хиляда рупии са твърде солена цена за един лондонски полицай. Е, какво пък — въздъхна той, — ще трябва да се задоволя с кутия бонбони и букет от цветарницата на мадам Флора.

Докато казваше това, той зорко следеше реакцията на човека, чието колие двойник красеше шията на въпросната дама. Ала остана разочарован — собственикът запази благото си изражение.

Джо се сбогува, като още веднъж изрази съжалението си, и младият продавач го съпроводи до изхода. Остана на тротоара, загледан за миг в колието. Спомни си още и двойката перлено-диамантени обици, които вървяха в комплект с него.

Какво не би дал, за да надникне в кутията за бижута на мадам Флора!

Преброи до десет и нахлу обратно в магазина.

Робъртсън, който тъкмо даваше нареждания на момчето, го погледна изненадано при неочакваното му завръщане и промененото му поведение.

— Имам един въпрос — заяви Джо. — Това вече е професионално запитване и настоявам за незабавен и верен отговор. Кой в Симла е най-редовният ви клиент? Имам предвид кой харчи най-много пари във вашия магазин?

— Мисис Шарп — отвърна продавачът недвусмислено. — Алис Кониърс-Шарп.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Нетърпелив да сподели с Картър набезите си в света на модата и бижутата, Джо забърза към полицейското управление, където го посрещнаха с гръмки поздрави и широки усмивки. Някой лаконично нареди да се приготви чай, след което го въведоха в кабинета на Картър.

— А, Джо! Ето те и теб най-сетне! Имам новини от Симпсън — качил се е на ранния влак и ще бъде тук към обед. Ти май си надушил нещо, а? Не съм очаквал стара кримка като теб да се вживява толкова! Е, Мари-Жан Питьо ли те нахъса тъй?

Джо му разправи подробно за разговора си с мадмоазел Питьо, като накрая заключи:

— По всичко личи, че колекцията ни се попълни с още една услужлива и словоохотлива дама от типа „ако мога да ви помогна с нещо, обадете се“, която също като другите си има солидно алиби. Надушвам нещо гнило всеки път, щом някой ми се лигави с подобна услужливост. Ама да знаеш, Чарли, че май попаднах на прясна следа! Чувал ли си нещо по адрес на — имам предвид някое провинение — някой си бижутер Сесил Робъртсън? Сесил Робъртсън! Ама че прякор!

— Ами, това всъщност си е истинското му име! Баща шотландец, майка — персийка. Като се замислиш, добро потекло за човек, избрал за поприще търговията с бижута. Аз го държа под око. През ръцете му минават сума ти пакетчета с ценна стока, потоци от пари, безценни възможности за контрабанда и какво ли още не. Досега не съм забелязал нещо нередно в бизнеса му. При него пазарува каймакът на тукашното общество. И нищо чудно! Не е нито „Картие“, нито „Аспри“, ама с тая атмосфера като пещерата на Аладин местенцето е направо неустоймо! Не само за купуване, но и за продаване, а също и за залагане. В Симла животът е доста скъпичък. Често се случва някой да позакъса и тогава хоп! — Сесил Робъртсън е насреща!

— А знаеш ли кой е най-големият му клиент? Попитах го и той ми отвърна без ни най-малко колебание — Алис Шарп. Изненадан ли

си?

Картър се умълча за малко, видимо стъписан.

— Да, изненадан съм — отвърна той. — А не би трябвало, тъй като това е нормално — тя е баснословно богата. Само че не е от типа „гиздосия“. Винаги се облича семпло и сега като се мъча да си спомня някое по-засукано украшение, да знаеш, че нищо не ми идва наум! Е, сто на сто слага по някой накит, като ходи по разни светски балове, но за това трябва да питаш Мег — на мен тоя момент нещо ми се губи.

— За разлика от нея, мадам Флора се перчи насам-натам с бижута от мъглявия си бизнес.

— Не насам-натам, а само пред клиентите, не забравяй. Донякъде е жалко, че подобна красота остава достойно единствено на разни отрепки и похотливци — въздъхна Картър.

Един хавилдар надникна в кабинета и посочи към прозореца.

— А, ето го и нашия човек! Симпсън! — скокна Картър и отиде да погледне. Джо се присъедини към него и двамата проследиха пристигането на тонгата, от която с неуверена крачка слезе висок, слабоват и хърбав човек. Беше облечен в елегантен кафяв ленен костюм, бяла риза, военна вратовръзка и бяла панамена шапка. Опираше се тежко на бастун, а очите му бяха скрити зад слънчеви очила. Бе посрещнат от полицаи, които внимателно го придружи до канцеларията.

Картър отиде до вратата и я отвори със замах.

— Симпсън? Капитан Колин Симпсън? — запита той бодро. — Заповядайте, сър. Влизайте. Много ни е драго да се запознаем с вас! И много мило, че решихте да дойдете. Това е капитан Сандиландс от Скотланд Ярд, който в момента е зачислен в Индия. Споменах ви за него по телефона. Чхар! Хилди!

Картър предложи стол на Симпсън, който се приближи с куцукане и седна.

— Не се притеснявайте, капитане, не съм сляп — заяви той категорично и дружелюбно. — Ала веднага ще разберете защо нося тъмни очила, като видите на какво дередже съм.

Той свали очилата за миг и отново ги сложи. Джо и Картър едва мярнаха дясното око, кафяво и здраво, но оброчено с масивен белег, и потресаващата празнина на лявата очна кухина.

— Не са за пред хора моите зъркели, затуй ги крия, да не стряскам дамите. Остана ми за спомен от Ипри. И куцането ми е сто процента автентично.

— Благодаря ви, че ни осветлихте по този въпрос, Симпсън — рече Картър. — И сме ви благодарни, че реагирахте тъй експедитивно. Въпреки ограничения бюджет на полицията, настоявам да заплатим разносните ви.

— Няма защо да ми благодарите — аз самият копнеех да дойда. Зарязах сума спешни задачи, които после ще ми излязат през носа! Но обаждането ви отвори стара рана, която все се мъча да изцерея, ала всеки път разбирам, че на никой не му пука какво ми е. Представете ли си на какъв хал съм?

— Имате предвид катастрофата край Бьон? — подхвърли Джо. — Тя е малко встрани от разследването ни, тъй че се надявам да не сте се разкарвали напразно дотук, за да споделите с двама непознати нещо, което няма общо с нашия случай.

— Вижте какво — поде Симпсън, — от три години премълчавам за оная злополука. Изобщо не ме е грижа дали ще сметнете мойта история полезна за работата си... Просто трябва да си излея душата... тъкмо затова дойдох.

Картър се отпусна в креслото си и остави Джо да води разпита.

— Хубаво, щом е тъй. Какво ще кажете първо да ви уведомя накратко за какво става въпрос, така че вие сам да прецените каква информация да ни дадете? Това не е официален разпит или нещо подобно. Да приемем, че сме просто трима души, които се опитват да подредят отделните парченца на пъзела. И тъй, пътували сте в първа класа, където е била и нашата героиня, Алис Кониърс. Искаме да знаем дали сте имали някакъв контакт с нея по време на пътуването?

— Ами да! — отвърна Симпсън. — Пътувахме в едно купе, а в момента на катастрофата обядвахме на една маса.

Джо и Картър се спогледаха със сподавена радост и облекчение.

— Бихте ли ни разказали за пътешествието си от самото начало?

— Париж. Лионската гара. С помощта на един стюард се качих в купето и се настаних на мястото си. Бях с тъмни очила и се подпирах на бастун, поради което ми беше много драго как хората се надпреварваха да ми оказват помощ. Всички ме смятаха за пълен слепец, при тая комбинация от очилата и бастуна. Мислех си, че нищо

не виждах, ама аз си бях запазил съвсем прилично зрение. Бях донякъде като човек с шапка-невидимка. Имаше и друго предимство — можех да си зяпам на воля някоя красавица, без да минавам за грубиян. А пък в купето се случиха даже две такива хубавици!

— Две ли?

— Аха. В някои отношения много си приличаха, а в други бяха коренно различни. Не се случва често да си затворен в едно купе часове наред с две толкова красиви млади дами. Ако сте били две години в болница, какъвто беше моят случай, сигурно ще разберете какъв балсам за душата ми беше подобна гледка! Едната се казваше Алис Кониърс, англичанка, пътуваща за Индия. Беше облечена много смотано дори за английските стандарти, но впоследствие стана ясно, че била в траур поради скорошната кончина на родителите си от инфлуенца. Тая Алис се оказа голяма бърборана и голяма чаровница! Направо изпили нервите на компаньонката си, мис Бенсън, която с нетърпение чакаше края на пътуването. Горкичката! Нямало е как да знае, че краят е бил ужасно близко — и тя се спомина с останалите.

— А какво представляваше другата млада дама?

— Пълна противоположност! По-зряла, макар че като умувах след време, разликата в годините им не ще да е била голяма. Французойка, много издокарана — сигурно с „Шанел“ или „Ворт“, или нещо подобно. Явно беше светска дама. Говореше превъзходен английски с много приятен френски акцент — тъй де, когато смогваше да вметне по нещичко сред словоизлиянията на Алис. Отиваше да прекара лятото на гости на приятели в Ница. Изабел дьо Ньовил — тъй се казваше.

— И решихте да обядвате заедно?

— Да, макар че оная лелка Бенсън се върна в купето. Беше голяма веселба! Паснахме си много добре, като за трима души, които току-що са се запознали. Алис ни зарази с живеца си, с хъса за новия живот, който я очакваше. Мадам дьо Ньовил се отнасяше към нея като към разглезената си малка сестричка — мило и добронамерено, това помня добре. Самата тя ми се стори някак тъжна и умислена и по моему Алис много я разведряваше с бърбенето си, свежестта и оптимизма си. А моя милост се радваше и на двечките! После всичко се срина... Алис беше още на масата, а аз бях излязъл да изпуша една пура в коридора. Мадам дьо Ньовил тъкмо беше отишла до дамската

тоалетна, когато влакът полетя в пропастта. Предполагам, че сте запознати с подробностите?

Джо и Картър кимнаха мрачно.

— И двамата сме чели докладите за катастрофата — отвърна Джо. — Но все пак бихме желали да чуем вашата версия.

— Ами чу се оглушителен трясък — ама наистина страховит, сякаш цялата вселена се срива! Сигурно е било, когато локомотивът е застъргал парапета. Последва още грохот, докато вагоните един по един полетяха от виадукта и се сгромолясаха в клисурата. Понесе се продължителен гибелен тътен. Пръснаха се счупени стъкла. Всичко се обърна с главата надолу. Малката Алис пищеше (както и останалите пътници). Вагон-ресторантът се разцепи на две, докато се търкаляше по склона и пасажерите се разхвърчаха на всички посоки. Главата ми се бе разбила в една скала. Бях изгубил съзнание и съм бил толкова зле ранен, че са ме сметнали за мъртъв. Даже после ме откарали в моргата! Лежал съм така сред оная касапница Бог знае колко време, докато в един момент дойдох на себе си. Помъчих се да си мръдна главата, ала не успях. Помислих си, че съм парализиран. След време ми казаха, че от главата ми текла кръв, която се съсирила и залепнала за скалата. Наложило се да отрежат мястото с нож, за да ме сложат на носилката. Както и да е, дойдох в съзнание, не можех да се помръдна и започнах да викам за помощ. Наоколо цареше мъртва тишина. Ни глас, ни стон. Дочуваше се само проскърцването на металните отломки. Вонеше на изгоряло. Извиках отново. По-скоро изпъшках високо. И тогава чух нещо. — Той се приведе и се умълча, за да подчертае важността на следващите си думи. — Дочух нечий стъпки — тихи, сякаш някой се прокрадваше скришом, както си помислих в оня момент. Стъпките спираха край всяко тяло, после продължаваха. Рекох си, че навярно са дошли спасителите, и трябва да извикам, та да ме забележат. Ала ходещият замря на място. Подвикнах отново и стъпките се насочиха към мен, само че без да бързат. Не, никой не се втурна да ми помогне. Човекът бе по-скоро заинтригуван и при тази мисъл ми настръхна косата. Спомних си войнишките истории за разни келепирджии или побъркани старици, които прерязвали гърлата на ранените, за да ги ограбят. Затова не потретих зова си. Просто останах да лежа безпомощен, заслушан в приближаващите стъпки. И тогава в полезрението ми се мярна нещо. — Симпсън млъкна и докосна лявото

си око. — Това, сляпото, се падаше от горна страна, тъй като се бях търколил на дясното си рамо. Очилата ми бяха поломени и разпилени, та който и да ме погледнеше в тази поза, щеше да види само сляпото око. Но все пак имах кръгозор от около три фута над земята. Някой застана наблизко и явно ме гледаше, без обаче да се приближава. Стоеше настрана, тъй да се каже, сякаш се боеше да не се забърка в нещо. — Симпсън замълча и ги изгледа предизвикателно. — И тогава видях закопчаните боти, копринените чорапи и ръба на червената пола с кожена гарнитура...

Картър смутено погледна Джо, което не убягна на Симпсън.

— Предупредих ви да не вярвате на нито дума от това, което ви казвам — напомни им той.

— Според доклада за катастрофата има само трима оцелели — вие, едно бебе и Алис Кониърс, която е здрава и читава и се подвизава в Симла.

— Знам, знам. Очевидно на това трябва да вярвате. — Симпсън също изглеждаше объркан, но събра кураж и продължи да настоява на своето. — Само че в онзи момент бях убеден, че насреща ми стоеше Изабел дьо Ньовил. Даже изпитах облекчение, като проумях, че не беше някой крадец. И отново подвикнах за помощ.

— По име ли я назовахте?

— Не, мисля, че само извиках два пъти „Помощ!“ А тя просто си тръгна. Връцна се и си тръгна, без да обели дума!

— Това е много странно поведение!

— Останах като гръмнат! А пък после, понеже бях сигурен, че това беше Изабел дьо Ньовил, поразпитах за нея, но в онази бъркотия хората дълго време не бяха идентифицирани. Сетне ме откараха в Лион, където дадох описанието ѝ като пасажер от първа класа и те провериха. Казаха ми, че са открили тялото ѝ в моргата в Бьон. Умряла мигновено от счупен гръбнак и рани в главата. Няма да се разхожда из мястото на злополуката. Значи има два варианта: или съм видял призрака ѝ, или нещо не съм наред с главата.

Двамата слушатели не бързаха да правят коментар.

— Възможно е да е било едно от двете — благодушно заяви Картър.

— Доста зле пострадах през войната — каза Симпсън почти гузно. — Даже в продължение на няколко месеца съм витаел в

небитието. Наричат го със завъртяното име „неврастения“. Тъй че наистина не бива да придавате тежест на твърдението ми. — После добави с нотка на самосъжаление: — Никой нормален човек не би ми повярвал. Всъщност вие сте първите хора, на които разказвам за това. Съжалявам. Би следвало да приемете признанието ми като брътвежите на човек, който на два пъти се връща от отвъдното.

— Познавам мъже, страдащи от неврастения — предпазливо се намеси Джо. — В повечето случаи са наясно с разликата между реалността и пристъпите си. Предполагам, че това важи и за вас. — И той погледна Симпсън безпристрастно. — Според мен ни казвате точно това, което сте видели в действителност.

Симпсън кимна.

— Да, сигурен съм, че точно това видях. Но дали мозъкът ми е регистрирал правилно действителността?

— Да допуснем за момент, че на мозъка ви може да се вярва — каза Джо. — И да допуснем, че това не е било призрак. При това положение излиза, че към вас се е приближила жена с обувките, чорапите и полата на мадам дьо Ньовил, от което се налага логичният извод, че това наистина е била тя. Тоест Изабел дьо Ньовил е оцеляла от катастрофата.

— Но нали е оживяла само една жена, и това е Алис Кониърс — възрази Картър.

В ума на Джо се зароди ужасно подозрение. Мари-Жан Питьо бе казала нещо, което потвърждаваше опасенията му, но тази мисъл бе тъй нелепа и скандална, че той се опита да я потуши. Тя обаче нахлу в мозъка му с нова сила и той неохотно заговори.

— Има само едно обяснение — поде Джо. — Едно-единствено. И макар да знам, че ще прозвучи абсурдно, ще споделя с вас теорията си. Факт е, че само една жена е оцеляла при катастрофата. Ако може да се вярва на видяното в полезрението на Симпсън, това е била французойката. Представете си мястото на злополуката — наскреда пуста, без признак за скорошна помощ. Всички са загинали, освен Симпсън, само че в онзи момент и той е бил с единия крак в гроба. Останала е жива само Изабел дьо Ньовил. — Джо си пое дълбоко дъх и продължи: — Да предположим, че е открила тялото на Алис Кониърс, починала вследствие на пречупен гръбнак. Алис, пред която се очертавала перспектива за нов живот, с огромно състояние и

подходящ жених. Да допуснем също, че Изабел е била неудовлетворена от съдбата си — засега това е само предположение — и че е искала да избяга от някакъв проблем в Париж: досаден съпруг, натрупани дългове, самота... Дали няма да е изкушена да си смени мястото с Алис? Няма да е никакви свидетели. И тя се е промъкнала крадешком — както се изрази Симпсън — за да провери дали всички са загинали. Дори да е заподозряла, че Симпсън е жив, го е мислила за напълно спящ, тъй че не му е обърнала внимание. Съблича връхните дрехи на Алис и ги заменя със своите. Дори да не са й били напълно по мярка, били са разпокъсани и окървавени — надали е щяло да направи впечатление някому.

Симпсън кимна мълчаливо, а Картър остана безмълвен, затова Джо продължи.

— Но все пак някой е забелязал несъответствие в облеклото. Мари-Жан Питьо, на чиито грижи е била поверена Алис, е трябвало да съблече дрехите й. Тя си спомни колко била изненадана, когато под сивата рокля се натъкнала на фино бельо от зелена коприна, ако съм запомнил правилно. Според нейната теория Алис го била купила тайничко в Париж и го облякла в знак на протест срещу пуританската си среда. Напълно логично обяснение, само че би могло да има и друго, също тъй логично, ала далеч по-зловещо. Според мен е било пряко силите на Изабел, която несъмнено също е пострадала при катастрофата, да измуши долния кат дрехи от безжизнения труп и да ги навлече, като повтори същата процедура и със своето бельо. Не е работа за човек със слаби нерви, нито за някой, пострадал от шок, счупени ребра и ранено лице.

— Според мен състоянието й все пак е позволявало да смени връхните дрехи — намеси се Картър. — То и това си е цял подвиг!

— Не съм много сигурен — рече Симпсън и се обърна към Джо. — Вие май сте били на война? И сте оцелели. Ясно ви е какво представлява бойното поле. И тогава картинката беше подобна...

— Хората намират неподозирани сили въпреки раните си. Оцелелите са един вид свръхчовеци — могат да поместят и планина — рече Джо. — Да, много пъти съм ставал свидетел на подобни прояви.

— И тъй, след като е взела дрехите и чантата й... — поде Симпсън теорията му.

— Чантата й ли? — изненадано възкликнаха Картър и Джо.

— О, да, без нея щеше да е за никъде. Алис носеше чанта с личните си документи. Освен билета и паспорта ѝ, в нея се намираше и личният ѝ дневник. Показа го на всички. Една от ония кожени измишльотини с ключе и катинарче, по които момичетата толкова си падат. Вече пет години си записвала всичко до мига, в който се озовала в Париж, където било тъй вълнуващо, че не ѝ останало време да си води записки. Дневникът е бил златна мина за кроежите на Изабел дьо Ньовил да се направи на Алис, нали? Пък и кожената папка! — спомни си той внезапно. — В нея се съдържаше цялата информация, която ѝ бе нужна, за да поеме фамилията бизнес в Бомбай. Онова клето момиче не пропусна и това да ни избърбори! Само за един ден всеки би могъл да наизусти фактите и да се представи за достоверен наследник на огромното имане! И какво се оказва? Откраднала е дрехите, документите и самоличността на Алис!

— Е, чак пък толкоз! Та нали хората щяха да я разконспирират? — възпротиви се Картър. — Само един поглед е достатъчен, за да се види измамата, не е ли тъй, Симпсън? Нали каза, че въпреки приликата си двете били много различни?

— Тъй е, защото това веднага се набиваше на очи, нали разбирате — едната беше толкова обиграна, а другата — страшно наивна. Но така беше на пръв поглед. Инак имаха доста общи черти — и двете бяха с кестеняви коси и сини очи. Ако бяха еднакво облечени, Изабел би могла да мине за по-голяма сестра на Алис. Да имаха най-много година-две разлика. Алис изглеждаше съвсем по детски. Макар да беше на двайсет и една, имаше вид на шестнайсетгодишна.

— А могла ли е при съответното облекло Изабел да мине за Алис? Ето това трябва да разнищим.

Симпсън се позамисли и накрая рече:

— Да, според мен е напълно възможно, ако се вживее в ролята си. Ще ви кажа защо... Нали ви рекох, че Алис не спираше да бърбори. Към края на обяда ни беше изпяла цялата си биография. Нямала близки роднини, а тези, които я чакали в Бомбай, изобщо не я познавали. Мили боже! — възкликна той разгорещено. — Да, като нищо е скроила тоя трик!

— Поела е огромен риск — напомни Картър. — Да помислим върху това!

— Не знам дали е бил чак толкова голям — отвърна Джо. — Тя е планирала да започне от нулата, сред напълно непознати хора. Дори понякога да е страдала от загуба на памет или действията ѝ да са изглеждали странни, това би било обяснимо поради травмите от катастрофата. Разбира се, трябвало е да бъде изключително самоуверена!

— О, тя беше страшно нахакана! Стори ми се много хладнокръвна и високоинтелигентна. Ама пък да се направи на друг човек, без да ѝ мигне окото?! Не ми се вярва. Беше ми много симпатична. Не ми се ще да мисля, че е стигнала дотам!

— Преди да продължите с фантазиите си — намеси се Картър — да си припомним едно важно обстоятелство. Нямало е как Изабел дьо Ньовил да се направи на Алис Кониърс по простата причина, че е била францужойка! Как не се сетихме за това — толкова е очевидно!

Джо погледна въпросително Симпсън.

— Тя говореше английски безупречно — отвърна той. — С едва забележим акцент. Прекалено правилен английски, нали разбирате? Както го говорят чужденците, по-добре от самите англичани, които оцветяват речта си с модерни жаргонни думи.

— Сигурен ли сте, че е била францужойка?

— О, да — усмихна се Симпсън. — Да я бяхте чули как крещеше на камериерката си! Само роден французин може да плеци така! Дрехите, вещите, маниерите ѝ — беше францужойка до мозъка на костите си.

— Е, в такъв случай теорията ни става на пух и прах! — възкликна Джо.

— Твоята теория, старче! — поправи го Картър. — Беше изключително находчива! Драго ми беше да ви слушам как я надиплихте!

— А защо сте толкова сигурен, че теорията ви отива по дяволите, Сандиландс? — запита Симпсън.

— Защото Алис Кониърс, с която се запознах тук, в Симла, е англичанка до мозъка на костите си! Запазена английска марка, както сиренето чедар или камарите на Парламента!

— Една добра актриса може да постигне същия ефект.

Джо поклати глава.

— Съгласен съм, но и най-добрата актриса не би могла да знае нещата, които знае Алис. Когато оня ден я разпитвах, споменах мимоходом фраза от „Шумът на върбите“ — говорехме на тема носталгия — и тя довърши подетата от мен строфа.

— Щом Къртичко се озова у дома! — цитираха в хор Картър и Симпсън.

— Ето, виждате ли? И вие го знаете! Също като Алис Кониърс. Но няма как някоя францужойка да знае за Плъхчо, Къртичко, Жабчо и тайфата им! Едва ли би проявила интерес — добави той като послеслов. — Може и да е дреболия, но не е възможно да бъде импровизирана!

— Значи Алис си е Алис — заключи Картър. — Донякъде съм разочарован, тъй като в противен случай щяхме да имаме идеален мотив за първото убийство. Ако е играла ролята на Алис и е разбрала, че родният ѝ брат е на път да я разкрие, всичко е щяло да отиде по дяволите! И затова е било необходимо да бъде унищожен, преди да е припарил до Симла.

— А нима и второто убийство, това на Корсовски, не би могло да бъде продиктувано от същите съображения? — заумува Джо. — Може би и той е щял да я идентифицира. Сигурно никога не е срещал истинската Алис Кониърс, но може да е познавал жената, която се е представяла за нея. Имало е опасност да бъде разобличена, затова са му видели сметката. Всичко си пасва, само дето тукашната Алис е чиста англичанка.

Тримата се умълчаха, дълбоко замислени по въпроса.

— Я чакайте малко! Ама и ние сме едни детективи! — възкликна Картър. — Ами оня вестник? Още ли е у теб, Джо? Браво! Дай да го погледнем, да видим пак списъка с жертвите. Ами ако онова „много съжالياвам“ на импресариото Г. М. не се отнася до Алис, която си е била жива, пък и той не я е познавал, а за някой от другите загинали? Някоя девойка, с която е имал закачка в Южна Франция? Дай да видим списъка с френските пътници.

Джо разгърна вестника и тримата се надвесиха над него. Чарли прокара пръст по имената на французите от първа класа. Имаше четири семейни двойки и само две дами, пътували самостоятелно: някоя си мадам Селин Дарбьо и дъщеря ѝ мадмоазел Алрет Дарбьо, на четиринайсет години. Нямаше и помен от Изабел дьо Ньовил.

— Ама че работа! — учуди се Симпсън. — Може ли пък архивите им да са чак толкова калпави?

— Имало ли е неидентифицирани трупове? — попита Картър.

— Да — отвърна Джо. — Ей тука пише за един, който бил без лични документи или други отличителни белези. Полицията моли за информация за трийсетгодишен мъж. Уф!

— Вижте — викна Симпсън. — Гледайте тука!

Той сочеше към едно от имената на първа класа, само че на английските пътници.

— Изабел Нютън! — възкликна той. — Изабел Нютън! Как е френската версия на това име?

— Изабел дьо Ньовил — отвърнаха в хор Джо и Картър.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

След това разкритие се възцари мълчание. Тримата останаха вторачени в напечатания текст, сякаш там се криеше разковничето на проблема.

— Има и още нещо — добави Картър, като вдигна вестника срещу светлината. — Виждате ли това? До името на Изабел Нютън има доста избледняло знакче, сякаш да привлече вниманието на Корсовски.

— Кой е тоя Корсовски, когото все споменавате? — попита Симпсън.

Джо го осветли за смъртта на руснака и подозренията за евентуалната връзка между него и Алис Шарп, или жената, която им се представя за нея. Не пропусна и елемента с девичия почерк върху програмата от операта в Ница. Симпсън веднага реагира.

— Изабел дьо Ньовил пътуваше към Ница. Изглежда, добре познаваше този град. Дали има някаква връзка?

— Разбира се. Знаем със сигурност, че онова лято Корсовски е изнасял концерти в Южна Франция — ето, има го на вътрешната страница. Щял да пее в античните театри в Прованс. Не е далеч от Ница, нали? Може Изабел да се е канела да се срещне с него там?

— Звучи ми малко отвлечено — делово заяви Картър. — Не бива да забравяме, че ако през 1914-та е имало връзка между Корсовски и английската Изабел, която впоследствие става френската Изабел, която пък сега се прави на английската Алис, става въпрос за гореща любовна афера между английска девойка на седемнайсет-осемнайсет години и руска оперна звезда на трийсет и пет! Хрисима англичанка, възпитана в пуританската среда на английската образователна система и любителка на „Шумът на върбите“! Изобщо не си го представям.

— Има начин да разберем със сигурност — предложи Симпсън. — Достатъчно е да погледна тукашната Алис Шарп. Мисля, че добре съм ги запомнил и двечките.

— Само че има два проблема — отвърна Джо. — Първо, никой няма да повярва на думите ви — простете, Симпсън, не искам да ви засегна, но сте били зле ранен...

— То и аз сам не си вярвам!

— И второ, двама от някогашните познати на Алис-Изабел вече гният в земята, преди да са успели да я зърнат. Ако си въобразявате, че ще рискуваме да ви види, много грешите!

— Мили боже! — възкликна Картър стреснато. — Ами да! Слушай, Симпсън, някой в Симла знае ли кой си? Някой знае ли как се казваш? Помисли си добре, друже!

Симпсън се позамисли.

— Само вие двамата. Дойдох тук направо от гарата. Още не съм се регистрирал в хотела.

— Хубаво, тогаз! Аз направих резервацията на мое име — заяви Картър. — Значи как можем да те доближим максимално до нея, без тя да те види? А ти си много колоритна личност, Симпсън. Ако нямаш нищо против, може да изчакаш в пощата и да я видиш на излизане от офиса ѝ за обедната почивка в един часа. Тя си има служебна рикша. Нейните хора си личат отдалеч със синьо-златните си униформи и сини тюрбани. Ако си сложиш широкопола шапка, тъй че да скриеш лицето си, може да се помотаеш наоколо и хубаво да я разгледаш.

Симпсън погледна часовника си.

— Вече е един без петнайсет. Ще смогнем ли да заемем позиция? Аз не съм от най-пъргавите.

— Няма страшно, пощата е на две крачки. Хайде, вземи моята шапка и я нахлупи добре. Е, не е кой знае какво, ама ако не види бастуна ти, ще те помисли за поредния турист със слънчеви очила. По това време тук гъмжи от пришълци, и повечето са с очила заради силното слънце.

След десетина минути Симпсън стоеше до прозореца на пощата и трескаво надписваше илюстрирани картички, докато Джо и Картър се размотаваха и си бърбеха на Главната. Щом часовникът удари един часа, откъм ъгъла зави една рикша, понесена към главния вход на ИКТК. След пет минути се върна по същия път с Алис Шарп. Джо и Картър тозчас пристъпиха към нея и радостно я поздравиха. Тя нареди на носачите да спрат и отвърна на поздрава им, обръщайки се първо

към Картър, сетне към Джо. След като си размениха кратки любезности, тя отново изкомандва и рикшата полетя напред.

— Е? — въодушевено запитаха двамата, след като се озоваха отново в управлението по заобиколен маршрут.

Симпсън ги изгледа дълбоко развълнуван, после отвърна:

— Почти съм сигурен, че тази жена е Изабел дьо Ньовил.

— Почти ли? Не можеш ли да ни кажеш със сигурност?

— Мога да го твърдя и със сигурност, ако ще ви се понрави, ама нали разбирате, двете много си приличаха, само че Алис Кониърс имаше едно такова пухкаво личице, докато тази жена е с по-остри скули. Но пък нали е минало доста време, та е напълно вероятно момичето да е загубило детинската си закръгленост, а и е логично при тукашния климат лицето ѝ да изглежда по-мургаво и по-изпито. Съжалявам, май само ви обърках, но се опитвам да бъда честен.

— Да, разбираме — каза Джо. — И все пак имаш ли основание да подозираш размяната?

— Да, напълно е възможно. Е, не мога да се закълна на сто процента...

— Жената, с която се запознах, няма да изтърве и дума за станалото — отбеляза Джо. — Никога! Тя е умна, корава и обожава риска. Само като си помисля как ме забаламоса с приказките за английския почерк в оная брошурка! Даже ми го демонстрира собственоръчно! Такава жена няма да трепне пред подобно обвинение — най-много да се изсмее в лицето ни!

— Освен това да не забравяме — вметна Картър, — особено аз, който ще продължа и след този случай да битувам в Симла, че Алис Кониърс-Шарп се радва на всеобща симпатия и добри връзки. Достатъчно е да каже две думи на приятелката си вицецралицата, и Сандиландс и Симпсън за нула време ще бъдат изпратени по живо, по здраво с първия влак за Калка, а изкукуруигалият полицейски началник Картър ще бъде натирен в пущинака да гони маймуни!

— Сигурно има и друг начин да я разобличим, без да поставяме на карта професионалния си авторитет. Не разполагаме с доказателства, тъй че ще трябва да прибегнем до някоя хитринка. Налага се да подлъжем тая госпожичка Изабел, та сама да се издаде.

— Джо, какви ги приказваш? — подозрително попита Картър. — Пак си си наумил нещо, нали?

— Да, един мъничък кроеж! От сферата на черната магия. И ако не успея, никой няма да пострада. И косъм няма да падне от главите ни! Ще ви обясня, но се опасявам, че за целта ми Симпсън ще трябва отново да умре!

— ... а от теб, Картър, искам да ми дадеш адреса — каза Джо. — Някоя си Минерва Фриймантъл.

— Мисис Фриймантъл? — възкликна Картър изненадан. — И защо пък точно нея си нацелил? Да не би да се нуждаеш от информация свише? Малко ала-бала, а? Дано знаеш в какво се забъркваш, Джо! Живее в апартамент над континенталната бакалия на Главната. Разполага с чудесен изглед към клюкарницата. Много удобно местенце. И си опичай акъла — тя също има дебели връзки!

Като се сбогува с Картър и Симпсън, който взе отделна рикша, за да отиде на обяд у Картъррови, Джо се отправи пешком по Главната. Намери въпросната бакалия и се шмугна по стълбището между два магазина. Апартаментът се намираше на първия етаж. Почука на вратата и подаде визитката си на индийския слуга, който му отвори.

— Предай на мисис Фриймантъл, че един полицаи от Скотланд Ярд желае да разговаря с нея незабавно!

След малко слугата се върна, отвори вратата широко и го покани с поклон, сетне се оттегли през друга вратичка в края на дългата стая, в която се озова Джо.

Помещението представляваше удобен салон. Големите прозорци с изглед към Главната внасяха свежест в стаята, макар че тъмночервените завеси, които ги обрамчваха, навярно създаваха загадъчна викторианска атмосфера, когато бяха спуснати, помисли си той. Полуизгорелите цепеници в камината излъчваха лек билков аромат. Дали беше хвойна? Върху масички в ъглите се кипреха пищни растения в лъскави медни саксии, а по средата имаше огромна, полирана до блясък орехова маса. В едно от креслата до камината се бе настанила бяла котка, която се протегна и изгледа пришълеца лениво, но крайно подозрително.

Стопанката, снажна дама на около трийсет и две-три години, бе застанала до прозореца. Подходяща наблюдателница, както бе отбелязал Картър, към невралгичната точка на Главната, където

повечето граждани спираха да разменят по някоя клюка. През широкия една педя процеп странната акустика донасяше откъслечен смях и разговори, доловими за всеки, който се навърташе край прозореца.

Минерва Фриймантъл бе прихванала с два пръста визитката на Джо. И тя като котката го измери с подозрителен и студен поглед. Беше голяма красавица, отломка от епохата на крал Едуард, когато на мода са били снажните дами. Правият ѝ гръб достойно се справяше със задачата да крепи пищната ѝ гръд. Блестящата ѝ тъмна коса бе навита на кок, разделена на път точно по средата.

Домакинята изгледа Джо високомерно.

— В Симла сте вече четири дни, капитане. Би следвало да знаете, че не приемам без предварителна уговорка. А полицаи изобщо не допускам — заяви тя с хладна учтивост.

Стъписан и крайно заинтригуван от неочакваната среща, Джо сподави смеха си и протегна ръка, за да се здрависа с нея.

— Мейси! Мейси Фрийман! Не ме ли позна?

Минерва Фриймантъл зяпна изумена, а брадичката ѝ увисна към гърдите.

— Млади момко, хванахте ме натясно! Да разбирам ли, че съм имала честта да се познавам с ваша милост?

— Дали се познаваме? Как не! — възкликна Джо радостно. — И то от памтивека! Спомни си преди четири години, Мейси, зад кулисите на „Емпайър“. Загриваш ли? „Мерлин Магьосникът и Мейси“! Джебчийската история, дето изчезна златният часовник на един наивник от публиката, помниш ли? Човечецът на майтап решил да даде часовника си за фокуса на Мерлин, който го млати с чук, пали го с огън и го пусна в аквариум със златна рибка, а накрая под гръмовния туш на барабаните ти с ловък жест го измъкна от корсета си и го върна невредим на възрадания собственик. Само че оня мигом се спаружи, щом се върна на мястото си и осъзна, че часовникът беше изчезнал яко дим от джоба му. Не те арестувах аз — тогава бях още млад и зелен детектив сержант, който се учеше на занаят.

След моментната изненада Мейси се засмя от сърце.

— Ха сега де! Е, познах те, ама нали по онуй време беше пуснал мустак! Голям хубавец беше! И сега си същият... Боже всемогъщи! Изстреляха те направо в капитан, а? И що щеш в това забутано местенце? Нали не си хукнал да ни гониш двамцата с Мерл? Какво, да

не си като ония копои от граничната полиция, които не мирясват, дордето не докопат човека? Е, нямаш късмет, щото Мерл гушна букета преди две години, а надали ще рачиш да го последваш в отвъдното. Пък и ние не сме сгазили лука, умнико!

— Съжалявам за Мерлин, но ти май добре я караш и без него, а? — и Джо огледа стаята. — Добре си си постлала в тая уютна хралупа! Чувам, че си взела акъла на тукашните хора, Мейси. Големците чакали на опашка да се вредят за сеансите ти в петък вечер. Предполагам, че опитът ти като асистентка на магьосник ти е много полезен при разните шмекерии — потропвания, видения, ектоплазма и разните там номера, с които омайваш народа. Но не се притеснявай, Мейси... — заплашително рече Джо, — аз няма да обеля и дума за това!

И той замълча.

— При условие, че...? Хайде, изплюй камъчето — знам, че няма да се отърва току-тъй. Казвай накъде биеш?

— Е, има едно нещичко, което може да сториш за мен. Няма да те затрудни и е тъкмо по твоята част.

Джо ѝ обясни замисъла си, без да споменава Алис Кониърс. Заяви, че искал да стресне един от присъстващите на сеанса, за да се издаде неволно. Тя го изслуша внимателно и кимна в знак на разбирателство.

— Е, Мейси, какво ще кажеш? Можеш ли да го направиш?

— Тъхъ. То е фасулска работа. Само че няма да го сторя!

Джо остана стъписан.

— Как тъй няма да го сториш?

— Ами ей тъй, просто няма!

— И мога ли да попитам защо?

— Да, може да попиташ защо — отвърна тя иронично, имитирайки изискания му говор. — Ела да седнем и да пийнем, докато ти обясня картинката. Да ударим по едно за доброто старо време.

Тя избута котката от креслото и покани Джо да седне. След малко му даде уиски със сода, като пътъом попита:

— Или май едно време по ти се нравеше бренди с „Бейби Поли“, а? — После придърпа друго кресло срещу него. — Преди да се разбъбрим, дай да си изясним две неща като стари кримки. Първо, това с часовника беше мръсен номер — оня уж наивен човечец от публиката се оказа колега от бранша, който искаше да ни злепостави и

да ни елиминира. И успя! Макар да нямахте улики срещу нас, ни погнахте тъй яко, че кариерата ни отиде по дяволите! И трябваше да се простим с магиите! Ама Мерл имаше нюх за тия работи и веднага надуши, че след войната доста народ жалеше за умрелите си близки. Пардон, трябваше да кажа за „блаженопочившите“. Всички луднаха по медиумите! Мерл реши да отидем в Брайтън, понеже там бизнесът много вървял и носел добри пари.

Джо я прекъсна.

— Хубаво е, че ми разправяш биографията си, Мейси, ама не може ли по-накратичко?

— Ама че си дръвник! — срязва го тя. — Потрай малко, това е важно за второто нещо. Слушай сега! И тъй, опънахме сергията. Аз бях медиумът, а той — задкулисният шарлатанин. Не че медиумите трябва да са задължително жени, ама нали го знаеш Мерл каква мутра имаше? Само щеше да наплаши клиентелата.

Мейси замълча, според Джо, по крайно драматичен начин, ала той прецени, че не бива да я пришпорва. Прие го като барабанен туш и зачака финалния трик, който толкова го беше впечатлил навремето.

— Получи се добре — бизнесът потръгна. Ама аз друго искам да ти река — повторно се умълча тя. — Започнах да импровизирам.

— Моля?!

— Да импровизирам, глухчо! Започнах да казвам думи, които не бяха в сценария. Просто ми идваха на езика, незнайно откъде. А пък участниците в сеанса ме разбираха идеално, докато аз самата хабер си нямах за какво се касаеше. То бяха неща, известни само на клиентите и близките им покойници. Чувах гласове в главата си — някои шепнеха, други викаха — всички предаваха някакво послание, най-вече за любов, надежда и успокоение. Понякога използвах моя глас, за да установят контакт. Отначало се изплаших и рекох на Мерл, че искам да престанем с тая работа. Ама вече се беше разчуло, та народът се юрна на пълчища! Удвоихме таксата, но те пак прииждаха. Мерл тъй и не схвана картинката — все си мислеше, че съм голяма хитруша и късметлийка. Вярно, че го имаше и тоя момент, само че нещата бяха далеч по-дълбоки. — Мейси го погледна настойчиво. — Разбираш ли, Джо, моето не е шмекерия. Аз наистина умея да върша това и трябва да го върша. Когато Мерл се спомина, престанах да вземам пари. Не беше редно. Щом хората искат да се утешат чрез контакт с покоен

любим човек — съпруг, съпруга, баща — как можех да искам пари за подобно нещо? Не че богатшите не ме отрупваха с щедри дарения, но по принцип не вземам и петаче за услугите си.

— И как тъй се озова в Симла? — попита Джо.

— Няма никаква загадка. Един от клиентите ми, който живее в Индия, ме посети през отпуската си и като се върнал, разправил за мен. Получих покана да дойда в града на разноски на местните хора. Никога не бях пътувала, пък и без Мерл сама си бях господарка. А това място е заредено с много енергия, да знаеш, Джо. Носи му се славата, откак мадам Блавацка е живяла тук. Градът бѣка от духове, при това не всички са от добричките. Откакто дойдох, съм отворила пътя на доста изгубени души към светлината. Гледам на това като на своя мисия.

— Всичко това е безкрайно интересно, Мейси — рече Джо с нотка на нетърпение, — но наистина не разбирам защо да не можеш да изпълниш молбата ми?

— Напротив! На теб ти сече пипето, тъй че не се налага да ти го обяснявам дума по дума.

Джо въздъхна.

— Искаш да кажеш, че ще се компрометиращ, ако разиграеш този театър заради мен? Това ли е?

— Може и тъй да се каже. Би ли се изплююл някога в църква? Не, нали? Е, то ще е същото, ако ме заставиш да изопача истината. Съжалявам, Джо. Няма да стане.

Джо усети как кипва.

— Мейси, само се чуй какви ги плещиш! Ама ти съвсем се самозабрави! Голяма многознайка се извѣди! Чуващ шушу-мушу в ушите си, вземаш акъла на неколцина лигльовци, които не са в състояние да приемат истината без спиритически залъгалки, и вече се имаш за Дева Мария! Да не си мислиш, че ми е мерак да стряскам невинни хора? Или да подплаша някоя прокълната душа? Далеч си от истината! Набий си го в главата, драга моя! Аз съм от добричките! Опитвам се единствено да сгация убиец, който може отново да се развихри. Да поправа стореното зло и да наредя парченцата в пъзела! А ти тъй се вживя, сякаш те моля да извикаш духа на Чарли Пийс! — Той се изправи. — Е, опитах с добро. Щом такъв е отговорът ти, ще си понесеш последствията.

Стигна до вратата и понечи да я отвори, когато тя му подвижна:

— Последствия ли? Какво искаш да кажеш?

Той се вторачи в нея безмълвно.

— Голям мизерник си, Джо Сандиландс! Искаш да ме очерниш пред цяла Симла, нали? Само да подшушнеш за ония обвинения в Лондон, и с мен е свършено!

Тя стана и отиде до прозореца, застинала в неприязнена физиономия. След малко се обърна към него.

— Е, хубаво де! Ще изпълня молбата ти. Ела утре в четири следобед за репетиция. Сеансът започва точно в осем.

— Добре тогава — рече Джо и отново се настани в креслото. — Ще ти кажа как точно да направиш постановката.

— Да не си гъкнал! аз съм професионалистка, по дяволите! Репутацията ми виси на косъм! Щом съм обещала, значи ще бъде перфектно — няма какво да ми даваш акъл.

Джо кимна хрисимо.

— Вярвам ти, Мейси. Ох, забравих да те питам нещо, а май тъкмо с него трябваше да започна — мога ли да видя списъка с гостите ти за утре? За да се уверя, че и моят човек ще присъства.

Мейси отиде до бюрото и извади лист от едно чекмедже.

Джо погледна списъка.

— Искам заедно да прегледаме имената и да ми кажеш по нещичко за всекиго от клиентите си. Нямам предвид клюките, които дочуваш от прозореца, а причините (ако са ги споменали), поради които идват при теб. С кого се опитват да се свържат в отвъдното?

Мейси знаеше списъка наизуст и започна с най-горното име.

— Списъкът се променя всяка седмица. Някои от посетителите са „редовно присъствие“, тъй да се каже, а други идват за разнообразие. Майор Фицджералд. Той е от редовните. Искане да се свърже с благоверната си — двамата били неразделни. Сигурно ще успее, защото тя се е споминала едва преди година.

— Това има ли някакво значение?

— О, да. Шансовете значително намаляват, ако става въпрос за покойник отпреди повече от четири-пет години. Губят интерес — имам предвид духовете. И те си имат работа в своите селения. И хич не им се нрави да ги викат час по час да уреждат проблемите на близките си. Особено разни глупости от рода на „Лельо Енид, какво стори с накитите на баба?“ За тях това е истинска досада.

— Разбирам. Мейси, що за чудесии са това? Кажи ми! Чувствам се като в небрано лозе.

— Твоя милост ли се чувства тъй? — възкликна Мейси саркастично. — А питаш ли на мен какво ми е? Чудесии, ама са факт! Само че ти си се заплеснал по твоите полицейски работи и си мислиш, че щом не схващаш нещо, значи изобщо не съществува! Докъде бяхме стигнали? Мистър и мисис Тили. Той е финансист. Трите им момчета загинали във Фландрия. Най-големият идва доста честичко, да ги утеши. После следва мис Тролъп. Тя ще дойде за пръв път. Иска да се свърже с Белоснежко — покойното ѝ куче.

— Има ли някаква надежда? — попита Джо престорено сериозно.

— Да. Ако беше някой папагал или друга гадинка, няма шанс, ама кучетата откликват. Завират си муцуните в ръцете на човека, за да покажат, че са тук. После иде ред на лейтенант Дрейк и съпругата му. Двете им дъщери близначки починали от холера в долината преди три години. Още хранят надежда. А сетне е мисис Шарп от ИКТК. Съпругът ѝ никога не я придружава. Тя се опитва да се свърже с майка си.

Джо отклони погледа си, за да не издаде любопитството си, но Минерва го усети.

— Аха! Ето коя е жертвата ти! Светицата Алис? Брей! — Тя се усмихна подигравателно и продължи със списъка. — А последният е Сесил Робъртсън, бижутерът. Според мен идва само за да ме изпита. Винаги има по някой любопитко. Но той е много вещ в разните религии и проявява отчасти научен интерес, тъй да се каже, към уменията ми. А, забравихме да прибавим името на един пришълец — Джо Сандиландс, полицай, изнудвач и скептик. Като вземе да се навърта наоколо, духовете мигом ще си плюят на петите! И много правилно! Хайде, нищо повече няма да изкопчиш от мен. Марш от тук! Хеката^[1] си иска мястото.

Джо се изправи и котката доволно се метна връз креслото.

— Няма да съжالياваш, че се съгласи, Мейси. Много ти благодаря за...

— Стига си плямпал, умнико! — скастри го тя. — На мен няма какво да ми се умилкваш. Щом съм рекла — ще го направя, тъй че

стига приказки.

Джо направи честна хусарска физиономия и сложи ръка на сърцето си.

— Дала си ми дума и аз ти вярвам, Мейси. Де да ми вярваше и ти поне мъничко.

Мейси Фрийман се засмя гръмко, при което апетитният ѝ бюст потрепна, а нефритената огърлица звънна около шията ѝ.

— Защо си такава? Та нали тъкмо аз се постарях да изчистя онова обвинение от досието ти в Лондон? От четири години се радваш на безупречна репутация!

При тези думи той пъргаво отскочи и на косъм се отърва от чашата с уиски, която профуча край ухото му.

---

[1] Хеката в древногръцката митология е богиня, която най-често е свързвана с магическото изкуство и с тройния кръстопът. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Стаята изглеждаше съвсем другояче, когато отново дойде в петък вечерта. Тъмночервените завеси бяха спуснати, а в камината грееше весел огън. Осветлението бе дискретно, но предостатъчно — две-три лампи „Тифани“ и редица запалени свещи в центъра на масата.

Котката бе изшъткана от сцената. Минерва Фриймантъл беше сама, когато той пристигна. Бе облякла семпла рокля от зелено кадифе, с дълбоко деколте и без ръкави, за да е видно, рече си Джо, че в сеанса нямаше скрито-покрито. Той се възхити, като истински ценител, от пищната ѝ снага, тъй несъвместима с модерната хубост — закръглените бели ръце, невероятно тънката талия, приклещена между напращелия ѝ бюст и закръгления ѝ ханш. Минерва! Хубаво име за жена с нейната външност, помисли си Джо. Внушителна като римските статуи, които някога са красели храма на Богинята на мъдростта, размечта се той. Пък и подходяща да разсейва мъжете, които са имали късмет да се озоват на сеансите ѝ. Прецени, че все още си имаше закваска от шоубизнеса, и си беше същата умница.

В разрез с местните обичаи нямаше никакви напитки или бонбони. Тоя сеанс си беше сериозна работа, а не дъра-бъра с почерпки. Всичко беше отрепетирано, затова двамата с лекота влязоха в ролите си при появата на останалите участници. Представиха ги един другиму вкратце, без обаче да изпаднат в обичайните светски любезности. Гостите бяха дружелюбни и го поздравиха добросърдечно, но все пак неволно се дистанцираха, подобно на хора, озовали се в чакалнята на операционна зала. Всеки бе погълнат от собствените си грижи и нехаеше за кахърите му.

Алис Кониърс-Шарп пристигна последна и остана изненадана, но доволна от присъствието му.

— Е, вече всички се събрахме... Повечето от вас се познават, но нека да ви представя двама нови гости — мис Тролъп, наскоро загубила домашния си любимец Белоснежко, за когото се надява, че е

преминал безпрепятствено в отвъдното и ще я чака, когато дойде и нейният ред...

Мис Тролъп бе дребничка русолява жена с ококорени като на порцеланова кукла очи. Тя се поусмихна притеснено, а останалите ѝ отвърнаха с насърчителни съчувствени физиономии. Всички си имаха домашни любимци, с които се надяваха да се съберат отново на оня свят.

— ... и един нов господин (дали произнесе „господин“ с известен сарказъм?) — капитан Джоузеф Сандиландс от Лондон. Той сам ще ви каже защо се присъедини към нашия кръжец.

Тя му се усмихна мило. Това не влизаше в сценария — явно му го връщаше тъпкано!

— Ние с Минерва сме стари приятели — поде той с неподправена искреност. — Съдбата ни срещна преди няколко години в Лондон, където тя вече си беше извоювала авторитет. Винаги съм се възхищавал на забележителната ѝ дарба. Дошъл съм да изследвам пътищата на истината, честността и любовта. Отварям ума и сърцето си за всеки от блаженопочившите в Страната на сенките, който изяви желание да ми прати мъдро или утешително послание.

Всички присъстващи закимаха красноречиво, с изключение на Минерва, която прехапа устни, за да сподави обзелите я чувства. Тя посочи масата и рече:

— Е, нека да заемем местата си. Джо, няма да ми се разсърдиш, надявам се, ако те сложа да седнеш между две прекрасни дами? Мисис Шарп отляво, а мис Тролъп — отдясно. Става ли? Чудесно. Хайде сега всички се хванете за ръце и ги поставете на масата, за да се виждат добре.

Тя изключи електрическите лампи, но остави свещите да горят. Ако не го глождеше мисълта за предстоящия скалъпен от него трик, на Джо май щеше да му хареса. Всичко се оказа съвсем различно от очакванията му. Седнал край ореховата маса и сключил длани с две хубави жени сред благите лица на останалите, той се почувства в приповдигнато настроение, сякаш се канеше да вечеря с приятели, а не да се потопи в мрачната атмосфера на нездравосъверие, за каквото винаги бе смятал подобни сеанси.

— Ще започнем с обичайната молитва — безстрастно оповести мисис Фриймантъл.

Всички, освен Джо и мис Тролър знаеха думите, които подеха в хор:

— Господарю на вселената, Дух на любовта, молим те да погледнеш милостиво на събора ни и да опазиш тук присъстващите от злини, отчаяние и неверие.

Възцари се приятна тишина, като сред публика, която чака завесата да се вдигне и да започне любимото ѝ представление. Джо усети, че го е обладала същата съзерцателност, както преди църковна служба. Чуждите длани не го притесняваха, нито възбуждаха, както бе очаквал, а бяха само мост към останалите от групата. Присви очи и ги прикова в пламъка пред себе си. Нямаше представа колко минути бяха стояли така, когато Минерва Фриймантъл се обади.

— Дейвид? Ти ли си, Дейвид? Мисис Тили, синът ви е тук!

Съпрузите Тили я погледнаха с грейнали очи, но запазиха мълчание. Джо усети схващане в ръцете и дланите си и лекичко разкърши рамене, за да подобри кръвообращението си.

Изведнъж от гърлото на Минерва се разнесе плътен глас, който стресна новака Джо. Сякаш говореше млад мъж, пълен с енергия, радост и жизнелюбие.

— Майко! Татко! Намерих ги! И двамата! Бил и Хенри са при мен, в пълна безопасност. Ако щете вярвайте, бяха зациклили в бункера си край Сена! Не са знаели накъде да поемат. Не пожелали да напуснат поста си, макар да знаели, че са се споминали! Благодарят ви за последния колет, който сте им пратили. Бил взел сините чорапи, а Хенри — зелените. Пращат ви цялата си любов и тримата ще ви чакаме, като ви дойде времето.

Гласът замря и Джо беше сигурен, че от далечината долетя нечие бърборене и смях. Мистър и мисис Тили стояха като заковани и макар по бузите им да струяха сълзи, лицата им грееха от щастие.

„Брей, ама нея наистина си я бива! — мислено възкликна Джо. — Кого ли ще подхване сега?“

Отново се смълчаха и Джо повторно остана хипнотизиран от пламъка. Без малко да подскочи от гласа, прогърмал от устата на Минерва Фриймантъл.

— Джо! Джо Сандиландс, да му се не види! Има дами, тъй че ще си меря приказките. Е, стари друже, озовахме се от двете страни на

барикадата! Позна ли ме? — попита гласът по войнишки бодро и стегнато.

— Себ? Себастиан? — едва смотоледи Джо. Усети как Алис Шарп стисна ръката му, за да му вдъхне кураж в този съдбоносен момент.

— Себастиан, тъй вярно! С теб имаме неуредени сметки! Помниш ли, че не си довършихме последната партия? Оная бомба профуча и отнесе дъската и моя милост! Тъкмо щях да преместя попа на КВ-3. Щях да те матирам след три хода. Умната, старче! И си пази левия фланг!

Джо не можа да пророни нито дума. В гърлото му заседна буца, а езикът му се схвана. Това го нямаше в сценария. В паметта му изникна лятото на 1915-а и бомбата, която отне най-добрия му приятел и цепна собственото му лице наред шахматната партия, която тъкмо си мислеше, че няма как да спечели. Погледна отчаяно Минерва. Тя прочете мислите му, но поклати глава със съжаление — не бе по силите ѝ да извика повторно Себастиан.

Останалите го гледаха със светнали, тържествуващи погледи. Алис Шарп за последен път стисна ръката му насърчително и после охлаби хватката си. Джо се запита дали ѝ се виждаше странно, че той получи хабер свише още при първия си сеанс, докато тя самата толкова пъти не успяваше да установи контакт с майка си? Припомни си лаконичната заповед на Себ: „Пази си левия фланг!“ Хвърли поглед вляво и срещна усмихнатите сини очи на Алис.

— Нямай грижа, Себ — тихо промълви на себе си, сякаш редеше молитва. — Указанията приети!

В този миг свещите потрепнаха от хладен повей, нахлул в стаята. Цепеницата в огъня изпука и помръкна. Стенният часовник зад гърба на мисис Фриймантъл престана да тиктака. Някъде в коридора измяучи котка и мигом замлъкна. Мисис Фриймантъл започна трескаво да се моли. Джо схвана отделни думи: „... запази ни от зли сили... не давай на злото да наближи...“

Сред групата се прокрадна напрежение. Започнаха да потриват обувки в пода и да покашлят притеснено, но останаха с твърдо заключени ръце. Всички бяха наострили уши, за да доловят и най-лекия шум. И го чуха! Чук-чук. Чук-чук. Потропване на бастун откъм коридора. Спря за малко, после се чу отново. Сякаш налучкваше пътя.

След потропването отекнаха леки стъпки, които все повече приближаваха, докато накрая спряха до малката врата зад гърба на Минерва.

— Приятели, това е нещо необичайно — поде тя със собствения си глас, който потрепваше от сподавен страх. — Не се плашете. Останете непоколебими. На гости ни е дошъл много силен дух. Толкова мощен, че е в състояние да се материализира пред очите ни. Исква да ни се покаже. Даже настоява! Но бъдете нащрек! Той черпи сили от отрицателни емоции — неприязън, омраза и отмъстителност!

Мис Тролъп изскимтя едва чуто и се вкопчи в ръката на Джо.

— Този дух търси някой, който се намира съвсем наблизо. Някого от нас.

Вратата проскърца и се отвори.

— Някой с инициали... — Тя се намръщи, за да дочуе посланието. — С инициали... И. Н. Познавате ли някого с такива имена?

Ръката на Алис бе станала леденостудена и тя неволно се бе наклонила към Джо.

Никой не отвърна.

— Значи тук няма човек с такива инициали? — въздъхна в осезаемо облекчение Минерва. — Е, призракo, май си се объркал. Остави ни на мира! Жената, която дириш, не се намира тук.

— Лъжеш! Тук е! — избухна гласът откъм вратата, където смътно се очерта страховит силует.

Видението, цялото черно, приличаше на човешко същество единствено по бледото лице и бледите ръце. Всяваше такъв ужас, че мис Тролъп изгъркори, пусна ръката на Джо и се свлече под масата. Смъртно бялата физиономия носеше белезникавия оттенък на скорошен труп. Присъстващите, замръзнали в изумление, гледаха струйката кръв, която се стичаше от лицето му и капеше на пода пред него. Призракът клатеше глава насам-натам, сякаш оглеждаше седящите край масата. Търсеше някого. Внезапно вдигна белия си бастун.

— Ето я! Изабел, ти си тук! Изабел Нютън! Ти можеше да ме спасиш! Защо ме остави да загина?

Алис Шарп-Кониърс изквича ужасено, скочи на крака, стрелна се към вратата и се втурна надолу по стълбите. Без да го е грижа за

недоумението на околните, Джо се спусна подире ѝ. Зърна ужасената ѝ физиономия, извърната да види кой я гони. Алис загуби равновесие и се търколи по стълбите с писък.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Като се изправи криво-ляво, тя се запрепъва напред и излетя на улицата с ужасен вик. Спусна се да бяга сред вечерната тълпа, като ловко се провираше между разхождащите се двойки, без да поглежда назад. Джо с изненада установи, че тя държеше курс на юг — подмина „Ридж“, християнската църква и продължи по посока към гористите хълмове, където се намираше резиденцията на сър Джордж. В последния момент обаче свърна встрани и обутите ѝ в сандали крака все тъй скоростно я понесоха към тъмна задна уличка между две редици къщи. Джо я последва и видя как изчезна в някаква сводеста порта.

Той също влезе и се озова сред ограден със зид двор. Щом очите му посвикнаха с тъмнината, съзря тясно стълбище, водещо към погорно ниво, от което по белезникавата стена се спускаха водопади от цъфнали увивни растения и пълзящи рози. Той опипом сложи крак на стълбата и се заизкачва нагоре.

Тишината бе нарушена от рязко щракване.

Някой отгоре бе махнал предпазителя на пистолет.

— Стой на място! Още една крачка, и ще те гръмна, който и да си!

Говореше на пресекулки, а гласът ѝ бе изпълнен с ужас.

Беше се облегнала на парапета до стената. На лунната светлина Джо мерна блесналата цев на револвера.

— Стой на място! — повтори тя.

— Алис, защо си тъй разстроена? Аз съм — Джо Сандиландс. Идвам с добро.

Последва кратко мълчание.

— Джо? Уф, Джо! Слава богу! Сам ли си? — после добави: — Онуй нещо... да не е тръгнало по петите ти?

— Само моя милост е тук, Алис. Нека да се кача, а? Дай да седнем и да изпусим по една цигара. Да се поотпуснем поне за малко!

Докато говореше, той изкачи малко по малко стълбата и се озова при Алис на някаква тераса, заслонена от ароматен жасмин. Нащърбената луна едва-едва я осветяваше, но пистолетът в ръката ѝ ясно личеше.

— Пощади ме! — възкликна той. — Не съм въоръжен. Всъщност не съм. Понеже не знаех как ще се развият нещата тази вечер, се запасих с една манерчица от превъзходното „Курвоазие“ на губернатора. Преживяхме доста емоции. Не искаш ли да си дръпнем по глътка?

Алис изхлипа, хвърли се в обятията на Джо и остана вкопчена в него. Той полека се освободи от хватката ѝ и я заведе да седне върху ниския парапет. Настани се до нея, обгърна раменете ѝ и изчака да се поуспокои.

— Искам най-напред да ми кажеш — поде тя, — моля ти се, какво, за бога, или по дяволите, беше това? Истинско ли беше? Съществува ли наистина? Всички ли го видяха? А ти, Джо?

Джо се поколеба. Вероятно при дадените обстоятелства истината бе най-малкото зло.

— Да, беше напълно истински — отвърна той. — Не е било плод на фантазията ти. Не беше привидение. И все пак не е непознат за теб. Срещата си този човек. Имаш ли някакъв спомен?

Алис го изгледа с огромните си неразбиращи очи.

— Нямам представа за какво говориш. Никога не съм срещала такъв... такова нещо. Пък и нали го чу? Търсеше някой с инициали... какви бяха? И. М.? Да, И. М. Изабел някоя си. — Тя потрепери. — Никога повече няма да се вясна на сеанс! Направо обезумях от ужас. Затуй побягнах! Ами онази клетница, мис Тролъп! Видя ли я? Направо се срина под масата. Мисля, че този път мисис Фриймантъл премина всякакви граници! Може би е време да се махне от Симла. Само да узнае нейна светлост за тазвечерното фиаско, и веднага ще я разкара. Не си ли съгласен?

Алис почти се бе съвзела. Само лекият трепет в гласа ѝ и треперещата ѝ ръка напомняха за преживения ужас.

Джо я хвана крепко за раменете и полека обърна лицето ѝ към себе си.

— Изабел — меко рече той, — Изабел Нютън. Няма смисъл. Не можеш да ме заблудиш. И преди да ти щукне да ме гръмнеш като

единствен свидетел, знай, че Картър е в течение на всичко, а също и онзи човек от сеанса...

Джо остана изненадан от реакцията ѝ — тя мигом престана да хленчи, изпъна гръб, хвърли му широка усмивка и сви рамене.

— Е, какво пък? Длъжна бях да опитам за последно. — Погледна го равнодушно. — Трябваше да изчакаш още мъничко, Джо, щях напълно да изтрия спомена за случката. Ама кажи ми, какво беше онуй чудо, дето цъфна на вратата? Единственият човек, на когото бегло ми напомня, отдавна е покойник.

— Дълбоко се заблуждаваш. Върнал се е от оня свят. Казва се Симпсън. Капитан Колин Симпсън. Оцелял е като по чудо и е жив-живеничък, като нас с теб. Всичко беше нагласено, за да те хванем в крачка.

— Симпсън? — замислено рече Алис. — Симпсън!

— Аха. Бил е сред малцината богоизбрани, които са оцелели при катастрофата край Бъон. Почваш ли да загриваш?

— Исусе, разбира се! — възкликна Алис. — Мъжът, който пътуваше в нашето купе. Нима още е жив? Как така? И какво прави по тия места?

— Ще ти разкажа как стана, ако и ти ми разкажеш историята си. А междуременно... — Той запали две цигари и подаде едната на Изабел, сетне отвори манерката и предложи: — Струва ми се, че повече от всякога се нуждаеш от глътка огнена вода, тъй че почерпи се. И защо не ми разправиш всичко отначало?

— Отначало ли? — горчиво въздъхна Изабел. — Началото се губи далеч във времето и пространството.

— Няма страшно — успокой я Джо. — Имаме цяла нощ.

— Хубаво, щом си рекъл. Да кажем, че историята започва в една бедна енория в Съри. Баща ми беше коравосърдечен и амбициозен човек, а майка ми се спомина, когато бях на единайсет. Може да се прехвърлим направо в периода на църковното училище. Или пък в Южна Франция, когато бях на седемнайсет. При всички случаи става въпрос за една и съща личност. Пътуването се оказа дълго и завършва тук — макар че „завършек“ е твърде силна дума — в тази частна градина в Симла.

— Мили боже! — ахна Джо и се огледа изумен. — Градина ли? При това частна? На кого е? Ама къде изобщо се намираме?

— В стария квартал на Симла е пълно с всякакви градини, малки и големи. Къщата на тази отдавна я няма, но градината си стои. Била е на семейството на Реджа Кхан. Те са заможна фамилия — по-скоро клан. Притежават обширни имоти на север, към границата с Непал, но навремето са имали и градска къща в Симла. Все още поддържат градината, като знак на преклонение пред местните божества. Идвам тук от време на време. Тихо и спокойно е. Няма жива душа. Ако искам да се срещна с някого насаме, винаги избирам това място. Както и сега.

Тя пое предложената ѝ плоска бутилка и отпи. Закашля се и пръсна слюнки, после пак отпи.

— Е, какво да кажа за началото? Родителите ми бяха бедни, но честни хора... Ако трябва да бъда откровена, всъщност не бяха съвсем сиромаси. И баща ми не беше кой знае каква стока, ама добре си постла в живота!

Джо мислеше трескаво.

— Нютън ли каза? — и в паметта му изникна образът на строг и влиятелен епископ от Англиканската църква. — Да не би да е...? Да не би да е случайно „Нютън чистката“? Той ли е баща ти?

— Същият — отвърна тя. — Епископ Нютън. Бич за грешниците. Последния път, когато го видях, беше скромен пастор. Ясно ти е, че с такъв човек трудно се живее. Но да караме подред. Детството ми беше безрадостно, а след кончината на майка ми нещата още повече се влошиха. Копнеех да се махна от дома си! И извадих късмет. Баща ми имаше една стара приятелка, страшно богата и заклетата богомолка — демодирана бабка, която даваше щедри дарения за църковната кауза. Все дрънкаше, че разруши ли се църквата, се рушал и моралът! Прекарваше зимата в Южна Франция с компаньонката си, предана безлична женица, на име Милдред — те май всички компаньонки тъй се казват. И ето че въпросната Милдред бе повалена от шарка! Гръм и мълнии! Ужас и безумие! Нямахше кой да придружи мисис Хайд-Джеликоу в зимното ѝ пътуване до Ница. След много умуване и препирни (че даже и молитви, ако щете вярвайте!) бе решено аз да попълня липсата и да замина за Франция. И тъй след солидна тирада за благоприлично поведение бях отпратена, за радост на баща ми, да разнасям ръкоделието на мисис Хайд-Джеликоу.

— И ти се примири с това? — подхвърли Джо.

— Ами как не! През повечето време висях в една таванска стаичка в огромния хотел в Ница, три етажа над апартамента на мисис Хайд-Джеликоу, с изглед към морето. Тъй като по онова време нямаше още телефони, нейната и моята стая бяха свързани с дълга тръба, през която можеше да ми кресне, ако посред нощ ѝ скимне да глътне малко водича! В ушите ми пропищяваше свирка и аз се втурвах три етажа надолу, загърната в ученическия си халат, да изпълня прищевките на господарката. Не ми беше лесно, но все пак бе за предпочитане пред живуркането в онова забутано Сейнт Саймъндър-Уичкрофт в Съри!

— Да, представям си — замислено рече Джо. — Картичката ми е съвсем ясна. Сигурно ти е допаднала слънчевата зима на юг?

— Така си беше — призна Изабел. — И бездруго нямах голям избор, пък и в цялата работа имаше едно огромно предимство — бабката беше червива от пари, та всякакви там племенници и племеннички, братовчеди, сестри, девери — цялата рода се стичаше през зимата и пролетта да ѝ носи чадърчето, да ѝ навива преждата, да я извежда на разходка по Променад де Англе. И всичко това с една-едничка цел.

— Да се докопат до наследството?

— Точно така! И сред цялата сурия от бедни роднини имаше един, който коренно се различаваше от другите. Май беше внук на някоя от сестрите ѝ. Беше много свестен. За пръв път срещях човек като него. Офицер от флота. Падаше си бохем. Внуши ми, че забавлението не е непременно грях. Не е за вярване, че подобна мисъл никога не ми бе идвала наум. Беше разпределен в Малта. Тя е на един хвърлей място от Ница, затова там бяха разположили бойни кораби. Това му даваше известно предимство пред останалата рода. А също и в моите очи.

— Чакай да отгатна — прекъсна я Джо. — Завъртял ти е главата със сладки приказки и си хлътнала по него, а?

— Божке, капитане! Хич не се учудвам, че си се издигнал толкова високо в службата. Имаш нюх за тая работа. Да, така беше — той ме покори! И преди да почнеш да се тюшкаш за падението ми, нека те осветля по въпроса — чувствах се прекрасно като негова пленница! Той беше страхотен симпатяга! Умееше да живее и се подвизаваше в една бохемска компания от сродни души. Познавах на пръсти Лазурния бряг. Работата му не беше много задължаваща — изобщо

няма да се изненадам, ако е казал на шефа си, че се налага да се умилква на богатата си баба, и онзи му е разписал отпускното. Да, такива бяха ония безметежни времена преди войната. И после се стовари Немезида!^[1]

— В лицето на мисис Хайд-Джеликоу?

— Аха — засмя се Изабел. — Случи се тъй, че една нощ тръбата нещо засече или пък съм забравила да сложа свирката на мястото ѝ. Представяш ли си каква драма? Вратата се отваря и на прага цъфва господарката — леля му — нахлузила нощния си халат и страшно разлютена. Остана като гръмната! Направо ни завари на калъп! И тогава — край! Край на неговите шансове за наследство, край на моя гурбет! Вече бях направила първата стъпка към пропастта. Господарката рече, че незабавно щяла да пише на баща ми и да го уведоми, че дъщеря му била блудница! Как ли ме е изтипосала в писмото си? Ама аз хич не чаках да науча отговора на баща ми. Трябва да кажа, че Едуин — така се казваше младежът — излезе много почтен. Имах само дрехите на гърба си и трийсетина лири. Не беше кой знае какво. Той ми даде още двайсет и пет — май само толкова имаше. „Да не закъсаш, мойто момиче“, тъй ми рече. Само че аз закъсах. По онова време на Ривиерата петдесет и пет лири бяха нищо работа. Тъй като няхах професия, щом парите се стопиха, започнах и аз да правя като другите. Не, не е това, което си мислите! Още не... Започнах да пея. Имаше доста хора от всякакви националности, които просто пееха на улицата. Не че бях кой знае каква певица — нали ме чухте? — ала бях млада и хубава, което, изглежда, допаднаше на възрастните господа. Изкарвах достатъчно, като пеех два часа вечер край кафенетата. Веднъж попаднах на компания от веселяци, които бяха окупирали цялото заведение. Някакви чужденци. Заслушах се в приказките им и разбрах, че са руснаци. Знаех някой и друг руски романс...

— Значи историята за учителя по музика е вярна? — прекъсна я Джо.

— Разбира се! Възпитана съм да бъда честна и почти винаги говоря истината. Ей сега ще ви покажа, рекох си аз. Ей сегичка ще ви взема акъла! Нали знаеш, че руснаците са много сантиментални? Подхванах най-сълзливата песен, която знаех. И номерът мина! Те се разцивриха и взеха да ми пригласят на припева. Дадох ми и

последната си стотинка, ама не намазах особено — и те бяха същите голтаци като мен. Обаче ме взеха под крилото си и много ме глезеха, даже ме нагостиха с вечеря. Нещо повече... — Гласът ѝ замря и по отнесения ѝ поглед Джо разбра, че изцяло се бе потопила в спомените си. — Единият беше певец. Ама истински. Фьодор Корсовски. Онази нощ той ме взе със себе си и останахме неразделни цяла година. Обичах го. И той ме обичаше — поне така твърдеше.

— И защо се разделихте? — попита Джо с нескрито любопитство, забравил да се зарадва на правилната си догадка за предишното познанство между Алис Кониърс и руснака.

Алис се умълча.

— Раздели ни Атлантическият океан — промълви тя накрая. — Това достатъчна причина ли е, или да спомена и наличието на съпруга в Ню Йорк, за чието съществуване изобщо не подозирах? Или пък Световната война, която му попречи да се върне в Европа цели четири години? Това достатъчно ли е? — сприхаво добави тя.

— Беше запазил листовката с посланието ти...

— Да, останах безкрайно изненадана... Имаш ли нещо против да я запазя? Това означава много за мен.

— Не, нямам против — отвърна Джо. — Ще я поискам, ако ми потрябва.

— Ето как, отново се оказах сам-сама. На Фьодор му направиха много примамливо предложение от Ню Йорк. Нямах как да ме вземе със себе си. Остави ми известна сума и аз останах да го чакам да се върне. Само че той така и не се появи. Бях много наранена. И побеснях от гняв! Но знаех какво точно трябваше да сторя. Измежду приятелите на Едуин, с които ме бе запознал, имаше един капитан от Кралския флот. Беше много противен — един такъв червендалест, а очите му все шареха. Похотлив до немай-къде! Но иначе беше добродушен и хубавичък. Като разбра, че съм на разположение, тъй да се каже, той начаса ми предложи закрилата си, като обеща да ме настани в уютен апартамент с изглед към морето, някъде в Сен Рафаил. Та този същият апартамент се превърна в прословуто свърталище на морски офицери. Изобщо нямах илюзии, че Бърти ми е верен. Не че аз си седях тихо и мирно! Забавлявах се на пълни обороти. Само че дори хубавите неща свършват, както се казва. Това беше 1914 година — изведнъж по цялото крайбрежие плъзнаха френски войници, подлежащи на

мобилизация. Някои бяха много гиздави, особено онези от Чуждестранния легион. Всички имаха парички и копнееха за ласки. Но най-напорист се оказа лейтенант Шасле Ранкур. Беше кавалерист от висока класа. Аристократ до мозъка на костите си! Премести ме да живея в една къща, негова собственост, на хълмовете край Монако. — Тя се умълча. — Погледни ме, Джо. Какво виждам, изписано на лицето ти? Ледено презрение?

— Ами! — възрази Джо. — Ако изобщо виждаш изражението ми в тая тъма, то със сигурност е възхищение. Моля те, карай нататък.

— Е, както вече казах, установихме се в Монако. Ама Шас имаше един недостатък. Всъщност какви ги приказвам? Имаше много трески за дялане, ама най-ужасна бе прирастието му към рулетката. Място не можех да си намеря, като гледах как с широка ръка пръскаше хиляди, даже милиони франкове. Тия франкове, дето можех да си ги гушна в моите меки, уханни ръчички! Виждал ли си някога заклет комарджия?

— Да, виждал съм — отвърна Джо. — Във Франция бях разквартируван с един такъв тип. Много особена порода са.

— И Шас беше от същата порода. Той бе от старата генерация и в много отношения се придържаше към традициите. А какво правят хората по върховете, когато закъсат с финансите? Свалят картина от стената и я продават. Фрагонар, Ланкре, даже и Шарден. Само че в жилището в Монако нямаше кой знае какви ценности. И какво прави нашият човек...?

Джо подозираше отговора, но се направи на разсеян. Тя продължи, но вече не с предишния лековат тон.

— Шас не беше от сантименталните. Подходи много делово към въпроса и реши да продаде това, от което щеше да спечели най-много пари. Продаде мен. Често се питах на каква цена ме бе спазарил? Купувачът се оказа един белгиец, на име Аристид Мезие, производител на оръжия. Не си знаеше парите, които надали са били от чисти сделки. Възнамеряваше да ме прати в Париж, където притежавал къща на площад „Вандом“. Купил я наскоро и имала нужда от женска ръка. Мили боже! Ако беше станало тъй, сега щях да бъда баронеса Мезие!

— На колко години беше тогава, Изабел? — тихо попита Джо.

— Ами беше 1915-а, значи съм била на осемнайсет или деветнайсет години.

— Но тъй и не успя да стигнеш до площад „Вандом“?

— Не, не успях. Съдбата бе отредила друго. В онези дни всичко беше въпрос на късмет. Може би и сега е така.

Тя потрепери и погледна Джо замислено, сетне се сгуши поблизо и прокара ръка под сакото му, за да потърси топлината и близостта му. Той знаеше, че бе облечена само с тънка копринена рокля и навярно ѝ бе захладняло след разгорещената гонитба. Приятно му бе да усети допира ѝ, даже за миг главата му се замая. Съблече сакото си и го метна връз раменете ѝ, като отново я обгърна с ръце, а нейните благоразумно отстрани от себе си. Не бе забравил, че тази дама беше изпечен стрелец и все още държеше револвер в лявата си длан.

— Изведнъж мъжете изчезнаха от Лазурния бряг. Веселбата свърши. Животът замря. Реших да действам на своя глава. Продадох малкото си бижута и заедно с камериерката си се отправих към Париж. Нахлузих си венчална халка и започнах да се правя на вдовица. Бях решила аз да командвам парада, а не да ме разиграват, както им скимне. Установих се в елегантен апартамент на Авеню дьо л’Опера и сама избирах мъжете, които да забавлявам. Имаше постоянен приток от офицери в отпуски. Вече говорех френски като родена францужойка, при това с аристократичен акцент. Определено се превърнах в *roule de luxe*, капитане — луксозна държанка!

— А как се озова в Синия влак обратно към Южна Франция година след края на войната?

— Това е близко до ума. Всичките ми любовници или бяха загинали, или се завърнаха по домовете си, за да започнат нов живот. Светът се промени необратимо. Озовах се в силно конкурентна среда от истински вдовици, които даваха мило и драго за малко любов и закрила. Отново изпаднах в немилост. Имах единствено хубавите си дрехи. Дори прислужница не можех да си позволя. Получих писмо от един стар приятел, който се възстановяваше от раните си от войната на юг, в Ница. Покани ме да му гостувам. Дори ми изпрати билет за първа класа.

— И тогава се срещнахте с Алис Кониърс.

— Пътувахме в едно и също купе. Останах много впечатлена от нея. Толкова невинна и въодушевена, целият живот беше пред нея! На години бе почти моя връстничка, ала разликата помежду ни бе от

земята до небето. Тя тепърва щеше да наследи огромно състояние и да се омъжи, а за мен животът сякаш бе свършил — чувствах се изморена, обезверена, употребена. Бях преживяла толкова много, а не бях постигнала нищо. Завиждах ѝ.

— Толкова много, че си откраднала живота ѝ?

— Не беше нарочно. Изобщо не съм смятала, че ще стане така. Вярвам, че това бе пръстът на съдбата. Импулсивна реакция. Човек не знае, че е способен на такова нещо, капитане, докато не му дойде до главата — в един миг проумяваш, че си единственият оцелял от тоя ужас. Сякаш сам Господ ме изпрати в дамската тоалетна броени секунди преди да полетим в пропастта. Това ми спаси живота, защото помещението бе малко и добре уплътнено с килим и тапицерия. Е, и аз се лашках насам-натам, но все пак бях далеч по-защитена от останалите. — Тя докосна лицето си. — Огледалото се пръсна и поряза бузата ми, спухах няколко ребра и изкълчих китката си, но не бях чак толкова зле, по-скоро се преструвах. Когато се измъкнах от помлените ламарини, съзрях околната касапница. Единствено аз бях оживяла. Само някакво бебе пицеше, но след малко и то замлъкна. Сигурно би трябвало да съм потресена и сломена, но изобщо не се чувствах така. — Тя сбърчи лице в копнежа си да изрази душевното си състояние. — Бях на седмото небе от радост, чувствах се богоизбрана. От всички тия хора само аз бях оцеляла и можех да сторя, каквото пожелаея. Разходих се наоколо и огледах спътниците си. Алис Кониърс, това мило девойче, също бе мъртво. Само преди минути кипеше от живот, а сега приличаше на счупена кукла. Каква жестока шега! Само че аз не съм ѝ откраднала живота, Джо. По-скоро съдбата ми го поднесе на тепсия. Видях го съсипан и сломен сред остриите зъбери и го вдигнах. Положих го върху себе си — оказа се по мярка. Нали знаеш какво е казал Наполеон? „Аз не съм узурпирал трона. Намерих френската корона в една канавка и я вдигнах с острието на меча си.“ Същият беше и моят случай.

Последва мълчание. На Джо му се стори, че тя се колебаеше дали да продължи. След малко го стори, но с по-остър тон.

— Трябва да знаеш, че Алис Кониърс беше една никаквица! Плиткоумна бърборана! Не притежаваше нито интелект, нито жизнен опит. Е, имаше що-годе някакъв чар, ама изобщо не я виждах начело на ИКТК — та тя и с домашен любимец не можеше да се справи, камо ли

с пазарната конюнктура на фирма от такъв ранг. Сигурно щеше да се омъжи за Реджи и да остави нещата в негови ръце. Той на свой ред щеше порядъчно да издои компанията и направо да я довърши.

— Защо ми казваш всичко това, Изабел?

— Моля те, наричай ме Алис. Свикнала съм с това име. И бездруго знаеш истинската ми самоличност.

— Добре, Алис... Не те познавам много добре...

— Можем да поправим този пропуск, Джо — заяви тя с флиртаджийски тон.

— Не те познавам добре, Алис, но едно нещо със сигурност знам — ти никога не казваш и не вършиш нещо случайно. Питам се с каква цел ми разправи всичко това? Вече бях надушил истината, но не знаех подробностите.

Тя се обърна към него с неподправена усмивка.

— Защото и двамата много добре знаем, че думите ми нямат никаква тежест. Дори някой будала да изслуша историята ти, аз ще отричам до дупка! И ти си наясно с това, нали?

— Разбира се. Мнозина биха се застъпили за теб. Доста народ се препитава от дейността на ИКТК. Как ли биха реагирали, ако ти щракна белезниците и ги лиша от присъствието ти? Пък и какъв смисъл има? Едва ли ще са ми благодарни, ако съпругът ти Реджи поеме бизнеса! Ти си кумир за много хора в Симла. Можем да разчитаме единствено на показанията на един полусляп инвалид, с когото сте пътували за кратко преди три години. Дори той самият не си вярва много. Не бих го призовал за свидетел. Пък и големците ще сплотят редици, за да защитят статуквото си. Напълно си права — и двамата сме наясно с картинката. Ето защо отново те питам — защо ми разправи всичко това?

Тя се присламчи по-близо и въздъхна.

— Защото с разкритието си за самоличността ми се излагаш на смъртна опасност, Джо Сандиландс. Длъжна съм да те предупредя. Важно е да знаеш цялата история, за да схванеш причината за дереджето си.

Тя се измъкна полека изпод сакото, освободи дясната си ръка и сложи пистолета си в дланта му.

— Ето, вземи това. На този етап на теб ще ти свърши по-добра работа, отколкото на мен. Запомни, че не само ти знаеш коя съм в

действителност.

Тя потръпна, обърна се към него и го погледна притеснено, решена да му набие в главата колко много бе загазил.

— Още един човек в Симла знае. От самото начало! И ще се опитат да те убият по същите причини, заради които затриха Лайънъл Кониърс и Фьодор Корсовски.

---

[1] В древногръцката митология — богиня, олицетворяваща нравствения световен ред. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Хладен ветрец разлюля жасмина над главите им. Алис измъкна едното си рамо от самото и го разпростря върху гърба на Джо, тъй че и двамата да се сгреят от телесната си топлина. Обгърна с ръка кръста му и пъкна палец в колана му. Той се почувства неловко от близостта ѝ. Усети как мекото ѝ тяло се притиска към него, а топлият ѝ дъх бръсна лицето му, когато тя трескаво зашептя в ухото му:

— Казвам ти всичко това, защото имам нужда от помощ, а доколкото схващам, ти също. Може да се споразумеем. Чакай да ти кажа... Бях изкарала една година, когато дойдохме в Симла, за да се спасим от горещото лято. ИКТК вече бе започнала да се преобразява. Всички го знаеха. Тогава получих писмо. Много странно писмо! В него се казваше: „Скъпа Изабел.“ И толкоз! Само тези две думи! Някой просто искаше да знам, че е наясно с истинската ми самоличност.

— Сигурно ти е настръхнала косата!

— Направо се ужасих! Как само го бяха измислили! Цели две седмици тънех в догадки. Тогава пристигна и второ писмо. Запомнила съм го наизуст: „Скъпа Изабел, играеш си с огъня. Имаш нужда от защита, която мога да ти осигуря. Само че няма да е безплатно. Ще ти струва четири хиляди рупии годишно. Ще те уведомя как да ги изплатиш.“ И това бе всичко.

— Четири хиляди годишно! — възкликна Джо изумен. — Та това е почти колкото годишния доход на индийските чиновници от висшия ешелон!

— Да, солена сумичка, но много хитро измислена. Нямахте да ми е трудно да я заделя от бизнеса и да я покрия в счетоводните книги. Ако бяха поискали повече, щяха много да ми усложнят живота. Само че изнудвачът добре си бе направил сметката — явно имаше за цел да опази жива и здрава кокошката със златните яйца, за да си плаща редовно лептата, която бе в съвсем разумни граници.

— И как ставаше плащането? Сигурно е можело да се проследи?

— Не. Всичко бе гениално скроено. Простичко, за да не буди подозрения. Донесоха ми съобщение в офиса. В бележката се казваше да отида при бижутера, Робъртсън. Познаваш ли...?

— Да — кимна Джо. — Бях в магазина и се запознах със собственика му. Значи и той е замесен? Хранех известни подозрения.

— Сам ще решиш това, след като ти разкрия цялата постановка. Той служи за параван. Беше ми наредено да занеса пари в брой или банков чек на стойност четири хиляди рупии, но да купя бижута само за половината от сумата. Това е. И така два пъти годишно — през април и октомври. По това време отивам в магазина му и извършвам сделката. Ако се случи да има и други клиенти, особено мои познати, те виждат само как Робъртсън ми предлага като истински спец подходящ накит, за който му заплащам с чек. Всичко е ясно и почтено, както виждаш. Понякога купувам бирмански рубин или уникален опал, или голям звезден сапфир. Това е всичко. И хабер си нямам какво прави Робъртсън с другата половина.

— Дали е възможно той да те изнудва?

— Едва ли. Според мен в цялата работа той е само канал за свързка. Съмнявам се, че знае за какво всъщност става въпрос.

— А какво правиш с бижутата? Със своя дял от пая?

Тя се усмихна дяволито.

— Ами при мен са! Скрила съм всичките накити до един на сигурно място. Тези три години бяха истинско изпитание — непрекъснато треперех, да не би да ме разкрият. Затова работех тъй здраво, за да не мисля за надвисналата угроза. Донякъде това ми бе стимул да стегна компанията за максимално късо време. Нали краят можеше да настъпи всеки момент?

— Разбирам — рече Джо, като се опита да не издава възхищението си с тона си. — Малко запасяване за черни дни, а?

— Голямо запасяване. Все по-голямо с всяка изминала година. Скъпоценните камъни са лесни за пренасяне, пък и винаги мога да ги продам, без да ми задават излишни въпроси. Те са нещо като конвертируема валута по тукашните места. Много по-надеждни и приемливи от книжните пари. Но един ден получих известие от Лайънъл Кониърс. Тъй нареченият ми „брат“. Знаех доста неща за него от дневника на Алис — че бил седем години по-голям от нея, че не го харесвала, даже донякъде се страхувала от него. Изглежда, двамцата

едва са се познавали — не се бяха виждали цяла вечност. Как ли не премислях ситуацията! Дали да рискувам с тоя Лайънъл? Дали ще съумея да го заблудя? Да си поиграем на „спомняш ли си еди-какво си?“ В крайна сметка реших да се подготвя изтънко за светкавично бягство (солидно подплатено финансово), но да следвам развоя на събитията до последния момент, като си рекох, че не се знае какво може да се случи. И се оказах права. В Индия всичко става на прима виста. Горкичкият Лайънъл! Заведоха ме да идентифицирам трупа. Как само го бяха подредили! Прострелян бе в главата. А на мен толкова ми бе олекнало, че с готовност го целунах като една добра сестричка. — Тя се умълча за малко, сякаш да предизвика хапливия коментар на Джо, после продължи: — Околните останаха крайно трогнати от тази ми проява. Някои дори се просълзиха! При това положение чудно ли е, че за пореден път се помислих за неуязвима? Съдбата отново се бе намесила на моя страна! Но все пак бях объркана. Този път съдбата имаше човешки почерк... Нямах представа как бе станало и кой стоеше зад това... макар че започнах да храня известни подозрения. После, ден след погребението на Лайънъл, в офиса ми пристигна писмо. „Скъпа Изабел, опасността е отстранена. Полага ни се обезщетение от три хиляди рупии.“

— Еднократно плащане?

Тя кимна.

— И това беше доста голяма сума, но все пак по силите ми.

— А в случая с Корсовски? Поискаха ли изнудвачите допълнителни пари?

— Не. Все още не. Разбрах за предстоящия му ангажимент миналия ноември и много се паникьосах, което е близко до ума. Той щеше да ме познае в мига, в който ме съзре, но аз си знаех, че Фьодор няма да ме издаде, стига да бе предупреден. Пък и дори без предупреждение. Щеше да е достатъчно да му смигна зад гърба на другите и той щеше да разбере. Обожаваше триковете и щеше истински да се наслади на ситуацията. Наистина го обичах, Джо. Някога... — думите й замряха при връхлетелия я спомен, ала тя се отърси и продължи с рязък тон: — Проклетите ми пазачи! Надзирават ме като дойна крава! Чувствам се притисната до стената, Джо! Следят ме неотклонно! Ама кой?

— Очевидно става въпрос за някой, който е познавал по-добре Изабел Нютън, отколкото Алис Кониърс — отвърна Джо. — Само си помисли: ако човекът е познавал Алис, е бил наясно, че брат ѝ е щял мигом да те разпознае, но как се е досетил за познанството ти с Корсовски, освен ако не е бил запознат с недалечното минало на Изабел? Може би стар познат от Франция. Да не би да е някой от бившите ти любовници? Мяркала ли си някого в Симла?

— Те не са кой знае колко. Не, никой не е идвал тук. Всеки ден проверявам списъка с пристигащи. Знаеш, че всеки пришълец в Симла е длъжен да остави данните си... лесно е да се сдобиеш с тях, то е почти като телефонен указател.

— А някогашен съученик от училищната скамейка?

— Не съм виждала никого. Пък и не забравяй, че когато заминах за Франция, бях на шестнайсет години. Много съм се променила оттогава.

— Значи е някой, който те е познавал около времето на катастрофата, преди да се въплътиш в сегашното си амплоа? И този някой се преструва също тъй успешно като теб.

— Имаш предвид Мари-Жан? И аз много мислих за това. Безброй пъти си повтарях разговорите ни през първите дни на запознанството ни — сигурна съм, че не съм се изтървала с нито една дума. Говорех само на английски, знаех коя съм... представих се много убедително. Когато ме оставяха сама, за да спя, изваждах моя... тоест, дневника на Алис и усвоявах живота ѝ от предходните пет години. — Изабел завъртя очи. — Боже! То нямаше почти нищо за учене! Моето житие би заело десетина тома! А пък и кожената папка...

— Онази със служебната документация?

— Аха. Тя беше далеч по-интересна. Още тогава схванах каква е картинката и че в компанията предстои чистка. Някои от господата на изпълнителни постове подлежах на ранно пенсиониране, което щеше да се осъществи още преди да съм отпътувала от Марсилия!

— Значи не храниш никакви съмнения по адрес на Мари-Жан?

— Не. Лесно бих могла да оправдая някоя грешка или бяло петно в паметта си с катастрофата. Само че не се наложи.

— Тя обаче е забелязала нещичко.

Изабел го погледна стреснато.

— Зеленото копринено бельо. Останала е крайно изненадана от факта, че толкова зле облечена английска девойка се е нагласила с тъй шикозен долен кат дрехи. Отдала го е на момичешко бунтарство. Набързо направена покупка в Париж, с която си погодила номер на надзирателката си. Добави, че с това веднага си й станала симпатична.

Изабел се усмихна и кимна.

— Да, това е напълно в стила на Мари-Жан. Тя е широко скроена душа и много ме обича.

— А дали би те защитила, ако знаеше коя си в действителност?

— Да, изобщо не се съмнявам в това. Но не е способна на изнудване. Ако има нужда от пари, може просто да си поиска. Ала на този етап няма нужда от помощта ми — бизнесът ѝ върви много добре, явно ѝ се удава по природа. Мари-Жан е много... благонравна, вярва в Господ. Макар че не достатъчно, за да угоди на родителите си — строги и ограничени селяндури, които изобщо не я разбирали. Била грозновата върлина, едничко момиче сред петима братя. Никой не се съобразявал, че била момиче — възпитавали я редом с момчетиите да ловува, да стреля, да се бие и в неделя да моли прошка за извършените лудории. Един ден осъзнали, че тя вече не е дете, но била твърде нелицеприятна партия за женитба, затуй решили да я направят монахиня — единственото нещо, което родили задръстените им мозъци. Във Франция това е благовиден предлог да разкараш някоя нежелана дъщеря. Тя отказала, но ги усмирила, като се посветила на друго богоугодно поприще — станала милосърдна сестра в армията. А след няколко години се срещнахме в болницата.

— И в съдбата ѝ е настъпил прелом — замислено отбеляза Джо. — Очевидно е подредила живота си по свой вкус и навярно статуквото ѝ би пострадало, ако нейната покровителка, защитничка и приятелка се окаже низвергната. Ако стане ясно, че е завъртяла бизнеса си с незаконни пари?

— Имаш страшно извратен мозък, тъй да знаеш!

— Затова съм още жив.

— Би трябвало да подозираш абсолютно всеки в Симла, ако искаш да си отървеш задника, капитане. Говоря сериозно! Не вярвай никому! Може би, с изключение на оная праведница мисис Картър. — Тя се умълча, сетне добави: — Това важи и за капитан Симпсън, чийто

живот също виси на косъм, ако пазачите ми надушат колко е важна мисията му в Симла.

— Погрижили сме се за това. Никой, освен нас не знае за присъствието му тук. Пък и Картър му е осигурил охрана.

— Ще ми кажеш ли как, за бога, го открихте? Откъде го изкопахте? Той през цялото време ли е...?

— О, да. Но истината му се струвала тъй невероятна и невъзможна, че той помислил всичко за плод на болния си мозък. Името му беше споменато като оцелял в един вестник, който открихме в багажа на Корсовски.

— Вестник ли? Какъв вестник? Защо Фьодор е имал този брой? — рязко запита Алис с подозрителен тон. Джо ѝ обясни, че вследствие на експедитивното си заминаване за Индия е изпуснала финализирания списък на жертвите и оцелелите, а на Фьодор му го изпратил неговият импресарио, за да го извести за кончината на Изабел.

— Може би е държал на мен повече, отколкото съм съзнавала — отбеляза тя. — Кажи ми, Джо... къде се намира сега този вестник? Може ли да го видя? Възможно ли е? Ще ми бъде много интересно да прочета вестта за собствената си смърт.

— У Картър е — отвърна Джо, — в управлението. Не виждам причина да не ти позволи да го прочетеш, щом толкова държиш. — Макар да говореше бодро, нещо в тона ѝ и сподавеното ѝ притеснение го накара да застане нащрек. Беше прекалено настървена, за да се касае за обикновено любопитство, отбеляза си той мислено. — Виж какво, Алис, ако решиш да идеш при Картър, постарай се да бъдеш дискретна. В наш интерес е да се държим тъй, сякаш нищо извънредно не се е случило тази вечер...

— Ти май не си с всичкия си! Утре целият град ще гръмне от новината за сеанса — само за това ще говорят по кафенета и трапезарии!

— Нали самата ти ми каза, че е нормално човек да побегне? Бедната мис Тролъп дори се свлече в безсъзнание под масата. Другите направо бяха онемели от ужас. Ако ние с Картър не те поведем окована във вериги по Главната, а продължим да ти се мазним и да те наричаме почтително „мисис Кониърс-Шарп“ пред хората, ще видиш, че нищо непоправимо не се е случило и никой няма да те подозира. Ще

накараме Минерва Фриймантъл да скалъпи някакво обяснение — това е по нейната част. Даже клиентелата ѝ ще се удвои след това чудо на чудесата!

Изабел кимна в знак на съгласие.

— Но не се увличай много — поде Джо и продължи неловко: — Нищо не ти обещавам. Сигурно си наясно, че не разполагам с никакви правомощия в Симла и въпросът с вината ти е в ръцете на други хора, които несъмнено ще предприемат законови мерки. — Джо спря за малко, осъзнал доколко този високопарен и донякъде официален тон бе в разрез с реалното му положение. И младата жена в обятията му го съзнаваше. Ощипа го яко с малките си пръстчета.

— Е, признай си, Джо! Знаеш, че живо ме интересува — какво се каниш да правиш? — въздъхна тя и потърка глава в рамото му.

— Ще открия кой те изнудва, ще му заложим капан и тъй ще заловим убиеца.

— Смяташ ли, че за броени дни ще успееш в това, в което аз не успявам вече три години? И аз съм правила опити, да знаеш. Съвсем дискретно, естествено. Реджа Кхан знае цялата истина от самото начало и макар да обединихме усилия, нищо не постигнахме.

— Е, поне ще разполагаме с целия арсенал на закона — специалист от Скотланд Ярд, местните спецове и несравнимия сър Джордж — цяло съзвездие от таланти! — заяви Джо с лековат и успокоителен тон. — Но трябва да знам, Алис, докъде се простира близостта ти с Реджа Кхан?

— Разправих му защо ме изнудват още при първото писмо. Тоест, че съм си присвоила самоличността на Алис. Беше рисковано, но трябваше да се доверя някому. И никога не съм имала повод да съжалявам за решението си. Той не задава въпроси — винаги е бил много разбран. От племето патан е, а те са родени конспиратори, най-добрите в света. Многократно ми е давал да разбера, че мога да му имам вяра. Знае, че съм с фалшива самоличност, но изобщо не му пука. — Тя се разшава неловко. — Джо, не съм споделила с него всичко, което ти казах тази вечер. Няма и понятие за... кариерата ми във Франция. Както и за Корсовски, и за другите.

— Е, няма да го научи от мен. Това изобщо не ми влиза в работата.

— Не искам да разбере. Държа да ме уважава. А за момента е така, сигурна съм. Помага ми дискретно и безкористно. Уреди сметките с парите за откупа. И то без никакъв проблем. Бяхме улеснени от редовния характер на сделката. Финансите на компанията са в негови ръце и навярно е измъдрил някои фантомни служители със солидна заплата. Не се интересува коя съм. Пристигнах в Индия с право на власт, от която се възползвах. При това с положителен резултат. Приема ме такава, каквата съм, и би направил всичко, за да... — думите ѝ заглъхнаха и тя се позамисли, преди да добави: — Вярвам му безрезервно.

Лунните лъчи, прокраднали се сред разлюлените клонки, хвърлиха крехък светлик върху несигурното ѝ изражение. На Джо му стана жал при вида на това красиво, но беззащитно лице. Та кому ли можеше тя да се довери безрезервно, помисли си той. Имала ли бе някога истински приятел? Винаги са я използвали, лъгали, прехвърляли от мъж на мъж, докато накрая се озове буквално в лапите на закона. Подирила подслон в прегръдката на човек, който далеч не беше на нейна страна, дори напротив — заплашваше я с лишаване от свобода и бе заплаха за живота ѝ. Ала пряко волята си той питаеше дълбок копнеж да я защити, да я предпази от врага ѝ. Време беше да действа.

Той стана, изправи и нея на крак и пъкна пистолета ѝ в джоба си.

— Стана късно. Ще те изпратя до Главната, откъдето ще си вземеш рикшата. Ако останем така насаме, утре из Симла ще тръгнат много по-грозни слухове. А пътъом ще те осветля как можеш да ни помогнеш по-нататък.

Джо помогна на Алис да се качи на рикшата и продължи да държи ръката ѝ, после неволно я поднесе към устните си и я целуна. За миг останаха безмълвно загледани един в друг.

— Джо — прошепна Алис с въздишка, — ще ми се да те познавам по-добре. Ти знаеш цялата ми биография, а аз съм в пълно неведение за личността ти. Не е ли странно?

— Е, то няма какво толкова да знаеш за мен — отвърна той. — Аз съм много прозаичен.

Тя го изгледа замислено.

— Преструваш се на такъв, но криеш дълбока душа. — После подвижна на носачите. Рикшата потегли към завоя сред скърцане, топуркане на стъпала и подрънкване на звънчета, а Джо остана на място, докато возилото и дамата в него изчезнаха от погледа му. „Ти знаеш цялата ми биография“, му беше казала тя. Как ли пък не, рече си Джо. Цял един живот няма да ми стигне да узная всички патила на тази забележителна, сложна и честно казано, безкрайно съблазнителна млада жена. Какво е обвинението в подобни случаи? „Намеса в свидетелски показания.“ Е, с такава свидетелка на драго сърце бих се замесил!

Обърна се и понечи да си тръгне, когато от мрака долетя леко ироничен глас.

— „Що бродиш, рицарю въоръжени, тъй бледен и самотен?“

В оскъдната улична светлина се очерта силуетът на Чарли Картър.

— Къде бродиш, капитане? Май се каниш да нагазиш лука, а?

Джо възкликна с искрена радост при появата му.

— Надали ще ми кажеш как, по дяволите, ми хвана дирите?!

— Фасулска работа! Проследих те след сеанса. Същото сториха и носачите на рикшата на Алис, както и две улични псета, „и хукнаха подире му клисарят, гробарят и господарят“. Сигурно цяла Симла ври и кипи в момента.

— Е, голяма работа — рече Джо. — Ама наистина ми е драго да те видя и знаеш ли какво? Умирам за едно питие! Има защо да се почерпим тая вечер!

— Хм, чудна работа — точно тъй се изказа и сър Джордж. Всъщност той ми нареди да те доставя в дома му, а щом ти се ще питие, надали ще намериш другаде по-качествени напитки. Искаш ли да идем пеш? Тъкмо ще си проветрим мозъците и ще ми разкажеш туй-онуй от задушевния си разговор с Алис.

Когато стигнаха резиденцията, видяха, че бе цялата осветена и навсякъде щъкаха слуги.

— Сър Джордж е дал официална вечеря и гостите тъкмо си тръгват — информира го Чарли. — Ето, последната карета тъкмо потегля. Давай да влизаме.

Завиха и заедно влязоха през една странична врата. Насреща им се зададе сър Джордж, нагласен с фрак и губернаторски такъми. Явно

вечерята е била от най-тузарските.

— Тъкмо навреме! — гръмко възкликна той. — Бива си го Скотланд Ярд! Чаках ви, ама не знаех кога ще се появите, нито в какво сте се забъркали. Дайте да идем в библиотеката. Какво да ви поръчам? Кафе? Разбира се. И бренди за героите? Ние тримцата сме герои от класа, а?

Той плесна с ръце и още преди да бе довършил думите си, на масата се появиха чаши, гарафа и висок сребърен кафеник.

— Ами — рече Джордж, когато тримата се настаниха — аз чух за сеанса. Много находчиво хрумване! И нестандартно! Хич не ми е ясно как си съумял да придумаш Чарли Картър да ти съдейства в тоя пъклен замисъл, но май е имало ефект. А сега ми се ще да разбере какво стана после? Дочух, че си изчезнал в нощта с оная красавица мисис Кониърс-Шарп, но следите ви се загубили в една рядко посещавана градина, където сте прекарали безбожно дълго време заедно, кажи-речи, като две влюбени гугутки. И май не е било само шушу-мушу, а? Не се впрягай, искам да знам само какво ти каза тя! Другото не ме...

— Джордж! — сръза го Джо. — За бога, недей да си фантазираш! Но си прав, че научих доста неща от нея.

— Хубаво! — отвърна Джордж. — Няма да казвам „нощта е пред нас“, тъй като времето доста напредна, но все пак давай — ние целите сме слух.

Джо отпи от предложената чаша, запали предложената пура, кръстоса крака, отпусна се връз възглавничката в креслото и се съсредоточи.

— Първо на първо — поде той — беше ми признато, вероятно единствено на мен, макар да звучи невероятно, че наистина имаме случай на фалшива самоличност. Жената, позната като Алис Кониърс — и за мен тя винаги ще си остане Алис — всъщност е Изабел Нютън, известна още като Изабел дьо Ньовил. — И той им разправи за разкритията си относно катастрофата край Бьон. Двамата го слушаха в захлас.

— Таквоз чудо не бях чувал! — възкликна Джордж и се обърна към Чарли: — А ти подозираше ли нещо от тоя род?

— Абсолютно не — отвърна Чарли. — И ако не ставаше въпрос за самопризнание, никога нямаше да повярвам. Дори сега храня

известни съмнения.

— Второ на второ, Алис е обект на изнудване — продължи Джо. — От един човек или няколко души, неизвестно дали индийци или англичани, нито от какъв пол, които от самото начало са наясно с истинската ѝ самоличност. И тя си плаща, вече три години. Изнудвачите имат сметка да я запазят здрава и читава и са решени на всичко, за да я опазят, включително и на убийство. Едно е сигурно — ако разберем кой я изнудва, ще се доберем до убиеца.

Джо обясни системата на превеждане на парите чрез Робъртсън.

— Нужно е само да проследим следващото плащане. Казах на Алис да я кара постарому. Ако всички постъпим така, изнудвачът няма да заподозре, че знаем за фалшивата ѝ личност. Сега е моментът да заложим клопка. Съществува голяма вероятност да запазят досегашната схема на действие, тоест да изискат отделна сума за елиминирането на Корсовски. Налага се до голяма степен да разчитаме на Робъртсън, да изкопчим от него всичко, което знае, и да го привлечем да ни съдейства.

— На думи звучи много лесно — отбеляза Чарли.

— Нямам никакви илюзии — заяви Джордж. — Проблемът е много сериозен. Ако сме в състояние да го докажем — а това все още е под въпрос — може да повдигнем обвинение в измама срещу Алис, но какво ще спечелим от това в дългосрочен план? Май нищо. Ако изнудвачът разбере, ще изчезне начаса.

— Значи няма да предприемем нищо срещу Алис? — попита Чарли с нотка на негодувание.

— Не съм казал това — отвърна Джордж. — Само че смятам, че не бива да избързваме. И изрично ви умолявам, Джо, Картър, засега да запазим в тайна откровението на Алис. Ситуацията е извънредно сложна — и от криминална, и от юридическа гледна точка. Като начало нека да уточним кого е измамила Алис (ще продължавам да я наричам с това име)?

— Предполагам — поде Джо, който също бе размишлявал над този въпрос, — че е измамила истинската Алис, онази млада девойка. Тя се е споминала, значи са оцетени и родствениците ѝ, а също и Лайънъл, който е бил неин пряк наследник. Обаче и той е вече покойник, тъй че кой следва по веригата? Е, може и да се изненадате, но според моите сметки това е Реджи. Бракът е невалиден, естествено,

но все пак той е посочен за другия наследник в завещанието на дядото на истинската Алис. Значи тя неправомерно го е лишила от петдесет и един процентния дял, който се е полагал на него. Или греша? — попита той неуверено.

— Реджи! — гръмко възкликна Джордж. — Не мога да го трая тоя нехранимайко!

— И по моему не е цвете за мирисане — отбеляза Джо.

— И аз не го понасям — додаде Чарли.

— Значи така — обобщи сър Джордж — „изобличаваме“ (простете за думата) Алис, компрометираме я във всяко отношение — женитбата ѝ е се оказва невалидна, ръководната ѝ длъжност в ИКТК е незаконна, цялата ѝ работа в Симла и Бомбай отива по дяволите и на нейно място на трона се възцарява тоя непрокопсаник Реджи! Хубаво я свършихме тая вечер, няма що!

— Джордж, какво искаш да кажеш? — попита Джо.

— Искам да кажа, че мисля да основем спомагателно дружество, изцяло с частни капитали. Ще вземете ли участие? Смятам да го нарека „Анонимни любители на измамата“ или „Дружество за защита на Алис Кониърс-Шарп“. Желаете ли да закупят акции?

Поради скорошния спомен от сбогуването си с Алис в края на градината Джо бе донякъде изкушен от предложението. Чарли Картър обаче, останал недокоснат от чара ѝ, върло се възпротиви.

— Сигурно се шегувате, сър! — заяви той възмутено. — Надали ще дръзнете да съчувствате на една престъпница! Измамата е углавно престъпление и въпреки моралния конфликт, не би следвало да го оставите без наказание.

— Добре де — отвърна Джордж, — логично е да се цупите на предложението ми, но нека поне се споразумеем да успокоим топката. Засега да оставим нещата на това дередже. Да следваме естествения развой на събитията, които може би от само себе си ще ни отведат до убицеца. Не ви заповядвам — и бездруго нямам правомощия при дадените обстоятелства — но ви приканвам да проявите разбиране.

И той ги изгледа строго.

— Е, какво ще кажете?

— Тъй вярно, сър Джордж — отвърна Картър.

— Тъй вярно, сър Джордж — отвърна Джо.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Джо и Чарли Картър поеха из улиците на Симла към бижутерийния магазин на мистър Робъртсън.

— Май ми спомена, че си чел „Ким“, нали? — попита Чарли, докато вървяха по Главната.

— Да, така е. И на мен ми хрумна, че това навярно важи и за Сесил Робъртсън! Когато оня ден влязох в магазина му, за миг ми се стори, че се озовах в света на Лурган Сахиб!

— Това е едно от най-прекрасните описания в творчеството на Киплинг! Но според мен Робъртсън едва ли го е замислил като туристическа атракция. Просто магазинчето му е като реликва от отминали времена. Съществува, откакто се помня, пък и Робъртсън не е първият му стопанин. Той е продължител на традицията и осъществява много важна функция. За доста индийски семейства е нещо като банка, макар и неофициална. Изглежда, са доволни от взаимоотношенията си с него. Мнозина предпочитат да поверят финансите си на познат човек, комуто имат доверие, нежели на някоя безлична европейска банка със седалище на пъпа на Лондонското сити. Много е печен нашият мистър Робъртсън.

— А не припечелва ли и нещичко от контрабанда?

— Сигурно и той не пада по-долу от другите в това отношение. За тукашните хора сенчестата търговия е отколешно препитание. Бижута, злато, опиум, хашиш — прехвърлят ги през границата от памтивека. Индийското правителство не следи много тези неща. Някой и друг скъпоценен камък отсам или оттам на граничната линия няма голямо значение, но виж, златото е друга работа. Не бихме толерирали преноса на големи количества злато на север, отвъд границата с Азия. Сесил Робъртсън винаги е бил отзивчив спрямо полицията. На няколко пъти през годините ни е давал много полезни нишани. Ние не му държим сметка за пътя на драгоценни камъни, особено в посока към Китай, а в замяна на това той... ни подшушва туй-онуй.

— Туй-онуй ли?

— Ами да, за трафик на хора. Бижутата изчезват в Китай, а с обратния курс пристигат хубавки момчета и момичета, прекарват ги в Кашмир през Сринагар и после към Бенгалския залив. Горките клетници! Робъртсън ни подшушна миналата година. Спряхме една волска каруца... даже стреляха по нас, представяш ли си? Спипахме ги, упоени като животинчета. Тъй че може да се каже, че съм длъжник на Робъртсън. Той едва ли страда от угризения заради малката ни сделчица — в крайна сметка то си е вид търговия, продава ми по малко информация. На това се крепи цялата империя — на дипломация, нали разбираш?

Спряха пред магазина на Робъртсън, който в този момент излезе да изпроводи някакъв много специален клиент от Бенгал.

— Ще ни отделиш ли няколко минути, Робъртсън? — попита Чарли. — Май се познавате с приятеля ми Джо Сандиландс? Истината е, че се нуждаем от помощта ти. Може ли да влезем?

— Разбира се — отвърна Робъртсън раболепно с нещо средно между поклон и темане. Джо си спомни слуховете, че бил син на шотландец и персийка. Външният вид и акцентът му сякаш потвърждаваха това. Хм, ама че работа! Уж личеше, че английският не му беше роден език, а същевременно го говореше изискано като местните големци.

Бижутерът погледна безизразно Чарли Картър и спря поглед на Джо.

— Моля, заповядайте — повторно ги покани той. — Влизайте направо. — После даде нареждания на асистента си и подвижна нещо към някого във вътрешните помещения, откъдето долетя почтителен отговор.

Джо правилно бе схванал от предишната си визита, че тук се въртеше търговия на две нива. На пръв поглед магазинът предлагаше богат избор от бижута, ала на заден план се виждаше богат асортимент от най-разнообразни стоки, неподлежащи на класификация. Имаше вещи от Тибет, Китай, Индия, Европа. Не липсваха икони и кръстчета, повеи от разпадането на Руската империя, както и няколко класически предмета от античността. Джо си спомни, че пътят на Александър Велики е минавал през това място. Помъчи се да сподави обзелото го крайно непрофесионално възхищение. Посегна към някаква гравирана

статуетка от слонова кост, която представляваше жена с големи очи и пищна гръд, хванала в ръка сплетени на възел златни змии.

— Правилно забелязахте — неочаквано заяви Робъртсън. — Според мен е от Крит. От Минойската епоха. Богинята държи змия. Въпросът е как се е озовала тук? Не знам нищо за произхода ѝ. По всяка вероятност са я задигнали от разкопките. Не е много скъпа. Интересува ли ви?

— Да, много — отвърна Джо. — Само че някой друг път.

— Естествено. Доколкото разбрах, дошли сте при мен по работа.

Домакинът ги отведе в една задушна стаичка и включи немощен електрически вентилатор. Отмести няколко възглавнички от столовете и гостоприемно ги покани да седнат.

— И тъй, с какво мога да помогна на полицията?

— Става дума за нещо поверително, Робъртсън — благо поде Чарли, макар и с официален тон.

Робъртсън кимна и зачака.

— Отнася се за Алис Кониърс-Шарп.

— Тъй ли? — и той стрелна поглед към Джо.

— Тревожим се за нея — заговорнически продължи Чарли. — Донякъде не ни влиза в работата, но все пак тя е изтъкнатата гражданка — и твоя добра клиентка. Много хора в Симла зависят от нея. Подочухме, че тази достойна за възхищение дама е жертва на измама. Минавала ли ти е подобна мисъл през ума?

Според Джо Робъртсън само си придаде вид на замислен.

— Да — отвърна той без колебание. — Но не върви да се ровя или да давам акъл за постъпките на мисис Шарп. Всички знаят колко доблестно се справя с бизнеса, какви успехи жъне благодарение на острия си нюх и кадърните си съветници. Кой съм аз, че да умувам върху естеството на сделките ѝ? Щом са в границите на закона, капитане, мой дълг е да я обслужа подобаващо.

— Знайно е — намеси се Джо, — че мисис Шарп купува доста бижута. Правим това разследване, за което между другото тя лично ни упълномощи, с цел да разберем подробности специално за покупките ѝ през април и октомври. Кажете ни, моля, как се осъществява сделката от ваша гледна точка?

След кратък размисъл Робъртсън се надигна и свали някаква папка от висока лавица. Извади един лист и го подаде на Картър.

Двамата с Джо нетърпеливо се надвесиха над писанието, а бижутерът добави:

— Получих това през октомври 1920 година.

На обикновен бял лист за писма с прилежни печатни букви бе написано кратко съобщение на английски:

„Мисис Шарп ще ви донася чек за четири хиляди рупии два пъти годишно през април и октомври. Когато дойде, ще ѝ продадете бижута на стойност две хиляди рупии. За останалата сума изберете други бижута и ги поставете в синя кутия под тезгяха. Подбирайте лесно конвертируеми и ненатрапчиви накити. Предайте синята кутия на куриера, който ще я поиска.“

— И точно така действа схемата. Предадох четвъртата редовна кутия в началото на април.

— Редовна кутия? — попита Джо.

Робъртсън се умълча.

— Имаше и една извънредна, вън от графика, тъй да се каже.

— Може ли да ни кажете кога точно са били преведени парите?

— Да. — Той взе друг лист от папката и им го подаде. — Както сами виждате, сумата е различна — три хиляди рупии. И има дата първи май 1921 година. Малко след като убиха брата на мисис Шарп. Спомням си, че тя беше в погребален тоалет, за който подбра траурен накит с диамант и кехлибар.

Джо го погледна изпитателно. В тъмните благи очи на бижутера нямаше и помен от подозрителност или прикрит намек.

— Кой прибира синята кутия, Робъртсън?

— Не ги познавам, всеки път изпращат различни хора. Индийци. По моему ги избират наслуки на пазара и им възлагат поръчката срещу няколко гроша. Несъмнено следят куриера изкъсо, но наистина нямам представа кого пращат, нито къде се доставя пратката. Щом кутията напусне магазина ми, вече не нося отговорност за нея.

— Замислял ли си се някога каква е тая работа? — подпита го Чарли. — Можеш да споделиш мнението си с нас. Сигурно имаш някаква теория по случая. Дали е незаконно отклоняване на средства?

Или пладнешки грабеж? Или пък изнудване? Дали не са волни пожертвования за анонимен получател?

В погледа на Робъртсън проблесна искра.

— Вероятно два от четирите варианта — отвърна той, но продължи някак неохотно. — Може би за вас представлява интерес да видите това — добави той след кратка пауза. — Пъхнаха го под вратата ми тази сутрин.

Той подаде плика на Картър, който го пое с учудено възклицание.

— Не се кахъри за отпечатъци — намеси се Джо. — Кой знае през колко ръце е минал досега! Единствено... въ... нашият човек не го е пипнал — няма да стори такава грешка. Давай, отвори го.

— Да видим сега. „Мисис Ш. ще купи още бижута. Цена — пет хиляди рупии. Същата схема.“ Хммм... значително са завишили сумата. Предполагам, че мисис Шарп не се е появила все още?

— Напротив! Дойде много рано, около половин час преди вас. Избра пръстен с голям диамант и го плати с банков чек. А аз изпълних своя дял от уговорката.

— В такъв случай би ли ни показал синята кутия?

Върнаха се в магазина и Робъртсън извади кадифена кутийка от едно чекмедже под тезгяха. Погледнаха вътре. На дъното, навита на руло, се мъдреше диамантена огърлица, която проблясваше дори в сумрака.

— Много изчистен дизайн. На практика просто наниз от диаманти. Лесно може да се разфасоват и да бъдат изтъргувани на дребно — отбеляза Картър.

— Слушай, Робъртсън — подхвана Джо. — Ще имаш ли нещо против да разнообразим малко рутинната схема? Спешно издирваме — сигурно вече си се досетил — човека, за когото е предназначено съдържанието на кутийката. Заради спокойствието на мисис Шарп, тъй да се каже.

Робъртсън кимна в знак на съгласие.

— Бих искал да смениш тази огърлица с нещо много по-фрапантно. Някое уникално бижу с история, тъй че начаса да бъде идентифицирано, ако се появи на пазара, разбира се.

— Ясно — отвърна Робъртсън. — И след като го предам по живо, по здраво, полицията в Симла ще разпространи описание на

еди-кое си откраднато бижу, което не би могло да се носи или продава без риск да бъде спипано?

— Точно така — каза Джо.

— Ами ако изнудвачът се възпротиви? — реторично запита Картър и сам си отговори: — Тогава би се свързал отново с Робъртсън и е напълно възможно в яда си да се издаде по някакъв начин. При всички случаи ще имаме още един контакт с този незнаен чудодеец. Дай да видим какво можеш да ни предложиш, Робъртсън.

Бижутерът се усмихна заговорнически, влезе в склада и отново излезе след няколко минути.

— Мисля, че това отговаря на замисъла ви — рече той.

Джо и Картър онемяха от възхищение.

— Страхотно е — заяви Картър. — Ама сигурно е много по-скъпо от исканата сума. Искам да кажа... туй е... тъй де, как му викат на това дамките... уникат!

— Не, не е — възрази Джо. — Със сигурност съм го виждал и другаде. Като че ли на някакъв портрет?

Робъртсън се усмихна.

— Познахте. На портрет от Ханс Холбайн. Немски портретист от шестнайсети век. Рисувал е кралската фамилия на Тюдорите. Те много си падали по такива пищни бижута като това тук.

Отново се вгледаха във въпросния накит. Беше около четири инча широк и пет инча дълъг. В центъра му блестеше камък, който можеше и да е рубин, ако не бе толкова масивен, рече си Джо. Околовърст се кипреше златна кордела, гравирана с ярки емайлирани рози в типичния за Тюдорите стил, ведно с букетчета от блестящи камъни, които според Джо сто на сто бяха диаманти.

— Този стил пак излезе на мода в Европа преди няколко години, поради което пазарът се наводни с евтини имитации с оливин на мястото на централния рубин. В бранша им казват „холбайнки“. — Той се умълча, загледан с явно възхищение в брошката. — Само че тази изобщо не попада в графата на имитациите. Абсолютен оригинал от шестнайсети век. Всеки бижутер би ви казал същото. Това е рубинът на херцог Кларънс.

— Ако е истински рубин, няма ли да е малко скъпичка? — подметна Картър.

— Да. Доста скъпичка. Но ще я пожертвам за благого на мисис Шарп — отвърна той с хитровата усмивчица. — Пък и го взех на сметка. Беше собственост на един принц, който го купил от Лондон за старшата си съпруга. Ама тя изобщо не му била благодарна. Направо възневидяла накита. Дойде при мен и ми нареди да го разменя за комплект златно колие и обици по неин вкус. На драго сърце изпълних желанието й. Дали купувам, продавам или заменям, мойта комисиона не се губи, нали знаете? Но естествено, ако реша да го продам или се появи в публичното пространство — например на гръдта на вицекралицата — ще възникнат въпросителни.

— Ясно — рече Картър. — В такъв случай точно от тази брошка имаме нужда. Трябва всячески да притиснем изнудвача на мисис Шарп, Робъртсън. Наясно си с положението, нали? Много сме ти благодарни за съдействието. И виж какво, можеш да ни помогнеш и по друг начин. То е всъщност дреболия. Тъй като се налага да бъдем дискретни, би ли дал знак на хората ми, щом се появи куриерът за кутийката?

Робъртсън се усмихна благодушно. Много добре си даваше сметка за деликатното естество на полицейската операция, помисли си Джо.

— Разбира се, капитане. Лесна работа. Витрината обикновено е осветена. Когато поискат кутийката, ще изключат осветлението — копчето е тук, под тезгяха.

— Добре го измисли — каза Картър.

След взаимно любезно сбогуване двамата излязоха от магазина и се озоваха на улицата. Джо премигна на яркото слънце и хвърли поглед в двете посоки на Главната, за да идентифицира съгледвачите на Картър. Видя обичайната тълпа от европейци, тръгнали на пазар, индийски слуги и улични бродяги. Наблизо минаха две гувернантки, които шумно се препираха. Насреща се бе разположил индуски свещеник със скръстени нозе, хрисимо положил купичка за подаяния. Докато се помаиваше на ръба на тротоара, Картър отпрати две рикши, спуснали се вкупом към него, и неволно цопна в локва от снощния дъжд.

— Мамка му! — изруга той и гнусливо огледа пръските по лъскавите си ботуши.

— Имаш късмет — рече Джо и посочи към отсрещната страна на улицата. — Виж там!

Прекосяха улицата и спряха пред ваксаджийчетата. Картър поздравя сюрията индийчета, които очевидно дружно лъскаха обувки. Настани се на седалката и протегна крака си.

— Големи умници са тия дечурлига — отбеляза той. — Имат си подвижен бизнес, виждаш ли? За нула време го пренасят в близост до някоя голяма локва. Понякога си мисля, че собственоръчно правят локвите!

След пет минути малките бърбурци бяха готови с ботушите на Картър. Картър даде шепа ани^[1] на най-голямото момче и му каза нещо на местния диалект. После продължиха напред, като се отбиха в два-три магазина на път за полицейското управление.

— Не забелязах твоите хора — рече Джо, щом двамата отново се разположиха в кабинета на Картър.

— Ами, как да не ги видя! — подкачи го Картър. — Бяха шестима. Най-големият ти стигаше до колана. Нали даде на всички по една цигара?

— Ония ваксаджийчета! — засмя се Джо. — Каква е тая работа? И тука ли си имате Бейкър Стрийт?

— Че как не! Всъщност това е домочадието на главния градинар на сър Джордж. Тъкмо той им даде това препитание, и те се справят много добре — припечелват добре от лъскането на обувца, пък и са на разположение на полицията. Само да знаеш какви неща чуват! Дори най-внимателните люде май смятат индийските ваксаджийчета за глухи или малоумни. Далеч са от истината! Те са умници и половина! Пък и могат да си сложат инструментите къде ли не — никой не им обръща внимание. Много хубава работа вършат.

— А сега знаят ли какво да сторят?

— О, да. Казах им за сигнала с осветлението на витрината. Ще тръгнат по петите на човека със синята кутийка и ще го последват накрай света, ако трябва. Остава ни само да чакаме.

— Според мен няма да е дълго — каза Джо. — Този нов иск е някак припрян, не смяташ ли? Пожелали са доста пари... Май ще е за последно. Може да са надушили нещо. Като че ли нашият човек се кани да грабне плячката и да офейка, а, Картър? Има и друго — стегнали са примката около Алис. Доста рано се е разшетала тази

сутрин. Може да е получила нареждането призори, даже нощес, и се е втурнала при Робъртсън по първи петли.

— Сега пък аз ще ти река нещо, Сандиландс — поде Картър. — Преди да отиде при бижутера, тя мина през полицията. Едва-що бяхме дошли на работа, и тя цъфна. Поиска да се срещне с мен. Останах като гръмнат! Смятах, че ти може би си в състояние да хвърлиш известна светлина по въпроса, тъй като снощи доста се сдушихте. Искаше да види вестника със списъка на жертвите от Бъонската катастрофа. Казал си й, че може да го стори.

— Тъй ли? — изтърси Джо със загрижена нотка. — Това не ми харесва, Картър. Тя действа светкавично за нашите темпове. Нали не си й дал вестника?

— Как не! Даже ми се стори тъй подозрително, че седнах редом с нея и следях изкъсо реакцията й, докато четеше.

— Е, и?

— Получи се нещо странно! Макар да се правеше, че чете описанието на злополуката, всъщност истински я интересуваше списъкът с жертвите. Погледът й непрекъснато шареше към дясната страна, където са отпечатани имената на пътниците.

Картър стана, извади вестника от един заключен шкаф и го разпери между двамата.

— И очевидно крайно много се шашна от нещо, което видя тук — цялата пребледня, а дъхът й секна. Страшно се впрегна, то си личеше. Пратих да й донесат чаша с вода. Я го разгледай още веднъж. Аз доста се взирах, ама нищо не схванах. Какво толкоз видя тая жена?

— Мамка му и прасе! — простена Джо. — Ама че сме глупаци, Чарли! Ето защо хората ни наричат „дефективи“! Нареди да доведат Симпсън. Къде се намира той, по дяволите? Нали не си го пратил обратно в Делхи? Трябва да говорим с него!

— Не, няма проблем, Джо — притесни се Картър. — Реших, че в хотела няма да е в пълна безопасност, затова го настаних у дома. Сега е там, помага на Мег да окачи един гоблен. Имаме домашен телефон. Ще пристигне за броени минути. Ще пратя един хавилдар с рикша. Ама кажи ми де! Какво е видяла Алис?

— Нищо! — отвърна Джо. — Тъкмо там е работата — важно е какво не е видяла!

[1] 1 ана =1/100 от рупията. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Десетгодишният Рагху Митра угаси цигарата си и връчи кутийката с вакса, четките и парцала на един от по-малките си братя. Двете най-малки хлапета безропотно поеха бизнеса, а четиримата поголеми, за момента като че ли отегчени от заниманието си, извадиха жълта топка и започнаха да си я подмятат през улицата, с което предизвикаха шумното негодувание на водачите на минаващите рикши. Преди малко бяха угасили осветлението на витрината на бижутерийния магазин, точно както им бе рекъл Картър сахиб.

Оттам излезе някакъв човек и пое по Главната в източна посока. Беше индиец с бял тюрбан, широки бели панталони и бяла роба. Крачеше нехайно, без да се озърта или да се страхува. Човекът просто си гледаше работата. Рагху прецени, че бе някой от търговците на пазара, комуто бяха платили за пренасянето на някаква пратка, която живо интересуваше Картър сахиб. И издутината над десния му хълбок несъмнено бе въпросната пратка. Момчетата продължаваха да си подхвърлят топката с крясъци и врява, като сегиз-тогиз се блъскаха неволно в куриера. Някой страничен наблюдател би забелязал, че двама от тайфата подтичваха пред набелязаната жертва с привидно безразличие, докато другите две деца вардеха гърба му. Но това бе очевидно единствено за човек с изключително набито око.

Щом наближиха християнската църква, децата прибраха топката и започнаха да играят на гоненица, като се промушваха сред тълпата, обградили в хлабав обръч куриера, тъй че във всеки момент можеха да свърнат и да променят посоката си подобно на понесени от вятъра листа. Обектът на преследване се насочи към катедралата и с решителна крачка влезе вътре. Рагху понечи да го последва, но пазачът го прогони. Той и един от братята му останаха да играят край портата, докато другите две момчета заобиколиха, за да държат под око задния вход.

След две минути проследеният индиец излезе и премигна на ярката слънчева светлина. Издутината над десния му хълбок бе

изчезнала. При беглия жест на Рагху вторият по големина брат тръгна след мъжа. Рагху зачака. След малко излязоха трима европейци. Дватама, мъж и жена, очевидно бяха туристи, които се отправиха в посока към Главната. Третият се поспря и се огледа в двете посоки, после тръгна с лежерна стъпка. Рагху забеляза, че левият джоб на елегантните му панталони бе издут. Той свирна пронизително на братята си зад катедралата и тръгна с бодра крачка пред мъжа из Главната. На тази тактика на преследване ги бе научил хавилдарят от полицейското управление на Чарли Картър.

Докато подскачаше безгрижно, момчето се помъчи да запомни външния вид на европееца. На това пък го беше научил самият Картър сахиб. Ръст: среден (колкото бащата на Рагху). Очи: нямаше как да ги разгледа отблизо, но приличаха на черни. Дрехи: като на истински господин. Не беше военна униформа. Възраст: при европейците тя беше най-мъчна за определяне, но този изглеждаше млад човек — някъде към двайсет и две-три години.

Рагху хвърли поглед през рамо, за да се увери, че братята му са на линия, после седна върху една стена и изчака европеецът да се приближи. Поздрави го високо и му показа с любезен жест, че много ще се зарадва на една цигара. Младежът махна пренебрежително с ръка и прекоси пътя. Сега вече двамата по-малки братя се озоваха в предна позиция, а Рагху изостана назад. Човекът продължаваше да върви по Главната сред невидимото обкръжение, докато накрая свърна към пазара.

Сега вече нагазиха в опасни води. Ваксаджийчетата бяха наясно, че само за миг да го изтърват от поглед, той щеше да изчезне безследно в лабиринта от криви улички, макар че децата познаваха пазара на пръсти — та нали той им беше игралната площадка? Ала младежът бе ускорил крачка, не поради липса на бдителност, а защото очевидно се движеше на собствен терен. Рагху прецени, че е наближил крайната си цел. Свърна наляво, после надясно.

Като зави на ъгъла, братът в челна позиция сигнализира, че е загубил мишената. Рагху изтича нагоре по уличката. Стигна до края ѝ и се огледа в двете посоки. После се върна обратно и посочи една врата в стена, обрасла с пълзяща растителност. Като видяха за коя врата става въпрос, дечурлигата почнаха да се кикотят.

Рахгу им нареди с жест незабавно да се придвижат към щабквартирата. Потиснали смеха си, те се втурнаха по заобиколен маршрут към полицейското управление.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Джо и Картър се настаниха на балкона, вдигнаха крака връз балюстрадата и се наканиха да чакат.

— Най-сетне! — възкликна Картър. — Разполагаме с логично обяснение, което няма нищо общо с възкръсването на мъртъвци, разни магии и абракадабра! Не си падам много по тия работи.

— Уф, знам ли и аз — отвърна Джо. — Нещата даже се влошиха. И на мен ми настръхна косата! Нищо чудно, че Алис Кониърс изгуби ума и дума.

— Не смяташ ли, че бяхме длъжни да предвидим този момент? — замислено рече Картър. — Искам да кажа, все пак имахме известни доказателства.

— Не, не смятам. Нищо лошо не сме сторили. Доказателствата ни бяха крайно оскъдни. И не забравяй, че самата Алис нищо не подозираше. Забелязах как идеята просветна в съзнанието ѝ, но нямах представа какво си е наумила. Само си рекох, че не е нормално да питае такъв интерес към списъка с жертвите. Пък и е логично: щом не е била провокирана от нечие име, защо тогава се е притеснила толкова? Очевидно тъкмо защото не е открила някого, който е трябвало да бъде споменат. Но да чуем и мнението на Симпсън, когато се появи. Той ще прецени най-добре.

След половин час една полицейска тонга стовари Симпсън пред управлението и Картър му подвикна:

— Качвай се да видиш какво сме ти приготвили!

Тримата влязоха заедно вътре и Картър бодро продължи:

— Между другото, поздравявам те за снощното ти изпълнение. Елате в кабинета ми. Заранта излязох, преди да се събудиш, тъй че не си информиран за събитията от последния час. С две думи — подозренията ни за фалшива самоличност се оправдаха. Сър Джордж е в течение, но засега реши да задържи топката и да не арестува нашата

малка авантюристка. И ние сме съгласни с мнението му, че ако оставим Алис да я кара постарому, имаме повече шансове да хванем дирите на изнудвача и евентуалния убиец.

— Изнудвач ли казахте? — замисли се Симпсън. — Каква е тая работа?

— Има много за разправяне! Не че крием нещо от теб, просто събитията в Симла се развиват с главоломна скорост. По-добре му разкажи, Джо.

Джо му разправи вкратце за среднощния си разговор с Изабел Нютън и докато слушаше, Симпсън видимо си отдъхна и дори се усмихна.

— Радвам се, че излязох прав — заяви той накрая. — Добре, че не изплаших напразно ония клетници на сеанса! Само да знаете каква олелия се вдигна, след като Джо побягна, а Картър също изчезна и ни оставихте да се справяме двамата с Минерва Фриймантъл. Направо луднаха! Всъщност всичко остана на плещите на Минерва, тъй като, щом взех акъла на присъстващите, както беше според плана, се оттеглих в килера с фалшивата стена, дето извежда към коридора. И аз бях гипсиран и потресен от номера, който скроихме... Чувах крясъците и виковете им. Съдейки по гюрултията, беше настанала страхотна суматоха. Накрая всичко утихна. Минерва дойде и ме изкара от скривалището. И тя беше бясна! Не знам дали се смееше, или плачеше! Май че и тя се бе подала на всеобщата истерия. Натоварила мис Тролъп с неколцина приятели да я отведат у дома, сетне взела да баламосва народа как станалото било плод на недоразумение. Някой прескочил от отвъдното на погрешен адрес, тъй да се каже... Отмъстителният дух се озовал на неправилния сеанс и трябвало да бъде пренасочен! И за да не стават друг път такива работи, тя обещава да засили началната молитва за предпазване от злосторни духове.

— О, небеса! — възкликна Джо. — Май дължа извинение на старата Мейси!

— Сега чуй още една наша идея — каза Картър и Симпсън кимна. — Искам да ни разкажеш още веднъж най-подробно за събитията от онзи ден... знам, че вече го направи, но, изглежда, нещо ни е убягнало. Тоест, убягнало е на теб. Би ли започнал от момента, в който си видял Изабел Нютън? Кажи ни всичко, което си спомняш — къде е стояла, какво е говорела, какво е правила? Всичко.

— Ами, първото ми впечатление от Изабел дьо Ньовил... Може ли да я наричам тъй? Запомнил съм я като францужойка. Та си рекох, че е голяма нахалница! Аз, хром човек, се мъчех да вляза в първокласното купе, където имах запазено място, а тя се беше изтъпанчила точно на прага и четеше конско на камериерката си. Говореше на изискан френски, ала крещеше като уличница. Това ми се стори доста странно, някак неадекватно...

— Разкажи ни за камериерката. Беше ли... хм... изискана или донякъде елегантна?

— За бога, не!

— Достатъчно добре ли знаеш френски, за да направиш разликата? Не се засягай, старче, но аз не бих могъл да различа отделните нюанси — добродушно заяви Картър.

— Аз пък мога. По време на войната се възстановявах в дома на граф и графиня дьо Лозан. Често играех шах със стопанина и доста подобрих френския си. Ето защо смятам, че съм наясно с различните диалекти. Питате ме за слугинята — о, тя беше в съвсем друга категория. Не ме разбирайте погрешно. И тя беше хубавка, но изобщо не можеше да се мери с класата на господарката си. Говореше простовато и с изявен диалект.

— Малко напевен ли? — подметна Джо и хвърли поглед на Картър.

— О, да — много напевен, звучеше направо като италиански. Псуваше като хамалин, ама беше момичка и половина! Тъмнокоса красавица на около двајсет и три години. Човек ставаше разноглед — господарката ли да гледа или прислужницата!

— А помниш ли за какво се препираха?

— Разбира се! Макар да се преструвах, че не слушам, цветистата кавга нахлуваше в ушите ми. Изабел ѝ подаде някакъв плик, който се оказа ябълката на раздора. Камериерката го отвори и погледна вътре. Вдигна шум до бога, че не ѝ била дала заплатата. Твърдеше, че не ѝ е плащано месеци наред и това нямало да се размине на Изабел. После погледна билета и нададе нов вой. Трета класа! Изабел я бе снабдила с третокласен билет, което бе истинска обида за нея! И имаше право, бедничката. Съчувствах ѝ в това отношение.

— И как свърши всичко?

— Ами никак! Изабел нямаше да се трогне, а на камериерката в крайна сметка ѝ писна. Врътна се напред думата и закрачи към третокласните вагони. А аз накрая успях да се промъкна в купето и да си седна на мястото. — Той се позамисли. — Горката девойка! Надали последното в живота ѝ пътуване е било много комфортно. От трета класа нямаше оцелели.

— А сега си помисли много внимателно, Симпсън — Изабел назова ли прислужницата си по име?

— Да, сигурен съм, че го каза — и той се напрегна да си спомни събитията от онази сутрин на Лионската гара. — Спомена го няколко пъти, всъщност направо го изляя укоризнено... Едно много популярно френско име... ммм... Флоранс! Точно така беше — Флоранс!

Джо написа името в бележника пред себе си и погледна Картър, който стана и донесе френския вестник. Разпериха го на масата.

— Намери ли името, Джо? Има ли някоя Флоранс?

Тримата припряно зашариха по списъка с третокласните пътници. Нямаше жертва на име Флоранс.

— Всички пасажери от трета класа са били идентифицирани, с изключение на някакъв трийсетгодишен мъж — напомни им Джо.

— Какво значи това? — попита Симпсън. — Какво намекувате?

— Ами камериерката не е упомената в списъка поради простата причина, че изобщо не се е качила на влака.

— Мили боже! Ама разбира се! Ако е била там, е щяла да погине с останалите простосмъртни хорица. Никой не се е измъкнал. А ако е умряла, името ѝ щеше да е в списъка — разсъждаваше Симпсън. — И тъй, след като се е запътила надолу по перона, е оставила впечатлението, че отива към третокласните вагони, а всъщност си е продължила по пътя и е излязла от гарата!

— Въпросът е къде се подвизава в момента същата тази камериерка? — заяви Картър.

Джо погледна написаното име. Флоранс. Взе писалката си и зачеркна последните две букви. Флора. Нарисува едно цвете край името и го показва на другите.

— Подвизава се в Симла — рече той. — И ни гледа сеира.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Флора пое нетърпеливо синята кутийка и я отнесе на масата в центъра на хола. Върна се и заключи вратата. Прехапала устни от вълнение, тя я отвори и надзърна вътре. Ококори се слисана, сетне въздъхна раздразнено, извади накита и го вдигна срещу светлината. Първоначалното ѝ слисване бе последвано от изблик на гняв при обстояйния преглед. Повъртя го в ръцете си, докато накрая погледът ѝ бе привлечен от изящния обков върху обратната страна на бижутото. Щом като златарят си беше дал труда да изпипа и опакото, може би твърде прибързано бе заключила, че държеше в ръце кичозно скалпена имитация на някогашен уникат, някаква нелепа шега от страна на Робъртсън.

Взе от чекмеджето бижутерска лупа и подробно зараглежда накита. Въздъхна. Повторната оценка на бижутото я обезпокои още повече от началното ѝ впечатление. Каква беше тая работа? Защото нещо определено не беше наред. Погледна рубина в центъра и промърмори:

— Ти си ключът от загадката. Носиш ми някакво важно послание. Ала как да го разгадая? Кой ли те е пратил? Според мен това не е почеркът на Робъртсън.

Тя се хвана за главата и изпадна в дълбок размисъл. След една-две минути по лицето ѝ плъзна хитра усмивчица. Потърка любовно хладния камък в бузата си и взе решение. Изправи се и отиде в съседната стая, където роклите ѝ бяха складирани в няколко гардероба. Отвори един и започна да преглежда закачалките с копринени и кадифени одежди.

— За това разкошно бижу се иска и разкошна дреха — рече си тя и избра семпла рокля от черно кадифе с дълбоко деколте. Облече я и нагласи брошката между гърдите си. Сетне се пофръцка пред огледалото, възхитена от постигнатия ефект. Точно това ѝ трябваше.

Флора взе един френски роман и седна да чака.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

— Значи твърдите — заяви Симпсън в недоумение, — че не само Изабел дьо Ньовил е била луксозна проститутка, а и камериерката ѝ, която... въъ... е била в бранша още навремето? А сега е жива и здрава и цели три години работи по специалността си не другаде, а в Симла, тъй ли? Не мога да повярвам!

— Да, звучи невероятно, но е факт — увери го Картър. — И явно си докарва странични доходи чрез изнудване. Значителни суми от фонда на ИКТК под формата на бижута са се озовали посредством синята кутийка в алчните ръчички на мадам Флора.

— Забравяш, че имаме по-сериозна работа, а именно — разследването на двете убийства — намеси се Джо. — Тук съм по покана на Джордж Джардайн, за да издиря убиеца, или убийците. Всичко останало е на заден план, освен ако не води към следите на мъжа — или жената — които са натиснали спусъка. Ясно е като бял ден, че Алис никога не би обвинила Флора в изнудване, но на нас нищо не ни пречи да я арестуваме като убийца. Или пък като съучастница в две убийства. Може да е разбрала каква ключова фигура е бил Лайънъл Кониърс — навярно е подочула за пристигането му в Симла от Реджи или Едгар Трууп — и се е амбицирала Лайънъл никога да не припари до сестра си. А що се отнася до Корсовски, появата му в Симла е била обществено достояние, но един-единствен човек, освен Алис е бил наясно, че руснакът е можел да разпознае в нейно лице Изабел Нютън. Бивш любовник. И той е трябвало да бъде елиминиран, преди да зърне Алис.

— Ама кой е натиснал спусъка? — попита Симпсън. — Разбирам, че Флоранс е била мозъкът на операцията, но кой е бил изпълнителят?

— Това всъщност няма голямо значение — замислено рече Картър. — Аз залагам на Едгар Трууп, макар че не знам дали ще оборим алибито му. Може и да е онова италианче, което ѝ служи като вярно куче. Как се казваше? Джулио?

— Май беше Клаудио — поправи го Джо.

— Да, Клаудио. Но по принцип тук има цяла сюррия подобни образи, които биха свършили черната работа. Едва ли ще разберем, ако мадам Флора не пожелае да ни осветли по въпроса — въздъхна той.

Симпсън се надигна.

— Сега е изключително важно някой да идентифицира камериерката. Ще имате нужда от помощта ми. Да тръгваме!

— По-кратко, Симпсън — засмя се Картър. — Не изпреварвай събитията! Налага се да изчакаме доклада на специалния ни отряд.

Картър се показа на балкона и се облегна на парапета.

— Ето ги и тях! — възкликна той.

В този момент се появи хавилдарят.

— Едни момчета искат среща с вас, сър — оповести той. — Да се качат ли горе? Доста са развълнувани — може би е по-добре...

— Да, по-добре е — съгласи се Картър и се обърна към Джо и Симпсън: — Ще ида долу да видя какви новини ни носят.

Щом Картър слезе, хавилдарят не успя да удържи напора на малките бърборковци, които мигом се скупчиха около началника. Той едва успя да ги смълчи и подкани Рагху да говори, което той начаса стори. Джо и Симпсън, загледани в картинката долу, се заслушаха, но не схванаха нищо от словесния поток. Пък и нямаше особена нужда. Децата се разприказваха вкупом, като нагледно обясняваха преめждията си. Мимиките им бяха достатъчно красноречиви.

Ето тук бяха дебнали в очакване, там пък бяха надзърнали иззад ъгъла, после единият беше изтичал напред, другите останали да вардят отзад. Почнали да играят на топка, сетне се уплашили, че са ги забелязали. Отказали да ги допуснат в катедралата, затуй останали да се навъртат край вратата. Всичко беше ясно като бял ден. Чарли се засмя, бръкна в джоба си и им раздаде шепа ани. Намеси се при подялбата на печалбата, добави още няколко монети и се отправи към балкона, все тъй засмян. Невръстните специалисти махнаха веселяшки и както изглеждаше по сърдитата реакция на хавилдаря, твърде фриволно, после изфирясаха от двора и изчезнаха по посока на оживената Главна.

— Е? — попитаха в хор Джо и Симпсън.

— Ами какво? — отвърна Картър. — Мога да ви дам три варианта за правилен отговор, но надали се налага да играем на

криеница. Показахме се прави — пратката била предадена на задния вход на местния бордей, което се сторило страшно забавно на специалния ми отряд. Цветарницата! Навярно брошката вече се кипри в хищническите ръце на самата мадам Флора.

— И сега какво следва? — попита Симпсън.

— Следва интервю с прекрасната Флора — отвърна Картър.

— Дали и аз мога да се натрапя? — рече Симпсън. — Изгарям от любопитство! Дължите ми услуга за снощната травма! Пък и не забравяйте, че мога да установя самоличността на мадам Флоранс.

— Само минутка — каза Картър. — Ще отидем заедно.

Той отново слезе долу и даде нареждания. После тримата излязоха заедно.

— Сметнах за необходимо да се разпоредя за лека въоръжена подкрепа — заяви той и докато крачеха из града, Джо долови дискретното присъствие на цивилни полицаи. За момент си спомни мудната процедура в Лондон, в случай че трябваше да изиска въоръжена охрана или да уреди присъствието на цивилни полицаи. Чарли Картър все повече се издигаше в очите му.

Щом се озоваха пред цветарския магазин, от входа излезе Едгар Трууп, който остана като попарен от появата им. Не скри враждебното си настроение.

— Здравсти, Едгар — поздрави го Картър. — Идваме при мадам, но тъй като ни се изпречи на пътя, защо не дойдеш с нас?

На Трууп като че ли му се прищя да ги възпре. Чарли Картър го избута безцеремонно.

— Сами ще се ориентираме — рече той, но Едгар вече беше изприпкал пред тях.

— Флора! — подвикна той. — Върнах се и подире ми иде полицейска потеря.

Отгоре долетя гласът на Флора.

— Покани ги да влязат. Полицайте са винаги добре дошли.

Тя се появи на прага, любезна и самоуверена. Джо се облеци на фрапантното ѝ облекло. Раменете ѝ бяха обгърнати от пищен персийски шал в синьо-червени краски, внимателно драпиран връз черна кадифена рокля. Дори Чарли Картър зяпна.

— Привет, Флора. Драго ми е пак да те видя. Работим, а?

— Чарли! Винаги се радвам да те видя! Да, работим денонощно, както сам отбеляза. Никога не знам кой ще се появи. Ето, днес приветствам теб и мистър... Сандиландс, ако си спомням правилно. А вие? — и тя измери с поглед Симпсън.

Той се поклони.

— Не сме се запознали официално — отвърна той, — но сме се срещали. Веднъж, преди доста време. Няма как да ме помните, но аз не съм ви забравил.

— Много интересно! — рече Флора и махна с ръка. — Няма ли да влезете? Ако идвате по делови въпрос, най-добре е да говорим насаме в стаята ми. — Обърна се към Клаудио, който тъкмо се появи: — Донеси чай за господата.

— А сега — поде тя, след като всички се настаниха, без да изпуска Симпсън от поглед, — кажете ми къде и кога се е състояла мистериозната ни среща? Някога в младостта ни?

— Кога ли? — повтори Симпсън. — Сякаш оттогава измина цяла вечност, но всъщност се видяхме преди три години. Къде? На Лионската гара в Париж. Бях във влака, който катастрофира край Бьон — и той посочи тъмните си очила, — и оцелях като по чудо, като двамина други щастливци сред многото други.

— Флора — намеси се Чарли, — искам да ти задам няколко въпроса за онзи ден.

Едгар Трууп, настръхнал и заплашителен, го пресече.

— С какво право? — запита той възмутено. — То е било много отдавна, при това на друг континент. Какъв смисъл има да я питате за това?

— Не се излагай, Едгар! — сряза го Флора. — С Едгар се знаем отдавна — обясни тя. — Той все се застъпва за мен. Като куче пазач. Но в настоящата компания нямам нужда от закрила. Полицията надали има официална заповед за разпит — заяви тя, като леко наблегна на думата „официална“. После се усмихна и добави: — Макар че много биха намазали от един непринуден приятелски разговор. Очевидно се нуждаят от информация за железопътната злополука. И както отбеляза, Едгар, това се случи доста отдавна и далеч от тук, тъй че някой едва ли си спомня за случката. Изненадана съм, че изобщо знаеш за нея, Чарли. Но аз мога лесно да отговоря на въпросите ти — просто нищо не знам! Поради простата и логична причина, че не съм била във

влака. Канех се да пътувам, но по божията милост не се качих. Подробностите за катастрофата научих от пресата, както и ти, предполагам. Какво да ти кажа?

— Пътувала си... — поде Чарли.

— Не! Казах ти, че не съм пътувала.

— Добре де, ще го кажа другояче — поправи се Чарли. — По време на злополуката си работела за Изабел дьо Ньовил, прав ли съм? И си се канела да пътуваш с нея?

— Имаш право. Така се казваше господарката ми. Зарязах я на перона. Дължеше ми пари, които тъй и не ми плати. Отнесе се обидно към мен. Не съм го забравила. Нито пък съм ѝ простила — добави едва чуто.

— Любопитно ми е — рече Джо — дали сте виждали мадам дьо Ньовил след раздялата си на Лионската гара?

— Дявол да го вземе, какви ги дрънкате? — кресна Едгар Трууп. — Нали оная нещастница се е споминала в катастрофата!

— Едгар! Едгар, може да ме оставиш насаме с господата. Става въпрос за стара история, по която няма какво да кажеш. Намирам се в сигурни ръце — в компанията на Чарли и другарите му се чувствам в пълна безопасност. Можеш да идеш в града, и бездруго закъсняваш за срещата си. Моля те, недей да си губиш времето с мен.

Кучето пазач им хвърли кръвнишки поглед, после стана и като се вгледа многозначително в часовника си, напусна стаята.

Флора продължи.

— Да, и след това видях Изабел дьо Ньовил. Само още веднъж. Аз идентифицирах трупа ѝ, капитане. Прочетох за злополуката във вестниците и отидох в Бьон да си предложа услугите. Полицаите се нуждаеха от всеки, който би могъл да им помогне при установяване самоличността на огромния брой жертви. Взех назаем пари от... един стар приятел на мадам дьо Ньовил. Той на драго сърце ми плати билета, втора класа — добави тя хитровато и хвърли поглед към Симпсън, — за да отида да я разпозна.

— Имаше ли някакъв проблем при идентифицирането? — попита Джо.

— Ами то цареше неописуем хаос! Сума потресени родственици и приятели се ровеха в купчината трупове. Горкичките, бяха направо ужасени! Само че аз изобщо не се затрудних — тя беше облечена в

яркочервен тоалет, пък и чантата с документите ѝ за самоличност все още се намираше у нея.

Тя погледна Картър равнодушно и продължи.

— Обаче има една подробност, която може и вече да знаете, относно личността на Изабел дьо Ньовил... Според паспорта ѝ, който беше издаден в Англия, истинското ѝ име е било Изабел Нютън. Нарекла се е с френското име като... един вид работен псевдоним.

— И колко време работихте за мис Нютън? — попита Джо.

— Пет години. Запознахме се в Южна Франция през 1914 година, преди войната. Аз съм родом оттам, както забеляза и капитан Сандиландс. Тя живееше под крилото, тъй да се каже, на един офицер от флота. Освен жилището, бижутата и колата, той плащаше и за камериерка — моя милост.

— А когато се е преместила в Париж, ви е взела със себе си. Кажете, мадам, как ви се хареса животът на Авеню дьо л'Опера? — запита Джо уж небрежно, но в действителност целеше да я изненада с въпроса си.

Само че остана излъган в намеренията си. Тя остана невъзмутима. В този момент внесоха поднос с чай и го оставиха на масата пред Флора. Тя умишлено се залиса в ролята си на домакиня, като предлагаше всекиму чаша чай, отбягвайки погледа и въпроса му. След като разпредели китайски и индийски чай, гарниран с мляко и лимон според индивидуалните предпочитания, тя се обърна към Джо.

— Щом знаете, че сме живели на Авеню дьо л'Опера, значи разполагате с вътрешна информация за миналото ни, капитане. Може да сте научили това само от един човек. И тази личност понастоящем се подвизава в Симла. Отгатнах ли?

— Абсолютно, мадам. Трябва да знаете, че Изабел Нютън ми разказа всичко.

Джо остана изненадан от реакцията на Флора, която избухна в смях.

— Всичко ли? Сигурен ли сте, капитане? Доколкото я познавам, ви е наприказвала само онова, което е сметнала за нужно, и нито дума повече! Никога няма да научите цялата истина за Изабел Нютън!

В привидно шеговития ѝ тон се прокрадна стоманена нотка. Жилото на омраза и отмъщение, което бе добре дошло за Джо. Много често по време на разпит тъкмо омразата бе първият признак за

пропукана фасада. Той реши, че е настъпил моментът да забие клин в пролуката.

— Напротив — заяви Джо сериозно. — Изабел наистина изля душата си пред мен. Костваше ѝ много да ми довери за ударите, които ѝ е стоварила съдбата. Разправи ми за падението си, как от невинна девойка се превърнала в играчка на господата, които се изживявали като нейни закрилници. — При тези думи той въздъхна като човек, потресен от житейските неправди.

За негова радост Флора хлопна шумно чашата си върху масата. Очите ѝ святкаха като черен кехлибар. Тя бавно поклати глава, вторачена в погледа на Джо. Той инстинктивно потръпна, сякаш имаше насреща си хипнотична кобра.

— Невинна девойка, как не! — просъска тя. — Тя и хабер си няма от невинност! Родена си е грешница! Мислеше единствено за себе си! Лъжеше на поразия и разиграваше хората, както ѝ скимне! И до ден-дневен е такава! Май е успяла да омае и вас, Сандиландс. Вие сте един от многото! Колко съм ги виждала такива лапнишарани!

Джо чакаше безмълвно яростта ѝ да бликне с пълна сила. Тя повиши тон.

— Дори родният ѝ баща копнеел да се отърве от нея! Непрекъснато му създавала главоболия, преди да я отпрати в Южна Франция. Дъртият глупак си въобразявал, че ще е в сигурни ръце при оная старомодна бабка... Изабел за нула време се издънила пред господарката си. Изритали я от хотела, но се озовала в един шикарен апартамент в Сен Рафаел, където и започнах работата си при нея... Каква ти невинност! Хвърлила се е през глава в живота и се е приземила на пухено легло! — Погледът ѝ помръкна за миг и тя добави под сурдинка: — Какви истории знам за опетнена невинност! Кръвчицата ви ще се смръзне!

— И какви точно бяха задълженията ви, мадам? — прекъсна я Джо. — Питам се защо сте останали на работа у мис Нютън, щом тъй сте я презирали? Сигурно мястото ви е харесало, тъй ли?

— Все пак беше някаква работа! Представете ли си в какво положение се намира едно самотно и бедно момиче във Франция? Не, мястото не ми се нравеше, но поне не бях на улицата. Имах си храна и покрив над главата, имах легло и сносно облекло. Макар да

недолюбвах жената, чиито дрехи гладех и чиито перли лъсках, поне се правех на доволна.

— Ти си много красива, Флора — дано не възразяваш, че го казвам — плахо рече Картър. — Не те ли ревнуваше мис Нютън?

Начервените устни на Флора за миг застинаха в изумление, после се усмигнаха лукаво.

— Брей, началство! Аз пък те имах за много отракан! — Тя се приведе напред и заговори отчетливо, сякаш обясняваше нещо свръхсложно: — По правило никоя елитна кокотка няма да вземе на работа дърта бабишкера — винаги наемат красиви камериерки, които да посрещат клиентите им. И ако възникне препятствие за експедитивно обслужване — например ако мадмоазел се е успала или е заета с някого извън графика — тогава хубавичката прислужница запълва празнината. — Гласът ѝ отново придоби стоманена нотка: — А пък ако някой вече не се нрави на мадмоазел, или пък — пази боже! — се е простил с парите си, камериерката е длъжна да предложи пълна програма. Да поеме огъня върху себе си, май тъй се казва по войнишки. Не само чистех и гладех на тая жена, ами и проституирах заради нея! И накрая какво? — да ми пробута билет за трета класа!

— Значи, щом се наложи да идентифицирате трупа, вие веднага разбрахте, че това не е била Изабел Нютън, а друга жена...?

— Да. Нямах да си дам труда да се разкарвам до Бьон заради тая никаквица, ала си рекох, че може да е скътала някое бижу — винаги носеше по някой пръстен или гривна. Винаги си имаше по нещичко за черни дни тая хубостница! Дължеше ми доста пари и сега бе моментът да си възвърна поне част от тях. Само че не извадих късмет. Нямах и помен от накити. В болницата цареше суматоха. Гъмжеше от народ, не се знаеше кой влиза и кой излиза. Оставиха ме насаме с трупа зад един параван и още в първия миг останах стъписана от памучните ѝ чорапи. Обувките ѝ бяха изчезнали, но чорапите се виждаха съвсем ясно. Когато я огледах по-подробно, забелязах и бельото ѝ. Английска измишльотина, наречена камизола — комплект от вълнен розов потник и памучни розови гащи, от ония, еластичните, май им викат кюлоти. Такова нещо Изабел и посмъртно не би навлякла! — позасмя се тя. — Всъщност бях видяла как същата сутрин тя облече зеленото копринено бельо. Това определено не беше Изабел Нютън, а женски труп, облечен с връхните ѝ дрехи. Вгледах се

по-внимателно и си спомних за онази английска девойка, дето се бяха запознали в бюфета на гарата. Отидох да ѝ докладвам за багажа, който бе мое задължение, и останах като гръмната! Тя си бърбеше с някакво девойче, с което си приличаха като две капки вода. Само дето другата бе много зле облечена, макар дрехите ѝ да бяха скъпи. И носеше ония памучни чорапи. Тогава ми просветна какво е станало. Не ще да е било лесно, но все пак е смогнала някак да размени връхните дрехи. Представих си картинката — навсякъде трупове и кървища, свирката на локомотива пищи, избухва пожар — а нашата героиня запазва присъствие на духа. Всички знаем що за стока е, но все пак да смъкне дрехите от някой труп и да ги навлече на себе си, е било твърде голям риск дори за нея. Не е било каприз. Напротив, много добре си е направила сметката — поела е риск, който донесе много облаги. Само че на мен! Получих всичко, което исках!

Победоносната ѝ усмивка не се понрави на Джо и той сведе поглед.

— Схванах игричката на Изабел — продължи тя.

Джо отбеляза думите ѝ като нов етап в признанието ѝ. След като бе изплюла камъчето, явно смяташе за нормално да продължи в същия дух, не за да оправдае постъпката си, а за да покаже каква умница се е оказала.

— Това беше типично за нея. Открай време използваше хората, само че този път бе откраднала цяла самоличност. Питам се защо. Какво толкова имаше в онова момиче, че да се мъчи да се превъплъти в него? Излязох от болницата и си купих вестник. Там пишеше за някоя си мис Алис Кониърс, единствената оцеляла, плюс някакво бебе. Споменаваше се, че е богата наследница и пътувала за Индия, за да поеме управлението на огромна търговска империя.

— И вие решихте да последвате „Алис Кониърс“ в Индия?

— Не беше тъй лесно. Трябваше да си измисля план за действие и да спестя пари за билет. Потърсих някогашните клиенти от Лазурния бряг. Някои бяха дочули за участието на Изабел и проявиха голяма щедрост към мен, в името на доброто старо време. Щом събрах достатъчно, отпътувах за Бомбай. Лесно попаднах на следите ѝ — тамошните вестници непрекъснато пишеха за нея. Явно жънеше успехи както в бизнеса, тъй и на обществената сцена. Даже се бе вживяла в ролята на филантроп! В Делхи се запознах с Едгар. Може би

не постъпих много умно, но му разкрих картите си. Наумихме си да я последваме в Симла — тя идва тук всяко лято — и да завъртим бизнес с неговия капитал и моя опит.

— И с парите от изнудването? Изтръгнатите със заплаха бижута? Какво стана с тях? — любопитства Картър.

— Сетих се, че ви е разправила за това — рече Флора с доволна усмивчица. — Горкичката Изабелка, попаднала в лапите на анонимен изнудвач! Е, да знаете, капитане, че с малко се отърва! При дадените обстоятелства сумата беше съвсем разумна. Пък и знаем, че става въпрос за пари, които изобщо не й се полагат. Като че ли забравяме този факт! — Тя се вторачи презрително в Джо, сетне предизвикателно смъкна шала от раменете си и пищното бижу на Холбайн лъсна върху черното кадифе пред смаяните им погледи. — Ето я вашата улика! Няма нужда да обърнете всичко с главата надолу, за да я откриете — сигурна съм, че точно с такава цел дойдохте. Бива си я тая брошка! Не бих се учудила, ако я обявите за открадната, тъй че да я спипате у мен!

Симпсън неловко потърка подметките си в пода. Джо и Картър я изгледаха безпристрастно.

— В твоите очи, началство, може и да е изнудване, ама ако разпиташ Алис Кониърс-Шарп по официалната процедура, тя ще ти каже, че чисто и просто праща подаръци на някогашна своя служителка, която й е сторила неоценима услуга. Всички знаят колко щедра душа е Алис! С парите на ИКТК — добави тя ехидно. — Ето защо не се притеснявам да нося този накит. Видяхте със собствените си очи. Тъй като още няма данни за евентуална кражба, за което се надявам да бъде незабавно уведомена, ако се случи... Ще кажете ли нещо? Тогава предлагам да сложим край на този фарс. Няма да ви задържам повече. Знам, че си имате по-важна работа.

— Само още едно-две въпросчета, Флора — каза Джо. — Спомняте ли си любовниците на господарката си?

Флора се замисли над въпроса.

— Смятам, че бих разпознала физиономиите им, ако ги срещна някой път, но ми е невъзможно да ви дам точната бройка и имена! Някои са се запечатали в паметта ми по-ясно от други.

— А Фьодор Корсовски? Той запечатал ли се е?

— А, Фьодор! Най-сетне влязохте в ролята на истински детектив. Не, никога не съм го срещала. Беше я изоставил и заминал за Ню

Йорк, преди да започна работа при нея. Но знам за случая, тя непрекъснато говореше за него. Бил е един от първите ѝ любовници. Прекарвали заедно доста време и тя нито веднъж не му изневерила, според твърденията ѝ. Запознали се в Ница, в едно кафене, свърталище на певци. Тя се има за голяма певица. Май наистина са се обичали, но той трябвало да замине за Ню Йорк, а после избухнала войната. Писал ѝ, че няма да се върне. Пак се събрал със съпругата си, която години наред го чакала в Америка. Изабел тъй и не му прости. За нея той бе олицетворение за мерзостта на целия мъжки пол. Питаше дълбока омраза към него.

— Значи сте били наясно, че той представлява опасност за Алис Кониърс-Шарп, тоест за Изабел Нютън? И като всички в Симла знаехте, че той ще пее в тукашния театър. Било е фасулска работа да изчислите кога точно ще се появи на сцената.

— Какво намеквате? — попита тя пребледняла, но запази самообладание.

— Намекваме, Флора, че ти единствена си знаела за миналото на Корсовски, имала си мотив и си можела да платиш за убийството му. Имаме основания да повдигнем обвинение срещу теб и неизвестен извършител на убийство, станало при подобни обстоятелства като смъртта на Лайънъл Кониърс преди една година.

Флора ги гледаше ококорена и потресена, неспособна да проговори.

— Надявам се, че си схванала смисъла на думите ми и сериозността на ситуацията — заяви Джо. — Накрая разнищихме тия две убийства.

— Две убийства ли? — смогна накрая да промълви Флора. — Две убийства ли казахте? — повтори тя и бавно се усмихна. — Само че, капитане, става въпрос за три убийства!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

— Слушай, Флора — полека поде Картър, — ние разследваме убийствата на Лайънъл Кониърс и Фьодор Корсовски. Според нас, ти, с помощта на съучастник, си организираща тези две убийства с едничката цел да опазиш в тайна фалшивата самоличност на Алис Кониърс-Шарп, за да продължаваш да извличаш изгода от нея. Не разполагаме с данни — дори с намек — за трето убийство. Ако имаш информация и за друго убийство, предлагам незабавно да ни уведомиш.

— Може ли само да изясня едно нещо, капитане? Никого не съм убивала, нито съм поръчала някому да убие, който и да било от споменатите мъже. — Тя се засмя весело. — Ех, Божке! Май ще трябва да тръгнете от нулата. Даже още по-зле, защото аз ще ви сервирам и трето убийство! Не се ли досетихте? Наистина? Значи ще трябва да ви светна по въпроса, макар че надали ви се ще да си усложнявате живота.

— Казвай, Флора — сопна ѝ се Картър.

— О, боже! — възкликна Джо под сурдинка и унесено зачака Флора да потвърди ужасното подозрение, заформило се в съзнанието му. Междувременно тя се забавляваше, като умишлено се помайваше и се наслаждаваше на напрежението, което бяха безсилни да разсеят, докато мадам не благоволи да проговори.

— Трябва да сте наясно, господа, че Лайънъл Кониърс е втората жертва, а Корсовски — третата. А първата... О, първата е била убита преди доста време. Ала мотивът и за трите е един и същ: да се поддържа илюзията за фалшивата самоличност на Алис Кониърс от Изабел Нютън, казано според официалния шаблон.

— А първата жертва? — запита Картър.

— Ами самата Алис Кониърс!

— Какви ги приказваш, Флора?

Тя приседна на ръба на креслото си и измери с поглед тримата подред, за да прикове вниманието им.

— Алис Кониърс е била убита от Изабел Нютън.

— Как ли пък не! Всеизвестно е, че тя е загинала при катастрофата. Ти самата си видяла трупа ѝ — разлюти се Картър.

— Да! Наистина прегледах тялото, както ви казах. Само че не се доизказах какво още забелязах в трупа. Оставиха ме да стоя, колкото си поискам. Диагнозата на оня изтормозен доктор, който е трябвало да регистрира смъртта на повече от двеста души, беше „кончина вследствие на счупен гръбнак и наранена глава“. Това е било логично умозаклучение, предвид обстоятелствата и ограниченото време, с което е разполагал. В крайна сметка кому би хрумнала мисълта за умишлено убийство сред цялата тая касапница? — Тя се умълча за малко, без да се бои, че ще бъде прекъсната от някой от слушателите, които попиваха всяка нейна дума. — Само че интуицията ми подсказваше, че нещо не беше наред, затова се вгледах много внимателно. Още преди да забележа чорапите и бельото, ми направи впечатление, че нараняванията по главата ѝ бяха необичайни. Лицето ѝ бе напълно... — тя се замисли за подходяща дума — обезличено. Направо бе неузнаваемо. Когато се усетих за подмяната на дрехите от господарката ми, отново се вторачих в наранената физиономия. Беше много гадно! Нямам никакъв опит в подобни ситуации и доста се помотах, докато се навия. Обърнах трупа. Гръбнакът наистина бе пречупен, както бе констатирал докторът. Гърбът ѝ беше страшно охлузен, очевидно точно на него бе паднала. Основната тежест е била поета от гръбнака ѝ, тъй да се каже. И се запитах защо тогава лицето ѝ бе тъй пострадало?

— Е, хубава работа, Флора! — прекъсна я Картър. — Нали са се стоварили в оная урва? Търкаляла се е надолу и се е наранила навсякъде.

— И защо тогава нямаше рани по цялото ѝ тяло? Проверих обстойно. Никъде другаде нямаше синини или рани, освен помляното ѝ лице, което много биеше на очи. Изобщо нямаше следи от търкаляне по стръмни скали. Лицето бе пострадало от методични удари, целящи сякаш да го обезобразят. Ако не бяха обстоятелствата на катастрофата, беше съвсем очевидно, че Алис Кониърс е била убита. Ясно съзнавам, че няма как да докажа твърдението си, но съм длъжна да ви съобщя всичко, което знам, за да ви помогна да се доберете до истинския виновник за тази серия от убийства. Не съм аз! Според мен

нараняването на гръбнака не е било смъртоносно. Подозирам, че Изабел, която е пострадала съвсем леко, е видяла Алис, изпаднала в безсъзнание, но със сигурност все още жива. И тогава в мозъка ѝ се е зародил пъкленият замисъл. В краката ѝ лежало момиче, цялото изранено и оставено на милостта на Изабел, която в нейно лице е съзряла всичките си житейски възжеления. Навярно е разменила дрехите, преди да я обезобрази. Така си мисля, тъй като червената туника е трябвало да бъде нахлузена през главата. Ако предварително бе направила лицето ѝ на кървава пихтия... Е, капитане?

— Щеше да има петна и лекета от кръв, вероятно и мозъчна тъкан под самата туника, полепнала по дрехата при нахлузването — отвърна Джо.

— Да, и на мен ми хрумна подобна мисъл, затова проверих. Нямах никакви лекета по хастара. Единствено яката около врата бе прогизнала от стеклата се впоследствие кръв.

Джо разсъждаваше на високи обороти. Щеше му се лично да огледа трупа. Копнееше да засипе бившата камериерка с безброй въпроси и същевременно не желаше да ѝ достави удоволствието да му разкрие нелицеприятната истина. Ако версията ѝ бе вярна, значи Флора представляваше далеч по-голяма заплаха за Изабел Нютън, отколкото бяха предполагали. Източникът на изнудване не само бе наясно с фалшивата ѝ самоличност, но знаеше и за извършеното от нея убийство, в което рано или късно самата Изабел се е усъмнила под напора на гузната си съвест.

— Ами тия писма, които са получени непосредствено след смъртта на Кониърс и сега на Корсовски? „Закрилата“, за която е определена доста солена цена? Какво значи, ако не потвърждение на умишлени убийства? „Така и така, елиминирахме потенциална опасност за тузарското ти живуркане, затуй снасяй сега еди-колко си рупии.“ За това какво ще кажеш? — попита Картър.

Флора се усмихна тъжно и поклати глава.

— Казах ви — нямам пръст в тези убийства. Сетих се кой ги е извършил и по каква причина, естествено! И реших да натрия носа на подстрекателя. Писмата нямат връзка с убиеца — просто я накарах да си плати за мълчанието ми, капитане. Не беше възнаграждение за смъртта на ония двама нещастници! — После добави по-тихо: — Ако си сложиш ръка на сърцето, Чарли, ще признаеш, че нямах друг избор.

Как щеше да реагираш, ако бях дошла при теб да разоблича Алис Кониърс като убийца на собствения си брат, тоест на човека, който е бил брат на истинската Алис, която между другото затрила преди три години, за да се възползва от личността ѝ?

Картър изпадна в неловко мълчание, което само по себе си бе достатъчно красноречив отговор.

— Ето, виждаш ли? Или щеше да ме изкараш луда, или щеше да си помислиш, че се опитвам да ѝ го върна, задето създаде толкова тормоз и проблеми в бизнеса ми. Съжалявам, че истинската виновница се оказа такава благоденствувачка жена! Щеше да е далеч по-удобно за всички да хвърлите в затвора мен, нали?

Джо сведе поглед под ехидната, тържествуваща усмивка на Флора.

— Ама вие не се впрягайте — благодушно заяви тя. — Нито сте първите, нито последните наивници, които се хващат на въдицата на Изабел. — Тя зарея умислен поглед в пространството. — Мъжете са си такива — все се мислят за голямата работа, имат се за толкова неустойими чаровници, че приемат за чиста монета прехласването на жените по тях. За една умна и красива жена е фасулска работа да води мъжете за...

— Достатъчно, Флора! — строго я пресече Картър. — Вече говориш като уличница!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Групичката се отправи към полицейското управление смълчана и умислена. Наместо очакваната вълнуваща тупурдия с показни арести, се налагаше тепърва да преразгледат основните пунктове на внимателно построената си теория и по всяка вероятност да запишат трето убийство на сметката на Изабел. Нещата се влошаваха допълнително от демонстративното задоволство на Флора, която направи на пух и прах теорията им. „Проклетница!“ — изруга мислено Картър. „Евтина тротоарка!“ — рече си наум Джо. Симпсън, който въпреки добрите си намерения нямаше как да помогне в случая, покорно се отправи да обядва у Мег и да ѝ съобщи, че Джо и Картър ще дойдат при първа възможност.

Двамата се тръшнаха отчаяни на столове в кабинета на Чарли. Той въздъхна и измъкна от чекмеджето някакъв лист, изписан с префърцунен готически стил и подпечатан с восък и завъртени подписи. Джо мигом схвана естеството на документа.

— Писмена заповед?

— Да. Реших, че е добре да я подготвим за всеки случай. Нещата се развиват светкавично и май че е хубаво да разполагаме с писменото съгласие на сър Джордж. Изглежда, ще имаме нужда от тази заповед.

Джо не си направи труда да попита чие име фигурираше в документа.

— Трябва да си бил дяволски убедителен и нахъсан, щом си успял да го кандърдисаш да подпише ареста на Алис Кониърс.

— Едва не се наложи да го заплаша с оръжие! Изчаках те снощи да си легнеш, после двамцата си наляхме по още едно бренди. Тогава се заех да го обработвам, настоявайки да впрегнем всички законови лостове за такава влиятелна и маневрена личност като мис Изабел. И уж случайно носех заповедта в джоба си. — Той се усмихна. — А когато Флора се появи на хоризонта, реших, че в крайна сметка няма да ни потрябва.

— Виж, Чарли... — поде Джо бавно.

— Няма нищо, старче! Знам какво ти е на душата. Не се налага да присъстваш при ареста ѝ — няма да си в безопасност при такава операция. Само да те погледне с тия просълзени сини очи, и ще те сложат в графа „Съучастници“. По-добре стой настрана — тъй викам аз!

— Има ли нещо за уточняване? — запита Джо с нотка на отчаяние. — Преди да се впуснем в атака? Да съберем допълнителни доказателства? По моему данните срещу нея са крайно рехави и се базират най-вече на слухове, съвпадения, умозаклучения и нападки.

Докато двамата правеха последна равносметка на развоя на събитията и разсъждаваха за алибита и вероятни мотиви, в стаята влезе хавилдар с телеграма в ръка.

— От Калкута, сахиб.

— Анализът на куршумите! Крайно време беше! — възкликна Картър и разкъса плика. — Да видим сега какво имаме.

Той прочете внимателно съобщението два пъти, сетне подаде листовете на Джо. Писанието гласеше:

„Куршум А Убийство А Оръжие А Точка
Куршуми Б x 2 Убийство Б Оръжие Б Точка
Куршуми В x 2 Оръжие В Точка
Куршуми Г x 2 Оръжие Г Точка
Куршуми Д x 2 Оръжие Д Точка
Отпечатъци оръжия В и Г Заподозрян 1 Точка
Оръжие Д без следи Точка.“

— Уф, май става още по-заплетено — въздъхна Джо. — Според експертизата излиза, че Едгар Трууп не е оставил отпечатъци по нито една от карабините, които взехме от заведението на Флора. Е, може и да е скътал още пушки на друго място, разбира се. Каква ирония — единственото сигурно доказателство увисва във въздуха, без конкретен заподозрян.

— Дай да поумуваме. Предполагам, че тъй като ти си имал вземане-даване с хората от Калкута, на теб трябва да се сърдим — тоест да благодарим — за извънредно лаконичния начин, по който е поднесена информацията! Куршумът, покосил Лайънъл Кониърс (тоест

куршум А, който извадихме от тялото му), е бил изстрелян от карабина, обозначена с „А“. Двата куршума, затрили твоето руско другарче, са били изстреляни от различно оръжие, маркирано с „Б“. А трите пушки, които взехме от Флора — двете карабини и ловджийката — са абсолютно чисти и нямат нищо общо с убийствата. Карабините са целите с отпечатъците на Трууп, а другото пушкало блести като ново-новеничко. Какво значи всичко това?

— Май е по-лесно да започнем отзад напред — рече Джо. — Флора, в пълно неведение за модерните методи на балистична експертиза, се е опитала да натопи Трууп за убийствата. Предполагам, че собственоръчно е лъснала третата пушка, за да събуди подозрения. И в цялата картинка няма нищо сложно — достатъчно е да си спомним оня младок Клаудио, заради когото навярно ѝ се ще да се отърве от Едгар Трууп! Ала остава открит въпросът, че при двете покушения са били използвани различни оръжия. Ето това ме безпокои... Същият стил, даже същите цигари, а различни оръжия...

— Аз не виждам нищо необичайно — заяви Картър. — Мнозина в Симла имат по няколко пушки — някои са спортни, други — ловни. Или пък просто ги колекционират. По брой пушкала на глава от населението надминаваме дори Тексас!

— Това е вярно — съгласи се Джо. — Само че в случая не се касае за редовите граждани на Симла, които се забавляват със спортна стрелба или лов, или колекционират оръжия. Имаме си работа със снайперист. — Джо неволно потрепери при спомена за снарядите, пред които инстинктивно бе свивал глава в продължение на няколко години. — Тази порода ми е пределно ясна. Привързват се към едно определено оръжие и се вкопчват в него. Познават го изтънко, знаят особеностите му — всяка карабина си има характер — и никога не го зарязват. Познавам професионални снайперисти, които изкараха цялата война с едно-единствено оръжие. Не... „Убийство А, оръжие А, Убийство Б, оръжие Б“ — ето къде е цялата загадка!

Той се помъчи да си припомни нещо, което бе споменала Алис във връзка с убийството на Лайънъл и което му бе прозвучало фалшиво, но докато бистреше мислите си, телефонът върху бюрото на Картър нададе обичайното си глухо ръмжене и дрънна пронизително.

— Капитан Картър, полицейско управление Симла... Да, тъй беше... Така ли? Браво на вас! Значи в седем часа довечера? Много ти

благодаря, Патуга Сингх. Наистина!

Той остави слушалката и припряно се обърна към Джо.

— Спипахме ги!

— Кого сме спипали?

Картър погледна притеснено часовника си.

— Птичките се канят да отлетят! — драматично заяви той, като се наслаждаваше на момента. — Обади се началникът на гарата в Калка. Помолих го да ме извести, ако някой от нашите заподозрени направи резервация за влака. Дал съм нареждания да наблюдават и шосетата. Чакай малко, Джо!

Той изтича до вратата, разпореди се гръмко и препаса своя „Сам Браун“.

— Резервирани са цяло първокласно купе до Бомбай! Само за двама пътници. И са платили с чек от ИКТК. Влакът тръгва от Калка в седем часа, което означава, че Алис и спътникът ѝ по всяка вероятност ще хванат местния влак в два часа, за да направят връзката. Това е след половин час. Нямаме много време.

Той сгъна заповедта и я пхна в джоба си. Тъкмо се канеше да каже нещо на Джо, когато хавилдарят се появи повторно с грейнало лице.

— Сахиб, сър! Донесоха ни, че мемсахиб Шарп е минала с тонга по Главната преди десетина минути. Били две тонги! Във втората били багажериите им! Тръгнали към шосето за Калка.

— Тръгнали? Кой е другият? — попита Картър.

— Патанът, сахиб. Реджа Кхан.

Джо проследи покрусен как Чарли Картър и потерята му излязоха от полицейския двор и поеха в посока към гарата. В последната минута Чарли се бе обърнал и заслонил с длан устни, му бе подвикнал:

— Джо, да не би да размисли? Ела с нас!

Джо поклати глава.

— Това е по твоята част, Чарли. Няма какво да се бъркам. Ти трябва да извършиш ареста. Аз оставам да пазя тила!

Джо лениво пристъпи към верандата. Не искаше да присъства на следващия етап от операцията. И не само защото щадеше реномето на

Чарли. Той беше прав, като спомена, че може да го таксуват в графа „Съучастници“. Не му се щеше да стане свидетел на арестуването на Изабел. Не желаше да види как я подвеждат под отговорност. За кой ли път се замисли за доказателствата. Имаше ли основание за съдебен процес? Как можеха да докажат на обществото — камо ли пък пред съда — че години наред мнимата Алис бе разигравала сума хора като пионки? В това число сър Джордж, хайлайфа на Симла и безчет високопоставени приятели и колеги? Дори най-сърдечната си приятелка Мари-Жан Питьо? За разлика от Чарли той не бе нито тъй въодушевен, нито толкова категоричен. А сега му предстоеше да докладва на сър Джордж. Джо не бързаше да го стори.

Излезе на улицата, за да спре някоя тонга, ала остана стъписан от появата на Едгар Трууп, който влетя на полицейска територия. Остана още по-слисан, като видя, че бе повел и втори кон. Гостът го поздрави припряно.

— Хубаво, че те сварих, капитане — рече той. — Има ли де да си поговорим? Ама бързичко, че няма много време.

Джо се поколеба.

— Ами да влезем вътре. Чарли едва ли ще възрази, ако поседим една-две минути на верандата му.

Трууп прекрачи гривата на коня и скочи на земята, като властно подвикна на един от конярите.

— За мен е все едно. Слушай сега — подхвана той, щом двамата се настаниха, — не искам да се натягам и бог ми е свидетел, че нямам нищо общо с тая работа, ама на излизане от пансиончето ми зърнах цяла върволица ченгета воглаве с Чарли Картър. Силата на закона в пълен комплект! Май че бяха тръгнали към гарата, прав ли съм?

Джо се позамисли и накрая отвърна:

— Е, не знам доколко си загрял какво се мъти, но и бездруго много скоро новината ще гръмне, тъй че защо да крия от теб? — тръгнаха да арестуват Алис Шарп.

— И той си мисли, че ще я свари на гарата?

— Да, така е. Двамата с Реджа Кхан са резервирали места от Калка до Бомбай. Изпратили багажа предварително и взели още със себе си. Може би вече си разбрал, че пиеската свърши и Чарли отиде да спусне завесата.

— И аз тъй си рекох... — Той се приведе напред на стола си и заприказва бързо и припряно. — Искам да ме разбереш правилно — и аз се възхищавам на Алис, макар и пряко волята си. Не че съм хлътнал по нея, ама ѝ имам уважението. В очите на тукашните люде минавам за непрокопсаник. И ти си мислиш тъй, нали? Прав съм. Само че в сравнение с Алис аз съм света вода ненапита. Едва ли знаеш и половината истина за нея! Факт е, че тя безскрупулно се възползва от всеки, изпречил се на пътя ѝ, включително и от моя милост. Възлагала ми е поръчки, сред които между другото не е било убийство, и ми е плащала добре. Макар да съм пушка под наем, набий си в главата, че не съм се забърквал в убийството на Кониърс или оня клет руснак.

Джо го прекъсна.

— Това е въпрос на улики, Трууп — заяви той, — и е от компетенцията на полицията.

Трууп изсумтя подигравателно.

— Алис и Реджа Кхан са тръгнали към гарата и Чарли се е втурнал по петите им — не ти ли се вижда чудно, че двамата са побягнали тъй демонстративно? Пред очите на целия град? Насред Главната? И Чарли припка подире им с белезници в джоба си, за да сгащи злосторниците в последния момент! Дали това е в стила на скъпата ни Алис? Дали жената, която три години разиграва целия свят, ще сгафи тъй глупешки? Ами! Щом стигне гарата, Чарли ще се окаже с празни ръце!

— Как тъй с празни ръце?

— Ще ти река, ама дали в таз полицейска служба може да ми предложат едно питие? Бая прахоляк нагълтах днеска!

— Чарли едва ли би се поскъпил — отвърна Джо и посегна към гарафата с уиски и чашите, наредени върху перваза. — Карай нататък. Какво се канеше да ми кажеш?

— Слушай — подхвана отново Трууп. — На гърба на гарата се намира старият склад на пощата. Сега е запуснат. Нямаше как да ми убягнат от погледа двата коня — охранени добичета — които висяха пред склада напълно оседлани, наглеждани от един коняр. Не е тукашен. Според мен е някой от родата на Реджа Кхан. И за кого са тия две кончета, а? Има и още нещо. Алис и Реджа минаха на две крачки от мен и на пръв поглед Алис беше издокарана като да пътува с влака към Калка. Ама само на пръв поглед. Но аз имам навика — може да ти

е познато — като зърна някое страхотно парче от типа на Алис, да го огледам от глава до пети. Даже си представям какво ли бельо носи, че и как би изглеждала без дрехи. Познато ли ти е? И никога не греша за тия неща! Под демодираната дълга рокля Алис бе навлякла брич за езда и ботуши. Просветна ли ти? На мен ми хрумна, че вероятно се кани да се метне на някой кон и докато Чарли се размотава край парадния вход и я чака, тя ще се измъкне през задната врата и ще набере голяма преднина. — Той отпи глътка уиски. — А ония кончета бяха доста яки, да знаеш!

— Трууп — рече Джо, — може да се окажеш прав, а може и да грешиш. По моему имаш право. Само че защо ми разправяш всичко това? Имаш ли сметки за разчистване? Не те познавам добре, но смятам — не се засягай — че си плътно ангажиран в бизнеса с разчистването на сметки. Тъй че кажи ми за какво става въпрос?

Едгар Трууп внезапно се изчерви, обърна се към Джо и злобно просъска:

— Алис! Величайшата директорша на ИКТК! Първа дружка на лейди Рединг! Злочестата женичка на оня пияница Реджи! Обект на толкоз милозливост от страна на другите женоря! Проклетница! „О, капитан Трууп, много сте любезен. Сега ми кажете колко ви дължа?“ Или пък: „О, капитан Трууп, имам една комисиончица за вас. Дали ще бъдете тъй любезен да... Ужасно съжалявам, че трябва да се правим на непознати пред обществото... Не бива да се огорчавате, ако се наложи да ме почакате... ужасно съм заета.“ Третираше ме като момче за всичко! А се оказа една нищо и никаква шафрантия, ако се вярва на думите на Флора! Аз — а също и неколцина други в Симла — много ще се радваме да ѝ натрият носа подobaващо!

— Значи казваш, че са потеглили с ония вихрогони, ама накъде ли?

— Сто на сто не към Калка! Според мен Картър и хората му ще се втурнат да ги гонят в оная посока и ще изгубят сума време, докато се осеферят, че са ги натирили по грешни следи — а те със сигурност са се погрижили да оставят фалшиви знаци по пътя. Докато се върнат по обратния път, Алис и Реджа Кхан ще са навлезли доста навътре в хълмовете. Запътили са се към Борендо и прохода Залори, а после навярно ще продължат на север през Манали. Това е задната врата за

напускане на страната. Оттам е Реджа Кхан. Всеки втори от тамошните хора му се пада братовчед.

— Добре де, Трууп, ама това какво общо има с Алис? Къде се е емнала тя с празни ръце из хималайската пустош?

— С празни ръце ли? Та кога тая госпожичка е била с празни ръце? Къде според теб са ония бижута, платени от ИКТК и минали през канала на Робъртсън? Накити от висока класа, имам предвид международна класа — Алис не се хабеше да събира дрънкулки, пък и труфилата заемат малко място. Можеш да скриеш в кюлотите си откуп за кралска особа! Да не мислиш, че са в някой сейф в ИКТК? Или заключени в най-долното чекмедже на Алис? Ами! Кротуват си в дисагите връз седлото, на път за прохода Залори. И защо смяташ, че е пустош? Хич не е тъй, стига да познаваш околността. Ела да видиш!

Той влезе в кабинета на Чарли и посочи картата на стената.

— Ето я Симла. А тук в южна посока е железопътната линия от Калка, която води към Делхи и лайнера „Р&О“ в Бомбай. Но на север — гледай! Прекосяваш планината — задния вход на Реджа Кхан — и криволичиш към Джогиндар Нагар. Това също е железница, която води към Амритсар, Лахор и накрая Карачи. От Карачи може да се хване корабът от Бомбай за залива, и оттам — към Лондон и остатъка от света. Стига да ти позволят да напуснеш племенната територия, разбира се.

— Как мислиш, какъв е залогът на Реджа Кхан в това начинание?

— Алис, разбира се! Парите и Алис — в този ред. Това е залогът му. Та то е очевидно, нали?

Джо си спомни как по време на първия разпит Алис му бе лъхнала на сандалово дърво, а по-късно бе доловил същия мирис и у Реджа Кхан.

— Вярвам ти, Трууп — безпрекословно заяви Джо. — Вярвам ти напълно. Намекваш, че Алис е в опасност?

Трууп му хвърли продължителен непроницаем поглед.

— Не знам — отвърна той накрая. — Запътила се е към вилаета на Реджа Кхан, а знаеш ли каква приказка има? „Вярвай повече на плъх, отколкото на змия, и повече на змия, отколкото на човек от племето патан!“ Алис знае, че в Симла песента ѝ е изпята. Реджа Кхан също е наясно по този въпрос. Само че не се знае дали двамцата имат едно и също наум? Да, главната им цел съвпада — да се измъкнат от

страната с плячката, плод на тригодишното им обирджийство в ИКТК. А сетне? Според мен тогава пътищата им ще се разделят. Алис навярно се кани да напусне страната с богатството си под прикритието на Реджа Кхан, а след това да се засели някъде извън британската юрисдикция.

— Спомена ми, че иска да живее в Америка — спомни си Джо.

— Да, това е напълно в неин стил. Там ще ѝ хареса. Ще цъфне и ще върже. Но за Реджа Кхан не знам — не го виждам да напусне пределите на бащините си земи.

— Не ми отговори дали Алис е в опасност?

Трууп авторитетно заяви като човек, който знае какво говори.

— Не, по моему тя не е изложена на риск, докато не дойде краят на пътуването. Но тогава, от гледна точка на Реджа Кхан, тя ще е бита карта. И макар да си е умница, не виждам как ще се измъкне жива. Ще я щаци, дордето му е нужна успешно да стигне до родината си. Ония планинци хич не цепят басма на жените, особено на кръшналия съпруги. Едва ли ще тръгне на пикник из Хималаите с двамина почтени люде като Трууп и Сандиландс!

Макар да изрече това с лековато-циничен тон, лицето на Трууп помръкна.

— Мътните да я вземат! — яростно възкликна той.

— А сега какво ще правим?

— Ами Чарли сигур е отпрашил по шосето за Калка. Не се знае колко време ще мине, докато се усетят, че са ги пратили за зелен хайвер. Ще доприпка обратно в Симла с голямо закъснение. Трябва да им пресечем пътя към прохода Залори. Отвъд ще ги чака неговото племе. Имаме шанс да ги възпрем единствено ако им попречим да минат прохода.

— „Имаме“ ли? Трууп, аз не разполагам с никакви правомощия.

Трууп прекоси стаята, грабна една пушка от лавицата и я подхвърли на Джо.

— В хълмовете единственото правомощие е оръжието. Съобразих да взема едно от държеливите кончета на Реджи от обора в пансиона. Добичето е малко нервно, ама ти си момче арабия, ще се справиш. И щом ще идваш с мен, вземи някоя връхна дрешка на Картър, че по туй време в планината е голям студ. Хайде, метни си това кожухче — Чарли няма да се разсърди.

Той взе от закачалката зад вратата произвехтяло мъхесто палто от овча кожа и го подаде на Джо, който изгледа дрехата доста подозрително.

— Тая овца наистина ли е умряла?

— Щеше да вони на поразия, ако не бе тъй. Хайде, стига сме се размотавали. Вече имат преднина от двайсетина минути. С мен ли си?

Джо шумно захлопна вратата след себе си.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

— Не са като за полицейски парад — кимна Трууп към двата коня, придържани от търпеливия коняр. — Не като оная конна гвардия, дето се кипри на рождения ден на Негово височество. И ти сигурно не си навикнал на тая порода.

Конете, силни и жилави, хвърляха сърдити къчове и тръскаха гриви, за да прогонят мухите. Джо си рече, че са на съвсем прилично дередже.

— Чувствам се като сина на лейтенанта — заяви Джо, като се метна връз седлото. — Помниш ли?

*„Синът на лейтенанта конче сиво купи,
дяволски храбро,
гласовито като звънче,
с шия като бесилка.“*

— Все тоя Киплинг ти е в главата — отбеляза Трууп, докато чаткаха от двора към шосето за Налдера. — Изоставаме с двайсет минути — добави той, докато язدهа редом. — Но не е фатално. Няма да вървим по шосето. Съмнявам се, че Реджа познава тая местност по-добре от мен. Знам всяка педя — по тия места развеждам туристи на лов, на пикник, на спортна стрелба. Тук ми е работното място. Щом трябва да им пресечем пътя към прохода Залори, ще свърнем по преките пътеки.

Едгар Трууп беше в стихията си. Нямахше и помен от предишния оклюмал и умислен човек. Като погледна внезапно светналото лице и бдителния поглед на спътника си, Джо си помисли, че вероятно имаше и друга причина за хъса на Трууп да се впусне в преследването. Поточно първичната причина. „Този човек, помисли си Джо, е ловец до мозъка на костите си! Как беше оная ужасна фраза? Тръпката от преследването! Направо е вманиачен.“ А сега се бе впуснал по петите

на умно и опасно човешко същество из горските пуцинали, което бе далеч по-вълнуващо от преследването на тигър или леопард. Човешка гонка. Поне в този случай Едгар Трууп щеше да е на страната на добрите.

— Кажи ми, Трууп, защо е толкова важен този проход Залори?

— А, все забравям, че не си тукашен и не си наясно с местната политика. Проходът е крайната южна точка от владенията на клана на Реджа Кхан. Негово височество принцът — май такъв се пада — открай време мъти водата на британците. Техният раджа, бащата на Реджа, е амбициозен човек. Ужким прави мили очи на наш'те управници, подписа разни спогодби, играе поло с военното началство, а жените му се имат с вицекралицата и тем подобни. Синът му пък се прави на изпечен британец — дипломка от „Ръгби“, костючета от „Севил Роу“, един такъв зализаничък — ама под тая лъскава фасада ври и кипи! Преди няколко години старият раджа си показва рогата и замалко не се наложи да се намеси армията. Случи се току след събитията в Амритсар, тъй че го възприеха като изблик на справедливо възмушение и просто забраниха на него и на хората му да се мяркат на юг от Залори, с изключение на официалните визити. Мен ако питаш, леко се отърваха. Трябваше хубавичко да им натрият носовете, та да не забравят услугата на британците.

— И каква е тая услуга, та им дължат лоялност?

— Ами то се знае! По тия места върлуваше насилие, когато британците решиха да се заселят в Симла. Сигурно си чувал за войната на гурките? Когато тия напористи синковци се спуснаха от северозапад, за да завземат празните пространства, британците им дадоха картбланш — подписаха договори и прочее.

— А ние какво спечелихме от цялата работа? — попита Джо.

— „Разделяй и владей“, разбира се. Другите местни племена са индуси, а хората на Реджа са мюсюлмани. Идеята беше, че ще бъдат твърде заети с ежби помежду си, за да създават главоболия на британците. И май точно тъй стана. Докато си кротуват на север от Залори, всичко е наред.

— Значи ще трябва да заловим нашите бегълци, преди да се срещнат с очакващия ги ескорт?

— Аха. А пък ако не успеем, Сандиландс, ще трябва начаса да се откажем от преследването. Защото сто на сто посрещачите им ще са

въоръжени до зъби и хич няма да ни се зарадват.

— Как тъй въоръжени до зъби? — Джо започна да схваща грозната картинка, очертала се капка по капка от обясненията на Трууп.

— Последен модел карабини. Най-добрата стока, предлагана на европейския пазар. Цели тонове.

— Ще ми кажеш ли как това оръжие се е озовало в техните ръце? Трууп изсумтя.

— Ами като си во главе на най-голямата търговска компания и имаш достъп до всичките ѝ логистични направления, то е фасулска работа. Дистрибуторите на ИКТК са под път и над път. Разнасят какви ли не стоки: килими, изделия от месинг, подправки, чуждоземски нещица, ала има и таквиз, дето отиват на север, натоварени с пушкала, най-вече карабини калибър 303.

— Добре де, как си ги набавят?

— Проследих ги до източника. Попаднах на някакъв тип, на име Мърфи. Сержант-оръжейник и главен интендант. Продажник и половина! Завежда еди-колко си пушки в графа „Дефектни“ и ги отделя за бракуване. По документи всичко е наред. Само дето пушките са си съвсем читави. И вместо за бракуване, се озовават на конвоя от мулета на ИКТК. Може да има още неколцина като този Мърфи.

— Значи са използвали Алис за фасада. Дали тя е разбрала?

Трууп сви рамене.

— То с Алис никога не се знае.

— За Реджа Кхан сигурно е било голям удар да научи за появата на Лайънъл Кониърс и намерението му да пристигне в Симла, за да поеме бизнеса — бавно промълви Джо. — Едва ли е щял на драго сърце да изчезне от сцената. Тъкмо е завъртял далаверата и хоп! — цъфва новият шеф и почва да се рови из сметки и документи. Лайънъл е бил по-зрял, бивш фронтовак, имал е и по-голям жизнен опит. Най-вероятно (сигурно и Реджа Кхан е съобразил това) нямаше да се остави да го забаламосат така лесно. Не. Реджа Кхан е имал солиден мотив да му попречи да се добере до Симла.

— Тъй си е — съгласи се Трууп и кротко добави: — Човекът пуши „Черната котка“, да знаеш. Подочух, че си разпитвал на тая тема.

Докато си говореха, Трууп с уверена бодра крачка започна изкачването, провирайки се през все по-гъстите дървета. Понякога

следваше течението на гръмогласен планински поток, друг път свиваше по някоя горска просека по стръмния склон или пък поспираше и поглеждаше към Симла, за да се ориентира.

— Пътят свършва отвъд оня хълм, пада ни се отдясно — уведоми го Трууп, след като бяха яздили близо час. — Прави доста голям завой. Можем да свърнем напъряко. По тия места казват: „Следвай тетивата на лъка, а не самия лък.“ Тъкмо това ще сторим и ние. Пък и трябва да щадим конете. Представяш ли си какви леваци ще се окажем, ако закъсаме с някое от добичетата?

Докато говореше, той се спусна в главозамайваща пролука сред хълма, обрасла с пищна тропическа растителност. Клисурата се простираше на около петстотин ярда. Джо последва Трууп по горска пътека, образувана от стадо елени, които се мяркаха тук-там в непосредствена близост. Джо като че ли зърна и тайфа лангури сред клоните, огласяни от пролетни птичи трели. Времето в закътаната долина беше съвсем различно. Разположена връз склон с южно изложение, тя все още излъчваше дневна топлина и Джо с наслада вдъхна свежото ухание на звездовидните бели цветове на жасмина. В края на долината се чуваше плиск на водопад. Конят му наостри уши и подрипна няколко стъпки встрани.

Погледът на Трууп шареше както по земята, тъй и към далечния хоризонт пред тях. Направи тихомълком знак на Джо да спре и се приведе на седлото си, взрян в пресни вражески следи по калта отстрани на просеката. Все тъй безмълвно той праметна ремъка на пушката си и я хвана крепко в обятията си.

— Леопард — съобщи той. — Днес има късмет — наточили сме се за по-едра плячка.

На пътеката пред тях се мярна задницата на една чита, която се обърна към тях и нададе тревожен крясък. Сигналът бе подет от цял хор горски обитатели.

— Сипаха ни! — възкликна Джо.

— Не — отвърна Трууп. — Просто ни предупреждават! Съобщават ни, че напред има леопард. Я чуй!

Читата поднови крясъка си, само че в различна тоналност. Трууп се усмихна самодоволно.

— Сега пък дава сигнал „Внимание, човек!“, тъй че и леопардът да знае, че сме тук. Хубаво! Не ми се ще да налетя изневиделица на

този стар познайник. Леопардът не е страшен денем, щото тогаз само се излежава, а излиза да ловува по тъмна доба.

Продължиха да вървят, а конете току душеха тревожно околните миризми. Най-сетне пристигнаха до водопада. Из една скала отгоре извираше поток, който буйно се стичаше в каменна котловина непосредствено под краката им, където се бе образувало голямо стоманеносиньо езеро. При гледката на прозрачната като джин вода, непрекъснато обновявана от мощния водопад, Джо си помисли, че никога не е бил тъй изкушаван от водната шир. Щом се наведе да пийне и да разхлади горещото си чело, той мярна отражението на Едгар Трууп зад лявото си рамо. Мигом припна на крак, за да е лице в лице с него, и му махна да дойде при водата. Изненада се от собствената си немарливост. Как тъй остави тила си непокрит от човек, който като нищо можеше да се окаже вражески настроен? Само да го тупне отзад и да потопа главата му с яките си лапи, и тая червендалеста муцуна ще е последното нещо, което би видял приживе.

Трууп му се ухили свойски и се наведе да пие.

Този инцидент накара Джо да се замисли за сегашното си положение. Намираше се далеч от цивилизацията, в компанията на човек, който по собствените си думи беше „пушка под наем“ и сега бе в стихията си, пък и познаваше терена на пръсти, с всичките му скрити рискове. Джо започна да си представя по колко различни начина Трууп можеше да му свети маслото и да се отърве от трупа му. И може би единствената пречка траперът да постъпи точно тъй бе набързо надрасканата бележка, която на тръгване Джо прати на Картър по един от хората му. Пък и Трууп се нуждаеше някой да му пази тила, когато в крайна сметка намереха Алис и спътника ѝ. Джо стигна до заключението, че не бе изложен на опасност до момента на развързката, когато щяха да поведат Алис и бижутата по обратния път.

Щом конете си отпочинаха, двамата възобновиха пътешествието си, все пряко на наклона на местността, както му се стори на Джо. Вече бе в състояние да оцени по достойнство неуморните яки нозе на конете, докато, набирайки височина, криволичеха ту нагоре, ту надолу по склона. Джо погледна припряно слънцето. Долината зад гърба им тънеше в сумрак, но възвишението, към което се бяха запътили, щеше да бъде огряно поне още три часа, прецени той. Както и да се развиеше

тази безумна планинска гонка, сто на сто щяха да нощуват под открито небе.

Пред погледа им се ширна дълбока долина, отвъд която се издигаше скалиста стръмнина.

— Ето тук — заяви Едгар Трууп — пътищата се пресичат. Ние ще поемем надолу по долината и после ще се изкачим по скалите, а отдясно ни се пада шосето. По моите сметки сигурно ще спрат да прекарат нощта тука, а в ранни зори ще поемат към прохода Залори. Въпросът е кой ще стигне първи — Сандиландс и Трууп или Реджа и Алис. И дали Реджа и Алис са сами?

Джо напрегна очи, за да разгледа хоризонта пред тях.

— Онова там сред скалите някаква постройка ли е?

— Беше — отвърна Трууп. — Отдавна е разнебитена. Някога на онова място е имало форт. Няма име. Викат му Червения форт. Хубава работа върши — хората се ориентират по него и понякога пренощуват. Често го навестяват ловци и търговци, ама само толкоз.

Той подкара полека коня си по скалистото дефиле.

— Ако беше по-рано напролет, нямаше как да минем — от топенето на снега тука се стичат водопади, ама по туй време на годината е хубава просека.

Конете пристъпяха предпазливо сред камънаците по посока на буйния поток в дъното на урвата, през който бе прехвърлен скален отломък. В края пътеката извиваше отново нагоре, докато най-сетне се озоваха до Червения форт. Едгар Трууп рязко дръпна юздата и даде знак на Джо да стори същото.

— Ехо? — тихичко подвижна той. — Чудна работа — някой май е постегнал това местенце.

— Защо мислиш така? — попита Джо.

— Заради вратата. Поправили са я. Доколкото си спомням, преди си беше просто една арка, а сега мяза на чисто нова порта. Кой ли е инициаторът? Сигурно Реджа го е сторил на своя глава или по заповед на Алис. Май се натъкнахме на склад на ИКТК. И няма нищо лошо — не е противозаконно. Дали има някой?

Той разгледа постройката с бинокъла си и докладва:

— Мачтата или пилона, или както там се нарича го нямаше миналия път... Каква ли е тая работа?

— Има само един начин да разберем — рече Джо.

Прокраднаха се крадешком напред. Трууп, наострил уши, вървеше първи и сегиз-тогиз поддушваше въздуха.

Сградата пред тях, с миниатюрни прозорци, назъбен парапет, висока наблюдателна кула и нова порта, имаше вид на добре укрепено място. Залязващото слънце обagri древните стени и те заблестяха, оправдавайки името Червения форт.

— Много хитро измислено — отбеляза Джо. — Околността се вижда като на длан!

— Ами да — съгласи се Трууп. — Тия планински крепости винаги са разположени много стратегически, за да няма неприятни изненади. Когато британците превзеха тази... ще да е било преди петдесетина години... не искаха да оставят тая хижичка на злосторниците зад тила си.

— Да, ама не! — изкоментира Джо. — „Хижичката“ си е на много прилично дередже. Май британците рушат, а злосторниците строят, а?

— Изглежда, точно тъй стоят нещата — заяви Трууп, заслушан в Джо с половин ухо. Имаше замислен вид. — Бая време мина, откак съм бил тук за последно. Беше миналата пролет. Явно доста са пошетали през изминалата година.

— Как тъй са пошетали? — попита Джо.

— Ами знам ли, вече не изглежда запустяло като преди. Ако едно място е безлюдно, тревата избуява нависоко, а тая тука е изпомачкана от хорски нозе. И виж онова там — прилича на конски тор, ама всъщност е от муле. Не ме питай как ги различавам. Ако си тръгнал да се поразходиш из тия скали, нивгаж няма да яхнеш муле. А тука са минали доста мулета. И то съвсем наскоро. Според мен сме изпреварили Реджа Кхан и Алис, ама и хабер си нямам с колко време. Ако някой ще остане като гръмнат от таз среща, по-добре да са те. Първом да покрием някъде конете. Не можем да им запушим муцуните — макар да ми се щеше — ама поне можем да ги скрием от поглед.

— Има ли къде да потулим конете в тоз измъчен кервансарай?

— *„Помисли, във тоз измъчен кервансарай —
неочаквано поде Едгар Трууп —
чиито стражи сменят се денем и нощем,*

*султан подир султан във пищност
царува отреденото му и по пътя си минава.“*

— Омар Хаям! — възкликна Джо изненадан.

— Щом казваш — разсеяно отвърна Трууп, докато шареше с бинокъла си по крепостта. — Стой тук и ме прикривай, Джо, докато отида да огледам отблизо.

Той изчезна надолу по едни тесни стълби, откъдето долетяха пуфтенето и възклицанията му. Доста се позабави. Джо започна да се тревожи. „Та аз почти не познавам този човек, помисли си той, а се оставих изцяло в ръцете му. Пък и се намирам напред сред тоя пущинак. Хм, ще броя до сто и после ще ида да видя какво става“, реши той накрая.

Щом стигна до деветдесет, Трууп отново изникна на хоризонта, целият прашасал и запотен.

— Брей, да му се не види! — възкликна той.

— Защо? Какво има?

— Ами, първо на първо, вътре има едни широки изби, които някой съвсем наскоро здравата е лъснал. Второ, вратата на мазето е щракната с якичък катинар. Хубаво са се сетили, ама защо тоя умник (със сигурност не е Реджа Кхан) е окачил ключа, също тъй якичък, на един пирон досами вратата? Тая проклета дупка е натъпкана с някакви сандъци, всичките надписани „ИКТК“. И, както се сецаш, хич не са пълни с разни индийски сувенирчета, ами с европейски пушкалца!

— Изненадан ли си?

— Дали съм изненадан? Ни най-малко! Ето потвърждението за системата „Мърфи“, дето ти я обяснявах преди. Според мен това е последната пратка от Бог знае колко, които са прехвърлени отвъд Залори. Изненадан съм обаче, че са оставили нещата без надзор. Та кой нормален човек ще стовари цяла камара пушки и ще ги зареже напред пътя? Освен ако не са се разбрали съвсем скоро някой да дойде да ги прибере. Не ще да е минало много време, откак керванът с мулета си е тръгнал, по всяка вероятност в западна посока, към железницата, от дето ще си подхване законния бизнес, а пък Реджа Кхан сигурно ще се появи всеки момент да поеме стоката. И навярно ония разбойници, братовчедите му, ще цъфнат утре да я откарат с

отпочинали мулета. Ама поне засега мястото е на наше разположение. Вятърът духа в правилна посока — добави той. — Ще сме в безопасност, докато си направим по чаша чай.

Двамата поведоха конете по наклона, през портата и зад гърба на постройката, където ги завързаха на скрито сред върбите, пуснали хилави корени в ронливата тухлена стена. Трууп метна пушка през рамо, после откопча дисагите от седлото си и ги метна връз другото си рамо.

— Зад ъгъла има малко стълбище. Да идем да съживим старата бойница. — И той се заизкачва по напечената от слънцето зидария. — Гледай къде стъпваш, да не се наложи да те нося на гръб у дома.

Настаниха се край сводестата амбразура, издигаща се на десет фута от земята, откъдето се откриваше панорамна гледка към околността.

— Стой на пост, ако обичаш, докато аз кулинарувам. — При тези думи той измъкна от единия си джоб калъп зелен чай, а от другия — ножче. Посочи му печка с въглища и комплект от месингово котле и чашка в една ниша в стената. — Някой скоро се е гостил тук и много предвидливо ни е оставил посудата за чая.

Сипна вода от една лейка в котлето и го сложи на печката. Извади прахан от дисагите си, запали огън и изчака водата да кипне. После хвана дръжката с носна кърпа, постави котлето на земята и захвана да лющи тресчици от калъпа зелен чай. Джо наблюдаваше с възхищение отработените движения на Трууп и си мислеше, че никога в живота си не бе копнял толкова за чаша чай. Щом напълни месинговата чашка с ароматната гореща напитка, Трууп я донесе до амбразурата, където Джо стоеше на пост.

Трууп все повече се издигаше в очите на Джо.

— Кажи ми — поде той, без да откъсва поглед от околността, — къде си учил творбите на Омар Хаям?

— Чудиш се как такъв хайлазин като мен може да прояви познание, а? Произхождам от семейство на балтийски търговци. Ходех в английското училище в Рига. Тъй де, преди войната. Служил съм в руската армия. Не със сегашните ахмаци, а в Императорската руска армия. Хората ме знаят като „капитан Трууп“. Само че моя милост беше къде-къде по-издигнат! По-право е да ми викат „майор Трууп“.

Порови се в дисагите и извади две пакетчета.

— Ела да поседнеш. Аз ще поема поста, а ти вземи да хапнеш. Човешко е да си огладнял.

„Хапването“ се състоеше от походен шоколад „Кейли“ и сухарени бисквити „Хънтли енд Палмър“. Дватамата се редуваха да наглеждат околността през бинокъла, докато дружно помляскваха. Джо си спомни, че не бе обядвал, и мимоходом се запита дали ще хапне поне на вечеря? То си беше време за вечеря. Сухата бисквита, пушката в дланите му и войнишката бодрост на случайния му спътник му навяха горестни спомени за войната. Ех, да беше сега със Себастиан! Сигурно беше луд, че споделя безусловно риска с този непознат! Щеше да се наложи взаимно да си пазят тила. Трууп изобщо не се съмняваше в опита на Джо. Даваше му съвсем пестеливи инструкции. За него Джо бе обигран боец, който не се нуждаеше от много приказки и комуто можеше да се има доверие. Джо си даваше сметка, че той самият навярно не представлява никаква загадка за Трууп, който въпреки словоохотливостта си оставаше един загадъчен субект. Възползвайки се от дружеската атмосфера на момента, Джо подпита:

— Е, и как тъй от руската армия се озова в Симла? Доста голям скок си направил.

— Ами то нали знаеш, че в 1916-а в Русия настана един ад, в който човек гледаше единствено да си спаси кожата. На мен не ми пукаше кой ще спечели, макар че по ми беше на сърце Императорската армия, ама в оня момент си мислех, че Едгар Трууп няма да се остави да пукне! Дезертирах. Поех на юг. Дори за някое време се подвизавах в Червената армия, докато се усетят, че съм англичанин. Болшевиките все гледаха на кръв чужденците, дето са служили в Императорската армия. Даже веднъж бяха пратили потеря да ме ликвидира! Представяш ли си?! Ама аз нали си попушвах хашиш, та свих двайсетина папироски и ги раздадох на стражата, едни хлапетии московчета. Те взеха да се кикотят тъпо и съвсем се замотаха, а аз се изнизах бързешката.

— Нали не си сложил нещо и в тоя чай, а? — попита Джо.

— Няма страшно! Ресторантско обслужване, молим! Та, както ти рекох, зарибих ония нещастници с доста скъпичко хоби и си хванах пътя. Накрая стигнах Кашмир. Длъжко пътешествие. Почти цяла година. Станах изпечен ловец и също тъй печен лингвист. В Кашмир се озовах в сърцето на Британската империя, и по-специално в ръцете

на един свестен, стабилен, обигран и компетентен британски проконсул. Имаше достатъчно акъл да прецени, че ще има полза от английски поданик с перфектен руски, при това бивш военен от Императорската армия. Направи ми оферта. Аз я приех. Оттогава неизменно държа връзка с него. И от мен да знаеш, че информационна агенция „Трууп“ е принесла значителна полза на Негово височество! — Трууп се ухили и добави: — Сигурно не си забравил, че кадърният, но разхайтен капитан Трууп минава за главен акционер в проспериращ бордей?

— Да, чух за това.

— И е самата истина. От гледна точка на военното разузнаване подобно заведение е ключово място за получаване на информация! Дори потайните индийци обичат да се фукат сегиз-тогиз! Доста ценни данни, докладвани на началството, са тръгнали от креватно шушумушу.

— А какво стана с този еталон на съвършенство, който те е наел на работа? — попита Джо, макар отчасти да се бе догадил за отговора.

— А, той много се издигна. Голяма кариера направи. И много го уважават. Даже му дадоха рицарско звание. Казва се Джордж Джардайн. — Той замлъкна, застанал на единия край на амбразурата, и насочи бинокъла повторно в южна посока. Изруга под сурдинка. — Имаме си гости! — самодоволно заяви той.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Трууп подаде бинокъла на Джо.

— Гледай къде ти соча.

Джо нагласи фокуса и се вгледа. После потърка очи и се вгледа повторно.

— Ей там — рече Трууп, — дето пътят завива зад оная голяма скала. Виждаш ли?

Джо различи силуетите на двама ездачи, които заобиколиха скалата и без да губят темпо, наченаха да се изкачват към форта. Трууп потърка лъсналото си лице и погледна Джо с нескрита радост.

— Не че искам да се фукам — заяви той, — но малцина са в състояние да надхитрят Реджа на собствената му територия и даже да му спретнат подобаващо посрещане. Заслужаваме похвала по няколко направления — добави той благо. — Алис! Измамница до мозъка на костите си! Би преметнала всекиго: мен, теб, Реджа, даже и Джордж Джардайн, ако можеше! Но не и този път! Остани тук да ме прикриваш, Джо. Аз ще ида да ги посрещна. Ще се появят през оная просека в скалата. Бъди готов за въоръжена съпротива. Виждам, че Реджа има карабина, а навярно се е запасил и с пищов. Алис се преструва, че е тръгнала на излет, ама хич не се заблуждавай — сто на сто се е погрижила за защитата си. Мисля си, че като нищо женската в тая двойка може да се окаже по-смъртоносна. Както казвам, все Киплинг ни е в устата, нали? Не че подценявам Реджа. И той си има своите хитринки, пък и тук плува в свои води. От години го следя изкъсо. Междувременно трябва да се уповаваме на Господ и да сме готови на всякакви изненади. Какво ще кажеш?

Той стоеше накрай пътеката с ръце на кръста и въодушевена физиономия. Джо неволно започна да диша по-учестено, а по дланите му изби пот от нарастващото напрежение. Скоро дочуха чаткането на конски копита, а след това и гласове — дълбокия тембър на Реджа Кхан и звънкото гласче на Алис. Говореха на смесица от хинди и английски.

— Дотук хубаво — дочу Джо думите й. — Една малка почивка ще ми се отрази много добре.

Двамата завиха по пътеката и навлязоха в закътаната стена на форта. Реджа Кхан изглеждаше зализан, хладнокръвен и компетентен. Беше издокаран с елегантни бричове и ботуши за езда, леко карирано спортно сако и ловна шапка. Алис не му отстъпваше по елегантност с дамски брич, бяла копринена блуза и широкопола филцова шапка, пусната около шията й чрез специалната каишка. Пищната й червеникава коса се стелеше свободно по гърба й.

— Добър ден, Реджа! Добър ден и на теб, Алис — рече Трууп и пристъпи напред. — Накъде сте се запътили?

— Трууп! — Реджа Кхан рязко закова коня на място и го зяпна изумен.

Алис пък се впусна във възмутена скороговорка.

— Едгар! Какво, по дяволите, правиш тук? Мътните да те вземат! Давай, Реджа!

— Недей да сглупяваш, Реджа Кхан — предупреди го Трууп. — Това важи и за теб, Алис. Опичай си акъла. Не съм сам.

— Не си сам?

— Правилно схвана, умнице Алис — отвърна Едгар. — Ти също заслужаваш похвала, Реджа Кхан! И теб си те бива, момко! Ама си давате сметка, че надали ще кацна в туй орлово гнездо без известна въоръжена подкрепа!

Джо гръмна показно с пушката. Двамата бегълци вкупом се извърнаха и се вторачиха в него.

— Прости ми за клишето, Алис — подвижна Джо от отвора на амбразурата, — но играта свърши! По силата на закона съм длъжен да те уведомя, че си арестувана. И за да спестя излишните приказки, ще те уведомя, че макар много хитроумно да пратихте Чарли Картър за зелен хайвер, той си е упорито момче. Знае къде се намираме и може да е капнал, ала няма да се откаже от гонката. Ще ни дойде на помощ, при това в адски вкиснато настроение. Може да не свари да хване вечерята, но сто на сто ще цъфне тук за ранна закуска!

Едгар Трууп се намеси.

— А дотогава ще трябва да решим какво да правим с вас двамата. Ти най-добре знаеш, Реджа Кхан, с какви необятни изби разполага това позападнало заведение, което не е чак дотам натъпкано

с военна железария. Извинявам се предварително за скромната обител, но тъкмо там ще изчакате пристигането на Чарли.

Джо беше виждал Алис в различна светлина — спокойна и делова пред елита на Симла на сцената на театър „Гейъти“, като светска дама сред местните големци, включително и до сър Джордж, или кротка и мила както онази нощ в лунната градина. Сега обаче не можа да я познае! Устремът ѝ към нов живот, подплатен със скътаната тригодишна плячка от ИКТК, да бъде пресечен от оня презрян непрокопсаник Едгар Трууп и наивното полицайче от Лондон! Пребледняла и озлобена като леопард, тя светкавично скочи от седлото на пътеката в крайно войнствено настроение.

— Арестувана ли? — презрително рече тя. — И кой ви упълномощи? И по какво обвинение? Да не се намирате насред Главната? „Моля, последвайте ни до управлението“, а? Само че тука такива не ни минават. Заявявам ти, Джо, че няма да мръдна никъде с вас! Нито сега, нито после!

— Щом питаш, да ти кажа — подхвана Джо. — Издадена е заповед за задържането ти. Подписана е от сър Джордж Джардайн. Аз олицетворявам закона в качеството си на легитимен полицейски капитан. А що се касае до обвинението, за момента е измама. Но знаеш добре, че това е само върхът на айсберга. Пак ще си послужи с предишното клише — играта свърши. — Той се обърна към Реджа Кхан. — И докато сме още на тая тема, ти също ще бъдеш задържан по обвинение в убийство.

— Убийство ли? — презрително изсумтя Реджа Кхан. — Какви ги плещите? Да не би аз да съм гръмнал оня надут руски пуяк?

— Това самопризнание ли е? — подхвърли Джо. — Ще те изслушам на драго сърце, като му дойде времето. А за момента малко история. Да се върнем към гибелта на Лайънъл Кониърс. Излишно е да ти казвам, че и двамата нещастници са били гръмнати с пушка калибър 303, по всяка вероятност английска бойна карабина „Лий Енфийлд“, от които тук има цели камари. Дори ти в момента държиш една от тях в ръце, доколкото виждам.

Алис стрелна Реджа с искрено изумен поглед, после отново погледна Джо с безкрайно обърквана физиономия. Реджа Кхан посегна към кобура на пистолета върху седлото си.

— Няма нужда излишно да леем кръв — рече Едгар Трууп, — тъй че окажете ми честта да държите ръцете си на видно място. Да не ти обяснявам, че това важи и за теб, Алис. Прикривай ме, докато ги обезоръжа, Джо.

Джо проследи с поглед как той прибра 303-калибровата пушка на Реджа Кхан и измуши пищова от кобура. После извади куршумите и ги метна надалеч. Претърси го обстойно, но нямаше други скрити оръжия. Обърна се към Алис. Тя посегна към гърба си и му подаде револвера си за цевта.

— Вземай — сопна му се тя. — И дръж далеч от мен сутеньорските си лапи!

Без изобщо да се трогне, Трууп експедитивно и безпристрастно претърси облеклото ѝ, но не откри нищо скрито-покрито в копринената риза, бричовите и меките кожени ботуши. Щом приключи с претърсването, Едгар прибра оръжията, хвана юздите на конете и ги поведе да ги върже в задната част на форта. Върху коня на Реджа Кхан имаше спретнато навито походно одеяло, а този на Алис бе натоварен с два дълбоки коша, които тя проследи с жаден поглед.

Едгар се върна и бодро заяви:

— Не мога да ви предложа голям лукс, но ако благоволите да пристъпите в салона, колегата ми ще ви предложи по чаша чай, преди да ви пожелаем „лека нощ“ в мазето.

Като подкараха пленниците пред себе си, Джо и Едгар се върнаха в стаичката наблюдателница, където Джо остана да ги пази, а Едгар, като поглеждаше сегиз-тогиз през прозорчето към подходната пътека, наля чай и подаде чаша на Алис. Тя се отвърна от протегнатата ръка. Погледна Джо и уж небрежно подхвърли:

— Какво каза, че има в мазето, дето се каните да ни заключите за през нощта?

— Военно снаряжение — отвърна Джо. — И по-точно бойни карабини калибър 303. Чисто новички. На път за севера. Реджа Кхан може да те осветли по-подробно по въпроса, но има пратка от стотина парчета. И тя е последна от незнайно колко други пратки, прехвърлени през този форт с щемпела на ИКТК, с влаковата композиция на ИКТК. Обзалагам се, че и ти не си наясно с точната бройка, за разлика от драгоценния си счетоводител. Представяш ли си какво ще си рекат

твоите приятели от висшето общество в Симла, като узнаят, че току под носа им си въртяла альш-вериш с пушки за ония диваци на север?

Бледа като призрак, Алис присви очи и погледна Реджа Кхан, сетне отново спря погледа си върху Джо.

— Слушай, Алис — поде Джо припряно, като се приведе напред. — Пътят ти свършва тук. Само да се разчуе, че ИКТК е снабдявала с оръжие войнствените племена на север, и британските сили ще реагират със светкавична скорост.

— Пък и не е само това, Алис — намеси се Едгар Трууп. — Времената се менят. Също и началниците. ИКТК попада в ръцете на кадърната мисис Кониърс-Шарп, изтърбушената Руска империя остава под контрола на болшевиките, ама играта си е все същата — очите на руснаците са приковани в Северна Индия, очите на британците (по една случайност и аз влизам в това число) са обърнати към северните им съседни. Този факт е обществено достойние, особено за люде като Джордж Джардайн, които се грижат да поддържат крехкия баланс на силите, и по моему наличието на... колко? Петстотин? Хиляда?... или още повече карабини, е сериозен повод за безпокойство.

Джо загрижено наблюдаваше изражението на Алис, докато Едгар свеждаше до знанието ѝ фактите. И остана поразен от връхлетялото го просветление.

— Нима е възможно — възкликна той учудено — да си била в неведение по въпроса? Значи Реджа Кхан е успял да заблуди всички в ИКТК, включително и шефката си, за оръжейните си сделки? Как е възможно?

Никой от двамата не отговори.

— Излиза, че си била тъй увлечена с бижутерските си далавери, че не си усетила другия вид контрабанда, така ли?

— И освен това — бавно и мрачно промълви Едгар Трууп — твоето „братче“ Лайънъл Кониърс е бил повален от куршум с хирургическа точност на шосето за Калка. Същата орис е сполетяла и Корсовски преди броени дни. Каква ли връзка има между двамата? Само едно нещо — щели са да разобличат сладичката директорка на ИКТК, която се е подвизавала под фалшива самоличност. Властите претърсиха под дърво и камък (даже аз бях заподозрян, според хитрия ви план), за да намерят стрелеца. Като се разчу за изнудването ти, решиха, че убиецът и изнудвачът са едно и също лице. Ами! Кажи ми

— обърна се той към Реджа Кхан почти любезно, — не е ли истина, че тъкмо ти си бил най-заинтересуван Алис да си остане на поста, за да ти служи за параван? Ти си всепризнат стрелец, Реджа, и тия убийства за теб навярно са били фасулска работа. Тъй и не разбрах дали Чарли Картър е установил с точност местонахождението ти по време на убийството на Корсовски, понеже се беше емнал да тормози мен, Реджи и нашата пасмина. Дано не разчиташ на шефката си да ти осигури алиби.

Той изгледа Алис с омерзение.

— Горкичката Алис! Да попаднеш на по-голям хитрияга от теб! Е, как се чувства човек, когато го разиграват и го водят за носа? — кротко попита Едгар Трууп. — Тоя манекенчо с колежанска вратовръзка? Какво ли ти е на душата, а?

Въпросът увисна в пространството, натегнало от ледено мълчание. Накрая Алис заговори, вперила безизразен поглед през прозореца.

— Това усещане ми е добре познато — огорчено заяви тя. — Като си правя равносметка, ми става ясно, че цял живот все ме прецакват. Откакто се помня, мъжете винаги се възползват от мен, лъготят ме и ме предават. *C'est normal, quoi?*^[1] Вече им свикнах. Имам готовност в това отношение. — Отново погледна Реджа Кхан. — И ти си като другите!? Какво ли толкова се бях прехласнала по теб? Вярвах ти. Безусловно. Мислех си, че накрая съм намерила мъжа на живота си.

Реджа Кхан стоеше безмълвен и невъзмутим, с лека усмивчица на устни.

— Не, Алис — рече той най-сетне. — Аз те намерих. И съжалявам, че трябва да ти го кажа, но срокът ти на годност изтече. Безкрайно съм ти благодарен и както се казва в подобни случаи, „винаги ще следя с интерес кариерата ти“, само че тя вече няма да е свързана с мен. Всеки момент по границата ще се вдигне бунт — сър Джордж може и да е подочул това-онова, но не знае нищо конкретно. Оръжията стигнаха крайната си цел. Но те сами по себе си нямат стойност. Нужни са и средства. Трябва да се плаща на войниците, да се хранят и обличат. Всяко успешно въстание си има финансови разходи. А повярвай ми, моето въстание сто на сто ще бъде успешно. И хоп! — Алис се появява в най-удачния момент. Дисагите ѝ са пълни с бижута.

Изчислил съм стойността им. Добра стока, която може да осигури прилично живуркане за нас двамата някъде далеч от границата. Само че моите хора, въоръжени до зъби и яхнали коне, се спотайват наблизко и само чакат да им дам знак, за да разпердушният този нещастен форт. И какво ще заварят тук? — Той се засмя с искрена радост. — Заблуден руски мужик, ошашавен лондонски полицаи и малка пикла, на която ще й вземат играчките.

— Ех, Божке! — възкликна Едгар. — Туй ми мяза на любовна свада. По-добре да стоим настрана, а, Джо? Отивам да отключа долу, дето ще могат на воля да си гложат костите! А пък Реджа Кхан ще има време да поумува как точно из оня зандан ще даде сигнал на хората си.

Той им обърна гръб и под прикритието на Джо заслиза по спиралното стълбище. Джо нареди с жест на Реджа Кхан да се премести по на ляво от обсега на Алис. Интуитивно долови, че тя бе вбесена от думите на спътника си, и Джо не желаше да рискува да се нахвърли върху индиеца като дива котка. Поне не докато той ги охраняваше. Алис красноречиво тръсна глава. Хвана шапката пред гърдите си и начена демонстративно да си вее вятър, сякаш изобщо нехаеше и не се трогваше от ситуацията.

Проскърцването на масивна врата изотдолу подежда като сигнал за действие. Като се отдалечи полека от Алис, както му бе наредено, приковал очи в револвера на Джо, Реджа Кхан продължи заднишком да се придвижва наляво. Препъна се по неравния под и залитна, но запази равновесие. Изведнъж светкавично измъкна тънка кама от ботуша си. В същия миг нейде в съзнанието на Джо прогърмя: „Пази си левия фланг!“ Той ловко се хвърли вдясно и инстинктивно произведе няколко изстрела, един от които улучи дясното бедро на Реджа Кхан. Камата, запратена секунда преди това, просвистя покрай Джо и се заби в стълба на вратата. Рухнал на пода, Джо, ужасен, зърна как Алис измъкна ръка изпод шапката и я насочи, стиснала миниатюрен пистолет, който едва личеше в дланта ѝ.

— Не! Недей, Алис! За бога, не го прави! — кресна Джо припряно, ала тя, зловещо усмихната, спокойно се прицели и стреля.

Изстрелът отекна гръмка в затвореното пространство и ехото му полетя из хълма. В последния момент Реджа Кхан се облещи изумен, преди куршумът да се забие точно между очите му. Тялото му се свлече на земята помежду им. Подпрян на лакът, Джо държеше

оръжието си насочено към Алис, която на свой ред го взе на мушка, все тъй усмихната.

— Не мърдай, Джо — рече му тя. — Сигурно ти е чудно, че гръмнах него, а не теб, а? Ами... — сви тя рамене. — Ти поне честно си призна, че си се втурнал да ме хванеш. Пък и си такъв добричък! Можеше да си легнеш с мен, и аз нямаше да имам нищо против, ама не! Ти не си от използвачите! Май си единствен по рода си. Освен това интуицията ми подсказва, че не би стрелял по жена. Поне не в гръб, което понастоящем е единствената ти алтернатива!

Тя изтича до отвора на амбразурата и скокна върху перваза. Остана така за миг, загледана в напечения безлюден хълм. После дръзко заяви:

— Не съм знаела за пушките, Джо. И никога не съм карала Реджа Кхан да убие, когато и да било заради мен. Възпитана съм да казвам истината, нали знаеш?

Метна се ловко през перваза и се олюля, впила нокти в камъка, после се пусна и полетя надолу. Беше доста високо, но тя се приземи грациозно. Погледна нагоре, а косата ѝ блесна на залеза. Усмихна се на Джо и изчезна. Той остана да гледа безпомощно. Откъм стълбите се дочу тропот на стъпки и гласът на Едгар Трууп, който подвижна иззад масивната врата. Джо също му викна да дойде.

— Дявол да го вземе!

Трууп погледна първо трупа, а после Джо и се огледа за Алис.

— Реджа Кхан е имал скрита в ботуша си кама — обясни му Джо и посочи стълба на вратата. — Размина ми се на косъм. Но Алис беше много точна! Застреля го. Имала е пистолет.

— Какъв пистолет, мамка му! — избухна Едгар. — Нали видя, че я претърсих, Джо! Имаше си само природни издатини!

— Не провери шапката ѝ! Там го беше скрила! Когато каза, че е винаги нащрек за измама, е говорела съвсем сериозно.

— И ти я остави да се измъкне! Идиот! И къде се дяна тя? Нарочно ли я пусна? — Той се втурна към прозореца с насочена пушка и зашари с поглед из форта. — Ще я гръмна, като се появи на шосето.

— Знаеш много добре, че няма да го сториш! — каза му Джо. — Както и аз не успях. И двамата сме наясно. Тя също.

— Хич не разчитай на това! — изръмжа Трууп.

Откъм насипа долетя чаткане на копита и доволно цвилене на коне. Трууп се наведе отчаян над перваза.

— Хиляди дяволи! Това са нашите кончета! Тая мърла ги е отвързала. Тичай да ги хванеш, Джо, а аз ще гледам шосето.

Джо изтича долу да види какво е положението в задния двор. От върбата висяха три чифта прерязани юзди, ала от конете нямаше и помен. С един замах Алис бе срязала юздите на трите добичета и ги бе натирила в планината с помощта на върбова пръчка по обратния път. А четвъртият? Джо забеляза прегънатите клони, които показваха накъде бе тръгнала. Вместо по царския път бе нагазила в обратна посока сред шубраците. Явно възнамеряваше да опише широка дъга, извън обсега на вражеските куршуми, и после да излезе на главното шосе. Ама на кое точно? Дали ще поеме към Симла, или ще хване отклонението за Джогиндар Нагар?

Той се помота из пътя, свирейки пронизително на конете, които отдавна бяха отпрашили надалеч. Не му се връщаше при Едгар Трууп, а още по-малко му се нравеше перспективата да прекара в негова компания цяла нощ в тоя страховит пущинак.

Докато се връщаше, се сепна от изстрел на пушка, долетял нейде иззад форта. Приблужи се с предпазливи стъпки и надзърна зад ъгъла. Беше Едгар Трууп, нарамил китка зелен чай в една ръка и тлъст златист фазан в другата.

— Ето я вечерята — заяви той, щом зърна Джо. Очевидно ядът му беше минал. — По-добре от консервата с телешко, скътана в дисагите ми. Не извади късмет с конете, а? Нищо чудно! Тия малоумници сигурно вече са преполовили пътя за Симла. Хайде, аз ще стъкна огъня, а ти оскуби пилето. То и бездруго го разпердушиних с тия бойни патрони, ама нейсе, все е по-добре от консервата.

В главната стая на форта бе останало само мокро петно от Реджа Кхан.

— Какво направи с трупа? — попита Джо.

— Отнесох го долу, при събратята му плъхове — бодро отвърна Трууп. — Сега остава да изкараме нощта криво-ляво. Ще се редуваме да бдим на пост, докато се зазори. Сетне и двамата ще вардим, тъй че дано първото конско цвилене, което ще чуем, да е от потерята на Чарли Картър, а не от главорезите на Реджа Кхан, дето ще се сипнат да видят каква е хавата и защо не са чули сигнала на главатаря си!

Макар и жилав, фазанът се оказа много вкусен. Нощта се спусна изневиделица, докато двамата си режиха порции с ножа на Едгар. Жребият определи Джо да кара първа смяна на пост. Стиснал пушката и обладан от лошо предчувствие, той седна да наблюдава безлюдните хълмове, където вечерният здрач отстъпи място на месечината. Горските обитатели щъкаха и шумоляха под прозореца. Тук-там се мяркаха блеснали в мрака очи.

Някъде в тая пустош се намираше Алис, внезапно си помисли той. Сам-самичка, въоръжена само с онуй пищовче, запокитена далеч от цивилизацията. Яхнала уморена кранта. Върни се, Алис! Не бъди вироглава! Все ще измислим нещо! Ще му намерим колая!

Докато наблюдаваше, някъде в нощта се понесе страховит, вледеняващ крясък. Джо мигом скокна, уплашен и разтревожен. От ъгъла край огнището долетя съненият глас на Едгар Трууп:

— Това е просто чакал, Джо. Не се впрягай!

Джо се загърна плътно в кожата на Чарли и продължи да будува.

Втората му смяна се падна в най-черната доба, около два часа преди зората да се сипне на източния хоризонт. Потърка сънени очи и се вгледа смаян в мрака. Не, това не беше мираж. В далечината неочаквано се появи светлина. Подвижна светлина. Всъщност бяха множество светлини. Той продължи да наблюдава. Приличаха на рояк светулки, които лъкатушеха нагоре по хълмовете точно по посока на форта. Джо напълно се ококори. Веднага събуди Едгар, който мигом скокна и се озова до прозореца. Грабна бинокъла от Джо.

— Имаме си компания — оповести той накрая. — И то многолюдна. Като гледам тия факли, ще да са някъде петдесетина души.

Щом светулките се изравниха с форта, трепкащите светлици бяха угасени, което Джо изтълкува като признак за обсада.

— От нашите ли са, или от чуждите? — неловко запитва той. — И ако са от нашите, как ще им дадем знак? Може да ни вземат за врагове и да открият огън по нас.

— Може и да са хубостниците на Реджа Кхан. Идат да вземат някоя и друга пушка. Само че е малко вероятно. Твърде много са.

Бръкни в дисагите и извади фенера ми. Намери ли го? Дай някакъв знак. Какъвто и да е.

Джо започна да сигнализира от амбразурата.

— Какво им казваш? — попита Трууп.

— Ами то е за фронтоваци от западния фронт. Така си давахме съобщения в окопите. „О.К.“ Научихме това от янките. Май значи „всичко е наред“.

Веднага получиха ответен сигнал от предната редица.

— Какво значи това? — припряно попита Трууп.

— Точка, точка, точка. Черта, черта, черта. Това значи „прието“ — осветли го Джо. — В Императорската руска армия не сте ли ползвали морзовата азбука?

— Ако са я знаели, то са били малцина, ако пък са я знаели мнозина, не са имали фенери, а пък ако хем са я знаели, хем са имали фенери, нямаше да се сетят да я използват. Това знам аз за Императорската армия.

Скоро дочуха чаткане на приближаващи коне и подрънкване на снаряжение. Току пред форта колоната спря и двама мъже поеха сами нагоре по хълма.

— Кой е там? — попита Джо.

— Приятел.

— Приближете се един по един и се представете — спомни си Джо паролата.

— Ама това е хептен каубойска работа! — възкликна Едгар Трууп.

Излязоха да пресрещнат посетителите си — млад британски офицер и брадат индийски войник, чиято пика подрънкваше на вятъра.

— Мили боже! — възкликна бодро новодошлият. — Само теб не очаквах да заваря тук, Едгар! Дърти хитрецо! Преди да сторим каквото и да било, кажи ми, моля ти се, тъй като обичам да ми е ясно — ти на чия страна си?

— Къде е Чарли Картър? — попита Джо.

— Тук съм! — и една изнурена фигура изплува в светлината на огъня.

---

[1] Това е нормално, нали? — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Сър Джордж, издокаран в дунапренен вечерен жакет с бродирана върху джоба емблема на отдавна несъществуващ клуб в Кеймбридж, се грижеше за последните щрихи на скромното среднощно парти, организирано от него. Даваше вечеря за четирима. Съвършеното каре. При това без дами.

Сладко вино със супата от костенурка, леко бургундско с овнешкото (беше поръчал да доставят четири бутилки, две, от които заповяда да отворят), съдинка с прословутата за резиденцията заледена вода и качествен „Стилтън“, подплатен с чаша портвайн „Уилям Стандринг“, реколта 1910-а.

— Да, така е добре.

После се разпореди, щом гостите му пристигнат, да бъдат въведени направо в библиотеката, през чиито прозорци струеше лунната светлина и долитаха градските шумове.

Пръв се появи Джо Сандиландс.

— Добър вечер, сър Джордж — поздрави той свойски. — Много любезно от твоя страна. Май позахладня тази вечер.

— Няма да те глезя, млади момко — отвърна сър Джордж. — И няма да правя догадки — очаквам да ми докладвате всичко в прав текст.

Джо от опит знаеше, че не бива да оставя сър Джордж да се увлича прекалено много, затова го прекъсна:

— Ама че работа! Аз пък се надявах да си хапнем добре. Последните няколко дни се превърнах почти в постник. Сухарените бисквитки не са кой знае какво угощение.

— Пийни си малко шери — предложи сър Джордж. — И не се опитвай да ме баламосваш!

След малко се появиха Чарли Картър и Едгар Трууп, който се чувстваше малко неловко в дома на височайшия началник, сред люде с безупречна репутация. Той поздрави сър Джордж прекалено любезно, докато поздравът на Чарли Картър прозвуча доста сухо.

— Добър вечер! Добър вечер! — рече на свой ред сър Джордж.
— Извънредно ми е драго! Веднага ще се разпоредя да сервирам вечерята.

Той звънна с малко сребърно звънче.

— Шери? Или предпочитате мадейра? На мен ми идва малко тежичка в тия пролетни ноци, но моля, почерпете се. — После се обърна към Джо: — Днес видях приятелката ти Джейн Фортескю. Праща ти много поздравя. — Сетне рече на Чарли Картър: — Твоите щерки се справиха майсторски вчера на състезанието с картофи в гимнастическия салон. Жалко, че не можа да присъстваш. Беше страхотно! — И накрая подхвърли на Едгар Трууп: — Докато чакаме, може да се настаниш в шезлонга — ще видиш, че е доста мек в сравнение с конското седло.

Тримата го гледаха зорко и безмълвно.

— Много хубаво от ваша страна, че се отзовахте тъй скоропостижно, момчета. Няма нужда да ви казвам, че яката сте загазили. Не сте арестувани по простата причина, че ако закопчая Чарли, няма да има кой да ви щракне белезниците!

Заеха местата си край масата и като по сигнал разпериха едновременно огромните салфетки.

— И тъй, да започнем отзад напред... някой от вас е светил маслото на Реджа Кхан. Е, не е голяма загуба! Той не беше стока! Прехвърлял е не само оръжия през границата. Отявлен хаймана, ала все пак се налага да изясним въпроса. Влиятелен човек беше тоя Реджа Кхан. Местните люде му имат уважението. Доста оръжие е минало под носа на полицията. А най-лошо от всичко, имаме окаяна млада жена, безспорно виновна за най-дръзката измама в пределите на Индийската империя и почти доказано, съучастничка в две убийства...

— По всяка вероятност са три — вметна Джо.

— Ще бъдем по-експедитивни, ако не ме прекъсваш насред думата, Сандиландс — строго рече сър Джордж. — И тъй, на тази злосторница е било позволено, дори е била насърчена, да се измъкне под милозливите ви погледи.

— Това не важи за мен — радостно заяви Чарли, като сладко отпи от възхитителното бургундско на сър Джордж. — Мен ме нямаше там.

— Браво на теб! Ти си се намирал на четирийсет мили покрай железопътната линия, да гониш Михаля! Отпращил си в точно обратната посока, нали? Нарочил съм те за съучастник — отвърна сър Джордж.

— Може ли да запитам — намеси се Едгар Трууп, — откъде ви е известно всичко това, сър?

— Умник си ми ти, Трууп! Единственият, освен мен сред тук присъстващите. Нима трябва да обяснявам, че на всеки пет души в тоя град има по един мой съгледвач? Доколкото знам, Чарли е водел дванайсет полицаи. Какво друго да кажа? Не само ти в Симла разполагаш с интересни сведения.

— Но наблизко нямаше свидетели, когато Алис застреля Реджа Кхан — кротко заяви Джо. — Единствено моя милост, затова ще се наложи да ме изслушате и да приемете моята версия, сър.

Сър Джордж въздъхна ядно.

— Хубаво, Сандиландс. Дай да чуем твоята версия на събитията! Какво си запомнил? Какви прозрения със задна дата са те сполетели?

Всички се заслушаха в разказа на Джо, който разправи предварително отрепетитраната си реч.

Сър Джордж се обърна към Едгар Трууп.

— Сега е твой ред, Трууп. Можеш ли да попълниш пропуските в това песнопение? Най-напред искам да чуя — ти ли остави камата в ботуша на Реджа Кхан?

— Да, сър, стана по моя вина — унило призна Едгар. — Аз претърсих и двамата задържани.

— Ама камичката си я биваше! — намеси се Джо. — Една такава тъничка, дълга шест инча. Скрил я е в шева на ботуша. Ужким посягаш да придърпаш чизмите и хоп! — кама! На практика незрима. Много хитро измислено!

Той замлъкна под изпепеляващия поглед на сър Джордж.

— А другото незримо нещичко е било пистолет! Оставили сте непроверена шапката на Алис, където е скрила револвер, изиграл решаваща роля в цялата драма. Както става ясно от показанията на Джо (комуто може да се вярва, нали?) — умълча се той за кратко, — тя е спасила живота му, като е стреляла по Реджа Кхан. И докато двамата с Едгар се щурат като мухи без глави, госпожичката скача пъргаво през прозореца и изчезва в посока към залеза, натъпкала дисаги с крадени

блага, като междувременно предвидливо е натирила конете ви? Правилно ли съм схванал картинката, Едгар?

— В общи линии беше така, сър Джордж.

— От само себе си се налага въпросът — на който може би ще ни отговори Джо — защо Алис, която неочаквано се оказва въоръжена и има на разположение две мишени, е решила да тегли куршума на своя авер в престъплението, наместо да гръмне полицаия, който очевидно е възнамерявал да я изправи на съд?

Гостите останаха смълчани в очакване на следващия залп от словесната канонада.

— Всички ние сме благодарни на Алис, че ни спести част от проблемите, като е застреляла Реджа Кхан, но все пак ще ми каже ли някой защо го е сторила? Той ѝ е бил партньор и съучастник. Имали са общи интереси, не е ли тъй? Ще ви кажа защо — продължи той, отговаряйки на собствения си въпрос. — Тя е издигнала Реджа Кхан на висок пост във фирмата. Той е започнал съвсем скромно в ИКТК, въпреки образованието си и знатния си произход. Алис е прозряла потенциала му. Решила е, че може да му гласува доверие. И той наистина се е справил блестящо — имал е престиж, пари и непоклатимо статукво. Без подкрепата на Алис щеше да си остане никой за търговския и светския елит в Симла. Дължал е всичко на нея и се е ползвал с безусловното ѝ доверие. При това положение навярно ѝ е дошло много, когато е разбрала, че успешно си е разигравал игрички зад гърба ѝ. Поредният мъж, който я е подвел. Използвал я е и я измамил. И това му е коствало живота.

— „Туй на блудницата ориста е, мнозинство да заблуждава, един пък нея да измами“ — промърмори Джо. — По моему не става въпрос единствено за контрабандата с оръжие.

— А, вярно, Сандиландс, според твоята теория между двамата е съществувала сърдечна връзка, тъй ли? Нямам сведения по въпроса, но не бих се изненадал. Макар и негодник по душа, Реджа Кхан си беше чаровник, по скромната ми преценка.

Едгар Трууп си наля още една чаша вино и подаде гарафата на Чарли Картър.

— На мен не ми се вярва — рече той. — Не смятам, че Алис е питаела романтични чувства към Реджа Кхан. Дори нещо повече — не смятам, че изобщо се интересуваше от мъже.

— Да не би да намекваш по заобиколен начин, че в определена ситуация ти е отрязала квитанцията? Може би Джо има какво да каже по въпроса? Малката Алис е крайно пленително създание.

— Аз съм пас — заяви Джо.

Сър Джордж вдигна въпросително рунтавите си сиви вежди.

— Заместник-началникът на полицията е пас! Значи се връщаме на теб, Едгар, да внесеш по-голяма яснота по въпроса.

— Вярно е — поклати глава Едгар Трууп, — че мнозина ѝ се възхищават. И... е, признавам си, че и аз съм един от тях. — Той се обърна към Джо. — Май това важи и за теб, Сандиландс?

— Добре де — намеси се и сър Джордж. — Тъй като, изглежда, това е модерно, и аз се присъединявам към числото на обожателите ѝ. И за да се позовем на безпристрастно мнение, нека да се обърнем към Картър — май той единствен в Симла не е подвластен на обаянието ѝ. Е, какво ще кажеш?

— Съгласен съм с Едгар. Единствено с Мари-Жан Питьо тя се чувстваше в свои води, само нея не е излъгала или разигравала.

— Да не би да намекваш...? — веждите отново се извиха въпросително.

— Аз имам обяснение за естеството на връзката им — заяви Джо. — Когато подготвихме сеанса, помня, че Минерва Фриймантъл ми спомена как седмици наред Алис се опитвала да установи контакт с майка си. Самата Алис ми каза, че майка ѝ починала, когато тя била на единайсет години, и я оставила на благоволенieto на студения, безхаберен и амбициозен баща — първият от мнозината мъже, които са я предали и са я измамили. Мари-Жан е доста по-голяма от Алис. Според мен в нейно лице тя вижда заместница на майка си. Навярно е едничкият човек на света, комуто може да се довери абсолютно и безусловно. И след като Алис изчезна от сцената, си мисля, че трябва да държим под око Мари-Жан, защото рано или късно бегълката ще опре до нея.

Чарли Картър кимна припряно.

— Погрижили сме се за това, сър Джордж. От три дни следим дома ѝ и направихме обиск на къщата и склада ѝ.

— Знам, че си майстор да завардиш всички порти — рече сър Джордж. — И как реагира Мари-Жан на това? Предполагам, че сте разговаряли с нея?

— Ами изглежда, че няма нищо за криене — всъщност това е факт, тъй като претършувахме всяко ъгълче. Казва, че най-малко от седмица не била виждала Алис. Пожела да научи дали сме я поставили под арест поради охраната на дома ѝ и ни уведоми за намерението си утре да напусне Симла. Имала отдавнашен ангажимент в Бомбай и си е резервирала билет. Спомена, че нямала нищо против да бъде придружена от полицаи в случай на необходимост. Според мен просто се избудалка с нас, сър.

Голяма лисица е тая Мари-Жан, помисли си Джо. Прави се на добричка пред полицията, ама сто на сто е вярна до гроб на Алис и ще опита някак да ѝ помогне. Джо си рече, че ще трябва да направи едно последно посещение, преди да си тръгне от Симла.

Сър Джордж въздъхна.

— Давай, Картър. Разправяй какви още мерки си взел за издирването на лекокрилата птичка?

Картър отвърна делово:

— Има два начина Алис да напусне страната. Да се качи на теснолинейката от Джогиндар Нагар по посока към Амритсар, или пък да се върне обратно в Симла и да вземе тонга, а защо не и тукашната теснолинейка до Калка и оттам за Делхи?

— Не налетяхте ли на нея, докато се бяхте, поели на спасителната си мисия в планината?

— Не, сър. Но тя много лесно би могла да се покрие, щом е зърнала патрула.

— Да — провлачено рече сър Джордж. — Вие отдалече сте биели на очи. От няколко мили, бих казал. Ескадрон от бенгалски копиеносци — тъй наречената смъртоносна конница — въоръжени до зъби, яхнали чаткащи коне, предвождани от дузина факлоносци. Пък и доколкото познавам тия синковци, сигурно са пеели химна на гонката с лодки на Итън! Да, сто на сто ви е зърнала. Тъй че сега, три дни след разигралата се драма, може да се е скатала някъде в Симла или където ѝ скимне. А другият изход?

— Проверяваме самоличността на всички пътници по линията за Джогиндар Нагар, сър. До момента не се е качвала европейка. — И той подаде списък с пътниците на сър Джордж.

— А изходите от Симла?

— И те са под наблюдение. И в Симла, и в Калка проверяват паспортите на всички пасажери. Поставил съм караул и на шосето за Калка, който проверява пътуващите. Засега няма резултат. — Той подаде друг списък. — Разбира се, по това време на годината малцина напускат Симла, тъй че работата ни е улеснена. Повече са пристигащите.

Сър Джордж прегледа списъка.

— Хмм... шестима данъчни инспектори, петима наркотрафиканти, четири френски монахини, трима вагабонти, двама ефрейтори — заключи той, — но няма яребица в крушата. Продължавай да тръскаш клоните, Картър!

— Нищо чудно — мрачно заяви Едгар Трууп. — Търсите не там, където трябва. Когато отпраши в пущинака, тя разполагаше с два часа дневна светлина. Това не е достатъчно да се добере до някое населено място. Накъдето и да е тръгнала, е яздила уморен кон сред опасна среда — бандити, диви животни, неравен терен. Не бих се подложил на това, дори да бях въоръжен до зъби. Алис не разполагаше с пушка, имаше само онова хилаво пищовче, с което не може да сплаши маймуна, камо ли леопард. Никой от вас не се замисля над варианта, че тя може да се е споминала! — Той ги обходи с поглед, а едрото му червендалесто лице внезапно придоби измъчен вид на светлината на свещите. — Не разбирам защо не отваряте дума за това?

Останалите мълком се съгласиха с него.

— Хмм... — промълви сър Джордж, — ако е тъй...

*„Радвай се, Смърт,
в обятията твои лежи
мома за чудо и приказ.“*

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Лятото на 1922 г.

Джо Сандиландс отвори очи, но не схвана веднага местонахождението си. Глухото равномерно потракване, примесено с крясъка на морски птици му подсказа, че се намираше на борда на кораб. Само че в момента му бе невъзможно да идентифицира кораба и маршрута му. По ивицата отразена светлина върху тавана реши, че бе ранно утро, а подносът със закуска — порция кроасани и бял порцеланов кафеник — го навя на мисълта, че беше на един от малкото френски кораби, които все още пътуваха по линията Бомбай — Марсилия. Лекото, но упорито главоболие му напомни, че снощи бе полял твърде щедро избавлението си от командировката в Индия.

Радваше се, че пътува с френски кораб. За разлика от прекалено помпозните луксозни лайнери, френските бяха по домашному уютни и непретенциозни. Освен това малцина англичани пътуваха по този маршрут, а на сегашния етап Джо копнееше да остане анонимен, докато пристигне в Марсилия и оттам продължи за Лондон, където щеше да се впусне в руслото на познатото ежедневие. „До гуша ми дойде тая Индия — беше си рекъл той. — Ама наистина!“ Започна да разсъждава дали съжаляваше за нещо. Не, питаше само радост и облекчение от факта, че се бе измъкнал от сянката на Джордж. „Още малко и щях да се превърна в придворния пудел на резиденцията.“ За миг си помисли за Чарли Картър, когото сравни с доблестен стотник. „Най-скъпият *bon sorain*^[1], когото някога съм имал. Дали би ми се понаравило да работя в екип с него? Години наред в тоя горещ климат?“ Ала в крайна сметка взните наклониха в полза на Лондон. „Е, Чарли ще се справи и без мен.“

Ами Едгар? Едгар Трууп? Вечният наемник. Редовната пушка под наем. Светът се променяше. Дали щеше да има място за такива като Едгар? Положително. В Индия бъкаше от подобни съмнителни екземпляри, решени на всяка цена да оцелеят. Да, Едгар нямаше да загине.

Погледна надясно и зърна още един поднос, предназначен за леглото близнак, което означаваше, че си имаше компания. Протегна ръка и напипа топло женско тяло.

— Добро утро — плахо промълви той и след кратък размисъл добави: — Bonjour, ma belle.^[2]

Повдигна се на лакът и криво-ляво си наля кафе. Отпи една глътка. Превъзходният вкус доказваше, че не беше на някой от лайнерите на „Островно-ориенталската корабна компания“. И снощното шампанско бе също тъй класно, пък и капитанът, на чиято маса той вечеря, не щадеше количеството. Всички се бяха почерпили порядъчно, явно с намерението да запомнят първата нощ от пътешествието през Индийския океан. Капитанът бе дал скромен прием за осмина отбрани пасажери. Когато те запристигаха, сами или по двойки, всичките французи, капитанът си отдъхна, щом разбра, че и Джо говореше свободно френски.

— Уважаеми господин полицай — бе казал капитанът, — много ми е драго, че говорите френски тъй добре! Повярвайте ми, това е рядка дарба за един англичанин. Сънародниците ви като че ли с лекота говорят хинди или някой от стоте индийски диалекта, ала не дръзват да се заловят с френския. И като грижовен домакин се постарях да поканя единствения друг английски пътник, за да си имате компания на нашето соаре. Разбрах, че наскоро сте пребивавали в Симла?

Джо кимна, а в същия момент капитанът зърна и последния от поканените, когато се спусна да посрещне с отворени обятия. Джо се опули, а по лицата на другите петима господа се изписа възхищение. Тя се усмихна сърдечно на Джо и учтиво изслуша капитана, който ѝ представи гостите. Увери го, че с Джо са стари познати. След знаменателното начало и четиричасовата почерпка с „Duc de Bourgogne“, в тази лежерна обстановка бе съвсем естествено да придружи приятелката си до каютата ѝ и да приеме поканата ѝ за едно бренди.

Джо се огледа по-внимателно. Намираше се в първокласна каюта, просторна и добре оборудвана. Измъкна се полека от кревата, дръпна дантелената завеска от люка и зърна огряната от слънцето палуба. Пред погледа му мина двойка, тръгнала на здравословна разходка. Двамина френски офицери, които навярно се връщаха от отпуск, лениво пушеха край перилата и зяпаха умислено в простора.

Наблизо изтопуркаха група ученички, поели обратно към училището си в Европа. Джо се наслаждаваше на слънцето, на френските звуци и френските миризми. За момента сякаш не бе англичанин, нито полицаи. Снощи му бе харесало. Надяваше се да прекара приятно и новия ден.

Блаженото му бленуване бе прекъснато от прозявка и шумолене на чаршафи.

— Кафе? Надушвам кафе!

Изпод възглавницата се появи чорлава глава и Джо изплакна поглед в белите рамена, които изплуваха от памучните чаршафи.

— Налей ми де! Джо, не мога да отлепя клепащи, ако не глътна малко кафенце. Ама ти да не си го излочил всичкото, лаком дявол такъв?

— Твоето е на масичката ей там — кимна Джо по посока на подноса.

— Ама как тъй? Мигар смяташ, че ще се помъкна да си налея собственоръчно? Нали ще ми видиш задника? — Възмущението й се превърна в примирение. — Е, добре де, то и бездруго вече няма значение.

Тя се измъкна гола и се защура из стаята. Джо се смили и вдигна от пода един халат. Отиде до нея и я обгърна с него. Целуна я по ухото.

— Много си срамежлива като за момиче от шоубизнеса, Мейси.

Тя отметна дълъг лъскав кичур, за да го погледне достатъчно свирепо.

— Не съм била танцьорка на канкан, Джо Сандиландс! Нито на сцена, нито на частно парти. Пък и човек неусетно губи форма. Не съм имала друг след Мерл. — Тя се засмя дрезгаво. — И той не беше стока, ако разбираш какво имам предвид.

— Е, нямах представа. За мен е чест, че ти... — галантно поде Джо.

— Дръвник — срязва го Мейси. — Недей да се хабиш. Просто се чифтосахме. Правим си взаимна услуга. Пътуването ще е дълго, а аз не знам да играя карти. С тая сюррия младоци, които щъкат на борда, напомним от шампанско и чист въздух, сто на сто имам полза край вратата на каютата ми да варди някое добричко лондонско ченге.

— Хубаво го каза, Мейси! — рече Джо заплашително. — Само че кой ще пази пазача, а? Я остави тая чаша!

Срещнаха се след няколко часа. Джо се беше издокарал като за разходка. Мейси бе облякла бяла памучна рокля с бродерия и се пазеше от знойното слънце на Индийския океан с широкопола шапка и чадърче. По нищо не се отличаваше от французойките, които прилежно се разкарваха по палубата по двойки или на групи. Като я хвана възхитен под ръка, Джо рече:

— Хайде сега да се поразтъпчем, та да се покажем и ние пред хората.

След две обиколки на палубата се настаниха на сенчестата страна на кораба и си поръчаха питиета.

— Не знам защо се чувствам толкова жадна — рече Мейси.

Отдолу се чуваше оркестърът, който репетираше програмата за вечерта.

— Нямахме време да си поговорим — каза Джо. — Все нещо ни пречеше. Какво стана с теб, Мейси? Защо напусна Симла? И защо пътуваш с този кораб?

Мейси направи гримаса.

— Ами ти за пореден път ми стъжни живота и ме принуди да си оберя крушите, нахалник такъв!

— Стъжнил ли съм го? Нещо не схващам. Сър Джордж ми каза, че бил много благодарен за подкрепата ти и изобщо не възнамеряваше да ти усложнява битието.

— Това няма нищо общо с Джордж. Ти ми скапа бизнеса с оная твоя измислица. Сума народ се юрна само заради сеира. Минерва Фриймантъл, шарлатанката! Тъй ли се казва, Джо? Разни шмекерийки за разтуха на богатшите! Това проклето видение подкокороса сеирджиите и напъди сериозните клиенти. Е, то всяко чудо за три дни. След време всичко щеше да си тръгне постарому, ама Симла ми дойде до гуша! Пък и Индия нещо вече не ми понася. Страната е като разбунено море. — Мейси потрепери въпреки жегата. — Не виждам надалеч в бъдещето — не си го позволявам — ама понякога ми се явява пряко волята ми.

Бавният фокстрот отдолу замря и оркестърът мигом подхвана по-динамична мелодия в джазов стил. След кратка загрявка засвириха доста професионално „Сейнт Луис блус“. Две дечица, съпроводени от

бавачката си, заподскачаха радостно в ритъм с мелодията. Две монахини в светлосиви одежди седнаха на шезлонгите, всяка понесла молитвеника си.

— А защо избрах този кораб ли? — продължи Мейси. — Не заради бенда, във всеки случай. И аз като теб копнеех за анонимност. Никой не ме познава, пък и французите не са особено настойчиви по отношение на социалните контакти. Тишина и спокойствие — само това искам.

— Не бих разчитал на това, Мейси. Я се погледни — само за миг да отклоня поглед, и онуй френско офицерче мигом ще те схруска!

— Три седмици тишина и спокойствие — повтори Мейси и добави с лукава усмивка: — А ти отново нахълта и осуети плановете ми! Ами ти, Джо? Ти какво правиш тука? Изпари се яко дим от Симла — какви ли не слухове плъзнаха. Някои твърдяха, че Алис Шарп не била мъртва, ами избягала с теб, запленена от мъжкия ти чар.

— Де тоз късмет! Не, просто Джордж ме натовари с една задача по северозападната граница, а в момента се връщам към реалния живот. И аз като теб, Мейси, се отегчих. Направо ме хвана клаустрофобия сред тия чужденци. И ми писна да ме използват.

— Имаш предвид Джордж? Не го приемай лично, той разиграва всички поред.

— Е, само че аз не съм свикнал да ме разиграват. Веднъж Чарли Картър ме нарече „домашния любимец“ на сър Джордж. И не беше далеч от истината. Пък и не беше чак толкова зле... Бива ме да се ровя в лисичи дупки. Само че е адски изнервящо да се появиш с удавена лисица, а шефът да ти каже, че си заловил катерица, и да ти благодари от немай-къде!

— Не знам коя е твоята лисица. Реджа Кхан? Не съм запозната в подробности, ама чух разни истории — най-вече от Едгар Трууп — че си спасил цяла Северна Индия от въстание на местните, нападение на руснаците и бог знае още какво.

— Такава е официалната версия на Джордж. И отчасти е вярна. Затова звучи толкова убедително. Да, съществуваше опасност от въстание — бяха добре въоръжени. Джордж отдавна им беше вдигнал мерника и се възползва от случая да сравни със земята бащата на Реджа Кхан. Смъртоносната кавалерия беше само началото. Имаше и цял батальон от гурки в подкрепление. Конфискуваха огромни

количества оръжия и хубавичко се скараха на раджата. „Виждаш ли какви ги е забъркало синчето ти? Търговийка с оръжие, че и две убийства лежат на съвестта му.“ Бащата на Реджа си взе поука. Сплашиха го достатъчно, за да кротува отвъд Залори поне няколко години. А за Алис Шарп Джордж си замълча.

— Алис Шарп ли? И аз си помислих, че тъкмо тя стои в дъното на цялата работа! Вярна ли е тая история за злополучния лов? Как, в крайна сметка, е загинала?

— Е, не е редно току-тъй собственичката на най-голямата фирма в страната да изчезне безследно в нощта. Това щеше да предизвика приказки и въпросителни, а тъкмо това желаше да си спести Джордж. Разпространи своя версия, а тя е също тъй правдоподобна, защото е отчасти вярна. Алис, която има репутация на превъзходен стрелец, се сдушила с гостенина от Скотланд Ярд и решила да го заведе на лов за диви животни из околностите на Симла. Придружавал ги, естествено, Едгар Трууп. Наскоро откъм закътаните селца към Джогиндар Нагар се появил кръвожаден звяр, който нападал и хора, та тримцата решили да си пробват късмета да го гръмнат. За жалост Алис напуснала бивака през нощта — на своя глава, разбира се — а на сутринта не се върнала. Втурнали се да я търсят, мобилизирали хората на Картър, обявили награда, но уви! На мястото на Алис в ИКТК назначили временен заместник, докато изпратят някого от Лондон.

— И мъртва ли е в действителност?

— Тази част от версията на Джордж почива на истината. Тя отпраши в среднощната пустош и повече никой не я видя. Според Едгар е малка вероятността да е оцеляла. Пък и сред оная дивотия трупът ѝ надали някога ще бъде открит.

— Ама защо ѝ е притрябвало да се втурне сама в нощта?

— Защото току-що я бях арестувал по обвинение в измама и съучастничество в убийствата на Лайънъл Кониърс и Фьодор Корсовски, но най-вече защото беше гръмнала право в челото Реджа Кхан.

— Това пък защо? Мили боже! Вярно, че беше мошеник от класа, ама чак пък да го затрие! Особено пред очите на теб и Едгар, дето сте я държали на мушка.

— Това беше личен проблем. Тя му е вярвала безрезервно, а той е излъгал доверието ѝ. Изобщо не е имала представа, че я използва

като параван за оръжейните си сделки. Такова нещо Алис не прощава. През целия си живот, по думите ѝ, мъжете, които обичала, винаги я използвали и накрая я зарязвали. Но според мен най-тежко е преживяла измамата на Корсовски.

И отначало с половин уста, но постепенно набирайки скорост, Джо разправи подробности от биографията на Алис/Изабел, като добави собствения си коментар и обясни ролята на мадам Флора в цялата работа. Спомена за фалшивата самоличност, която повлякла крак на измами и убийства. Разказа всичко от игла до конец: от травмиращото си преживяване като спътник и свидетел на смъртта на Корсовски край Тара Деви до изчезването на Алис и крайната, изчистена версия на Джордж за пред хората.

Мейси го слушаше ококорено.

— Брей, таквоз нещо не бях чувала досега! Определено имам нужда от още едно питие. — И тя подвижна на един от стюардите. — Значи оная божа кравичка Алис се е оказала измамница, която е разигравала сума народ цели три години?

— Да, това е факт, тя самата го е признала. Казала е на Реджа Кхан за чуждата самоличност. Флора и Трууп са били единствените хора в Симла — пък и в целия свят — които са били наясно с цялата истина.

— Как тъй? Дори и Реджи е бил в неведение? Собственият ѝ съпруг? — Мейси се изкикоти дрезгаво. — Ама че се е усукала!

Джо се усмихна.

— Знам какво имаш предвид. Интересно как ли го е баламосала в леглото?

— Нямах си и хабер от всичко това! А пък си мислех, че знам тайните на цяла Симла! Ама чакай малко, Джо... — Мейси прехапа устни и присви очи. — Виж, знам, че ти си детективът и умът ти блести като нова монета, тъй че ми е малко тъпо да ти давам акъл, само че... нещо не се връзва! Едно-две нещица от туй, което ми разправи, ми прозвучаха доста странно. — Тя го погледна замислено. — И може би тъкмо затова ми разказа всичко? И ти не можеш да си намериш място, а? Тъй де, става въпрос за убийствата. Очевидно Алис не ги е извършила собственоръчно, ама дали е заповядала на Реджа Кхан да убие ония двама мъже?

— И да, и не — отвърна Джо.

— Това пък какво значи? Хайде, Джо, изплюй камъчето!

— Това значи, че истината не е възтържествувала. Добрах се до нея само наполовина. Което значи, че някой убиец си щъка на свобода.

Джо се умълча, загледан в пасажерите, които се наслаждаваха на слънцето.

— Нека те светна по въпроса, Мейси — рече той накрая. — Убиецът се намира на този кораб.

---

[1] Добър приятел (фр.). — Бел.ред. ↑

[2] Здравей, красавице (фр.). — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Като добро момиче, Мейси съобрази да не се озърта наоколо.

— Мейси, искам да обсъдя този въпрос с теб. Каж ми, ако смяташ, че драматизирам и бездруго сложната ситуация.

— Хубаво де — щом желаеш само разумен съвет, а не намесата на висшите сили. Хич и не си мечтай за подобно нещо! Не мога да се възползвам от дарбата си за лични облаги. То е все едно да се опитвам да разбера кой ще спечели следващото дерби. — Мейси се умълча и го изгледа изпитателно. — Да не би ти... ние да сме в опасност, Джо? — попита тя.

— Не знам със сигурност. Съществува такава вероятност. Намираме се наред морската пустош! Няма никакви гаранции.

— Я ми обясни по-ясно.

— Ами следите водят към двете убийства — бавно поде Джо. — Модус операнди, както го наричаме в бранша.

Мейси кимна.

— Няма нужда да ме обучаващ. Братът на Мерл (един отвратителен тип) бил снайперист по време на войната. Отегчаваше ни до смърт с приказките си на тая тема. И не че съм запомнила кой знае какво, ама поне в две неща от твоята история щеше да се усъмни. Казваш, че Лайънъл е бил застрелян в лицето с един куршум, нали? А Корсовски бил гръмнат в гърдите с два куршума. Ето ти на!

— Мейси, направо си страхотна! — възкликна Джо емоционално. — Това е мръсен занаят. Братът на Мерл щеше да каже — и аз щях да се съглася с него — че снайперистите винаги избират за мишена една и съща част на тялото. Нямам предвид рутинната стрелба наред бойното поле, когато някой малоумник надзърта непредпазливо и си търси белята. Говорим за сериозно и внимателно обмисляно убийство от далечно разстояние. Бяхме се научили да разпознаваме снайперистите според персоналния им стил, даже им бяхме измислили прякори. Обикновено се целят в гърдния кош, тъй като има по-голяма площ, и ако разполагат с време, винаги го правят с два залпа, за по-

сигурно. Убийството на Корсовски е било хладнокръвно, овладяно и извършено като по учебник. Носи съвсем различен почерк от първата стрелба. Лайънъл е бил прострелян с един куршум. При това в главата. Заедно с Чарли Картър направихме оглед на сцената и да знаеш, че останах направо слисан! И аз съм добър стрелец, ама надали ще рискувам да се целя в главата, и то само с един изстрел — не и от подобно разстояние.

— И казваш, че оръжията са били различни?

— Да. Сигурно братът на Мерл щеше да си каже тежката дума и по тоя въпрос.

— Двете убийства са станали в рамките на една година. Би следвало да е използвана една и съща пушка. Братът на Мерл изкарал цялата война с една-единствена карабина. Божичко! Познаваше я поинтимно и от жена. Ама нали е спал с нея четири години!

— Искам да кажа, че първото убийство е било дело на Реджа Кхан. Това е напълно в стила на парвеню като него — да се изфука дори чрез убийство, с едничък първокласен изстрел в главата! Ръстът му е приблизително метър и осемдесет — около половин педя понисък от мен, по моите сметки. При това е пушел цигари „Черната котка“. Имал е силен мотив. И все пак, Алис едва ли е знаела за намеренията му, камо ли пък да даде съгласието си. Остана искрено изненадана, когато двамата с Трууп я осветлихме по въпроса. Даже бих направил и по-дързък извод — според мен тя наистина е вярвала, че двете убийства са били дело на мистериозния ѝ изнудвач.

Джо се умълча, завладян от спомена за последната си среща с Алис — усети отново миризмата на кордит, в ушите му прогърмя изстрелът, отекнал из малката каменна стая, но най-вече си спомни прощалните думи на Алис: „Никога не съм молила Реджа Кхан да убие, когото и да било заради мен, Джо.“ Припомни си как почти с гордост бе заявила, че никога не го бе лъгала. Тогава не обърна внимание на твърдението ѝ, предвид чудовищната измама с фалшивата ѝ самоличност. Ами ако му е казвала истината през цялото време?

Той изрече на глас последното ѝ изречение, като наблегна на фразата „когото и да било“. После го повтори, като наблегна на „Реджа Кхан“.

— А дали си помолила друго да извърши убийствата вместо теб, Алис? — запита Джо. — Слушай, Мейси! Как ти звучи това?

Лайънъл е бил убит без знанието на Алис от Реджа поради вече известните ни причини. А после, след година време, на сцената се появява Корсовски. Алис иска той да умре.

— За да предотврати разобличението на фалшивата си личност? А не е ли могла просто да офейка с богатствата си? Разполагала е с достатъчно дълъг срок — театърът го е ангажирал още през ноември. Трябвало е само да остане в Бомбай през април, за да избегне рискованата среща. Нещо не се връзва, Джо.

— Тя е пожелала смъртта му по други причини. По-пъквени. Отмъщение. Ненавиждала го е от дън душа, както всяка жена, която обича искрено, а е изоставена от любимия си. Напълно е способна на подобна постъпка — нали видях как гръмна Реджа Кхан в мига, в който разбра, че я е мамил и предал? Гледах лицето ѝ, когато натисна спусъка. Дори аз ѝ се примолех да не го прави, ала тя изобщо не ме чу. Беше изцяло погълната от мисълта за убийството — вгълбена и непоколебима. И се усмихна, когато му тегли куршума. — Джо настръхна. — Сетне насочи пищова към мен. Тъй и не разбрах защо ме пощади. — И той описа последните напрегнати минути преди бягството на Алис.

Мейси изсумтя.

— Има две обяснения, но и двете изключват да е било под влияние на мъжкия ти чар! Ти си бил просто нейната застрахователна полица, Джо! Нямало е защо излишно да дразни сър Джордж, като застреля госта му, който при това е и негов агент. Пък и ти е изчеткала егото — не съм ли права? — като те е помилвала по този начин. Ако случайно някога се срещнете отново, ти ще си я запомнил като своя спасителка, тоест като жена, която все пак те е пощадила. Длъжник си ѝ, Джо. И двамата го знаете.

— А второто обяснение?

— Ами заради тръпката. Заради екшъна. Заради шоуто. Нали знаеш що за птица е?! Та тази Алис или Изабел, или която и да е, цял живот е разигравала театър. Ако съм схванал правилно, цели пет-шест години се е препитавала като флърца, а в оня бранш човек трябва да умее да се преструва, и още как! — Лицето ѝ помръкна. — Познавах една-две проститутки, които можеха да направят кариера на Дрюри Лейн^[1], ако им стискаше. А тази определено е имала хъс. Все ми се струваше, че имаше нещо гнило в благовидната ѝ фасада. Божке! Само

си помисли, Джо! Каква беше зализаничка и надута, все се държеше като оципана мома, а всъщност си е била професионална развратница! Това е направо убийствена комбинация!

— Със сигурност беше омаяла мъжката половина на Симла.

— И се е възползвала от това максимално! Тази жена си е родена артистка! Бас лоя, че изобщо няма и хабер коя е всъщност след безбройните си ролички!

Джо си припомни първия път, когато бе видял Алис в светлината на прожектора, с обляно в сълзи лице, покрусена от загубата на любимия човек. После си спомни как се беше гушнала в обятията му, цялата разтреперана, а топлият ѝ дъх галеше бузата му, докато му шепнеше, че го дебнела опасност, при което мелодраматично му връчи пистолета си. Накрая я зърна връз амбразурата в Червения форт, втурнала се към свободата си.

— Права си, Мейси — тъжно поклати глава той. — През цялото време е позирала.

— И все пак едно е да се изживяваш като актриса, а съвсем друго — да затриеш човек. Убийството е нещо реално. Тоя Корсовски... Всичко е било тъй отдавна... 1914-та, та оттогава са изминали осем години. И мен един ме заряза преди войната, ама ако сега го срещна оня мизерник, ще му протегна ръка и сърдечно ще му благодаря, че ме е отървал от себе си! Що за жена би пожелала смъртта на някой, който я е изоставил — дори да е бил любовта на живота ѝ — след толкова много време?

— Алис е точно от този тип. Даже нещо повече — продължи Джо да разсъждава на глас. — От документите на Корсовски стана ясно, че е бил ангажиран да изнесе концерт в античните театри на Прованс почти по същото време, когато се е случила железопътната злополука край Бьон. Дали Изабел Нютън случайно е пътувала в същата посока, по същото време? Той за пръв път се е връщал на сцената на запознанството им. Това е била първата ѝ възможност да се приближи до него и напълно възможно, да го убие. Междувременно катастрофата я отклонила от намеренията ѝ, но според мен жаждата за отмъщение никога не я е напуснала, ни насън, ни наяве.

— Значи смяташ, че тя е изнудила някого в Симла да извърши убийството от нейно име? Някой пройдоха, който е имал приблизително същия ръст и също е пушел цигари „Черната котка“

като първия убиец? Всички бяхме чули — макар и под сурдинка, разбира се — описанието на човека, издирван от полицията.

— Да, трябвало е да намери някой със същата височина, инак щеше да е много подозрително. Но що се касае до цигарите... — Джо се усмихна. — Там са се издънили! Мисля, че е пратила някой непущач. Само че е бил „въоръжен“ и с кутия „Черната котка“. Убиецът е изпушил криво-ляво две цигарки и ги е изгасил почти наполовина. Изчислихме, че времето за пристигането на Корсовски с колата на губернатора е било достатъчно за две цигари. В такъв случай, би трябвало само втората да е била недопушена и набързо изгасена. Само че това важеше и за двете! Тия фасове бяха нарочно оставени за заблуда на полицията, както и ясно откроените ямки на ботушите и лактите. И тъй наивните ченгета да решат, че и втората стрелба е дело на същия вманиачен снайперист. А после Алис разпространява слухове за умишлена политическа провокация, което е напълно правдоподобна версия в тия размирни времена.

— Ама кой е бил, Джо? Кой е застрелял Корсовски? Знаеш, нали? Няма ли да ми кажеш?

— Не — нагло се ухили Джо. — Готова ли си за действие трето на пиесата? Време е да дадем думата на самия убиец.

---

[1] Районът на музикалните театри в Лондон. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Джаз квартетът продължаваше с репетицията си, като набираше темпо и привличаше все повече слушатели. Всички шезлонги на палубата в непосредствена близост до балната зала бяха заети, а стюардите в бели униформи пъргаво сервираха високи чаши със студени напитки — зелена мента, огненочервен нар, жълта цитронада. Бендът засвири ритмичното парче „Бродуейска роза“.

— Мейси — рече Джо, — погледни ония двете монахини ей там. Кажи ми какво виждаш.

Мейси ги огледа.

— Ама че са смотани! Целите врят под тия катове дрехи! И защо всички монахини са очилати? Дали е риск на монашеското поприще, или поначало трябва да си къорав, че да те приемат в манастир? Поне са имали достатъчно акъл да си поръчат питиета. Оная, едрата, май пие газирана минерална вода, а пък по-дребната се облажва с нещо, за което игуменката строго би я смъррила. Каква е тая розова бълвоч?

— Прилича ми на кампари сода. Определено опияняваща напитка — произнесе се Джо.

— Дали да не й кажем? Може би келнерът е объркал поръчката й, а тя е твърде задръстена, за да се усети! Представяш ли си монахиня с омекнали нозе?

— Няма страшно, тази няма да падне под масата!

— Да ти кажа ли още нещо, Джо? — продължи Мейси, внезапно развълнувана и подозрителна. — Погледни десния й крак!

— Крака ли? Какво му е на крака й?

— Само погледни! От известно време тактува в ритъма на джаза. Да си виждал някога монахиня да си потропва с крак?

— Аха, ясно! Хайде, Мейси — да се впуснем в атака! Да идем да подновим едно старо познанство.

Те се запътиха под ръка по палубата и спряха пред двете жени в сиви униформи. Едната кротко прехвърляше броеница и редеше на френски ежедневноната молитва. Щом Джо се обърна към тях и понечи да ги заговори, те го погледнаха спокойно и дружелюбно.

— Dieu soit lou! — свойски рече по-дребничката. — Mais c'est le Commandant Sandilands et madame Freemantle!^[1] — Тя се наведе поблизо и прошепна на английски: — Чудех се кога ще благоволите да забележите присъствието ни! Чакайте, ще отгатна — двамата сте избягали заедно! Колко романтично! Не се безпокойте — ние ще опазим тайната ви!

— Де да можех и аз да кажа същото, сестра Алис — приятелски рече Джо. — Драго ми е, Мари-Жан.

— Тъкмо си говорехме, че тук стана доста пренаселено и доста понапечено — заяви Алис, уж невъзмутимо. — Защо не идем долу? В салон „Ришельо“ може би няма да има толкова народ. Сигурна съм, че двамата с мисис Фриймантъл имате да си говорите на четири очи.

— Всъщност ние се надявахме да чуем вашата изповед — отвърна Джо. — Но добре — вървете напред, а ние ще ви последваме след малко. Няма как да ни се измъкнете — все пак сме насред океана.

Те се настаниха върху тапицираните столове около закътана масичка сред палмови саксии. Щом стюардът се появи, Алис словоохотливо подхвана:

— Всичко по реда си! Първо да си поръчаме питиета. За мен кампари сода, а за Мари-Жан — минерална вода „Перие“. Вие какво ще желаете? Портвайн с лимон за обиграната актриса? И уиски със сода за ченгето? Пишете всичко на мойта сметка! Че защо не? Второто нещо, което не бива да забравяш, Джо, е фактът, че се намираме на френски кораб. Е, надали е нужно да ти напомням това! Нали тъкмо от желание за дискретност двамата с мисис Фриймантъл сте избрали този маршрут? Представяте ли си ония зли сплетници на някой от лайнерите на „Р&О“? За нас този избор е от съществено значение. Тук командва капитанът и макар да не ви се вярва, Скотланд Ярд изобщо няма думата на тази миниатюрна територия на френската република. Двете с Мари-Жан имаме напълно валидни документи за самоличност, които ще издържат проверката и на най-щателния juge d'instruction^[2]. Ние сме точно тези, за които се представяме — сестри от Ордена на кармелитките, които се връщат от Индия към... е, да кажем, някъде

отвъд Суецкия канал. Само да си посмял да ни създаваш главоболия, и тозчас ще се оплача на капитана.

Джо нямаше подобни намерения, нито пък желаше да си навлича гнева на някой французин, втурнал се на помощ на хубавичката монахиня, задиряна от англичанин.

— Разбирам деликатното ви положение, Алис. Не се кахъри — ще се държим на максимално разстояние от вас, доколкото е възможно на кораб от такъв мащаб. Докато стигнем Марсилия. А после, щом като ние се отправим на север към Лондон, очаквам двете с дружката ти да се качите на... да се досетя ли? Трансатлантически лайнер за Ню Йорк? Или Ню Орлиънс?

Присмехулният поглед зад очилата му подсказа, че бе отгатнал правилно. Беше му донякъде неловко да разговаря с Алис, която познаваше почти интимно, понастоящем преобразена със забрадка и монашеско расо. Липсваше му пищната ѝ медена коса. Запита се дали не я бе отрязала, за да се преобрази по-добре в новата си роля? От друга страна, Мари-Жан изглеждаше родена за подобно призвание — много добре ѝ пасваше изражението на свита набожна женица.

— Щях да попитам как успяхте да се измъкнете от Симла, но май се досещам — поде Джо. — Списъкът с пътниците за влака. Как беше? „... четири френски монахини, трима вагабонти, двама ефрейтори...“ Явно сър Джордж не се е шегувал, когато ни го четеше. Вие ли бяхте сред монахините?

— Е, двете бяхме ние. Другите две бяха продавачки от бутика на Мари-Жан, които толкова се прехласнаха в представлението, че чак се изплаших, да не би да ни заподозрат заради тях. Но всичко мина добре. ИКТК беше докарала одежди за метоха, от които все още имахме известни запаси. Вашите хора издирваха самотна англичанка. Хич и не обърнаха внимание на карето от френски монахини! Навикнали са да ги виждат по гарата — те често пътуват с влака.

— Ами плячката, Алис? Незаконните печалби? Да не си ги набутала в някоя фалшива Библия в багажа си?

— Нещо такова, Джо — усмихна се тя. — Ама това е професионална тайна, тъй че не ме питай.

— А как успя да се добереш до Симла? — Спомените му го върнаха в непрогледната нощ. — Всички мислехме, че си загинала. Косата ми настръхна, като си мислех за теб.

— Благодаря, Джо. Високо оценявам загрижеността ти. Реших да заложа на сигурно и се върнах по пътя, по който бяхме дошли. Не беше лесно в оная тъмница, всъщност си беше цял ужас! Вървах безспирно — бавно-бавно, яхнала онуй хрисимо конче. Най-лошото беше, когато се натъкнах на спасителния отряд, с разните му фенери и тупурдия. Не че имаше опасност да ме спипат — зърнах ги от цяла миля — но само да знаеш как ми се щеше да се изтъпанча пред тях и да ги помоля за помощ. Толкова хора! Излъчваха такава сигурност. И бяха едни веселяци! Стана ми много болно, когато човешката гълчава утихна и отново ме обгърна мрак и тишина. Останах сам-сама, цялата треперех — завърши тя с драматична нотка.

Мейси изпъшка и ритна Джо по глезена.

— Всичко е добре, когато свършва добре — бодро заяви Джо. — А нещата май са се развили благоприятно за теб, Алис. Разкажи ни къде се беше покрила в Симла. Изчезна безследно. А по дирите ти бяха цяла сюррия професионалисти от хората на Чарли и от самодейците на Джордж. Даже тихомълком бяха обявили доста апетитно възнаграждение.

— Приютиха ме в манастира, естествено. Игуменката много се трогна, когато ѝ обясних как са ме погнали и ме заплашват заради нелепи измислици. Правила съм щедри дарения на манастира, нали схващаш, Джо? И тя ми се отблагодари отчасти за приноса ми. При това доста охотно. Все още имам приятели, макар и да не ти се вярва.

— А след това и мадмоазел Питьо се е присъединила към теб, под предлог, че пътува за Бомбай за отдавна уговорена делова среща. — Той насочи вниманието си към Мари-Жан. — С някой продавач на ръкавици, предполагам? От ония, дето изчезват яко дим, преди да могат да потвърдят нечие алиби. Като господина, с когото си обядвала в деня на убийството на Корсовски?

— Не — безметежно отвърна тя, — не беше продавач на ръкавици, а купувачът и новият собственик на „Ла Бел Епок“. Бяхме сключили сделката преди известно време. Няма никаква загадка! — И Мари-Жан продължи небрежно да прехвърля броеницата си.

— Все пак не беше невъзможно да издирим онзи твой посетител. Само че не счетохме за необходимо. Вместо това разговарях със салонния управител на хотел „Гранд“. Проверих графика им и всичко беше тип-топ: резервация за един часа на името на мадмоазел Питьо.

Управителят, който те познава много добре, си спомни как си пристигнала и той те е придружил до маса номер десет, за която изрично си настояла. Според твърденията му обядът приключил някъде след два и половина, което е напълно нормално. Убийството се е случило на пет мили сред пустошта, точно в три без петнайсет.

Мари-Жан продължи да го гледа с трогателна невинност.

— Точно така ви казах и аз, капитане. Поздравявам ви за щателната проверка, защото тя само доказва правотата на думите ми.

— Щателна? Да, Мари-Жан, наистина проявих завидна щателност, само че със задна дата. Преди да отпътувам от Симла, отидох повторно в „Гранд“. Настоях да ми покажат маса номер десет и да разговарям лично с келнера, който ви е обслужвал по време на обяда.

— Тъй ли? — равнодушно подхвърли Мари-Жан.

— Въпросната маса се намира в периферията на залата, закътана сред растения в саксии — нещо като малка пещеричка, много удобно разположена в близост до задния вход. Гостът ти навярно е останал леко изненадан, когато си напуснала трапезата. Но едва ли се е впрегнал. Погълнат от мисълта за вкусотиите, предлагани от заведението, навярно не е схванал веднага, че хубавицата, която е седнала насреща му, не е закоравялата бизнес дама, а млада и сговорчива женичка. Някоя от асистентките ти? Облечена в същия тоалет? Човекът нямал нищо против. Келнерът се изрази със суперлативи за нея. Добави още, че размяната била много дискретна и изобщо не го изненадала. Не за пръв път обслужвал потайни срещи от романтично естество и очевидно случаят бил точно такъв, съдейки по щедрия бакшиш, който му оставили впоследствие. Очевидно обядът много се усладил на двамцата и те се изнизали през задната врата, обилно полели гозбите с две бутилки бургундско. Според келнера приближавало три часът и ако ти си била там, Мари-Жан, е нямало да смогнеш да изтърчиш до Тара Деви навреме, за да гръмнеш Корсовски. Само че ти не си била там, нали? По онова време вече си била изминала с кон петте мили сред хълмовете и си спретнала засадата. Изпушила си набързо две цигари „Черната котка“ и бум! — пратила си два куршума в сърцето на приятеля ми.

Последва дълго мълчание, нарушено в крайна сметка от Алис.

— Всичко това няма повече значение, Джо — заяви тя. — На никой вече не му пука за тая история, дори на Джордж Джардайн. Защо просто не признаем, че ти си голям умник? Сигурна съм, че точно това желаш да чуеш. И защо да не оставим тая тема?

Тя понечи да стане, внезапно обхваната от неудобство и от желание да сложи край на разговора.

— Е, аз искам да чуя! — гневно възкликна Мейси. — Целият свят трябва да чуе! То е върла срамота такива двулични хитруши да се измъкнат безнаказано и благодарение на тоя маскарад да изчезнат отвъд океана! Джо, нима ще ги пуснеш ей тъй? Направо ми се повдига, като си помисля как тия двечките ще си свият някъде гнезденце и ще си живуркат с плячкосаните жълтици! Ако бяха задигнали златен часовник, щеше да ги попилееш! — жлъчно завърши тя.

— Нямам избор. При дадените обстоятелства съм безсилен. От Индия до САЩ — опасявам се, че обсегът е твърде голям за британската юрисдикция.

Двете монахини го гледаха с ехидно задоволство. Изведнъж го обзе гняв и покруса заради Корсовски.

— Само че Фьодор беше любимец на цяла Америка — рече той. — Няма да е трудно да се насочат по вярна следа онези, които са заинтересувани да изправят на съд убийците му. Защо, по дяволите, трябваше да го убиваш, Алис? Можеше просто да се махнеш от Симла, за да не се засечете.

Алис седеше като на тръни, затова Мари-Жан ѝ се притече на помощ, като майчински погали ръката ѝ.

— Миналия ноември Алис ми каза, че този мъж щял да пристигне в Симла. Не знам доколко сте запознат с житието ѝ, капитане... Може би не сте наясно, че този бляскав и възхваляван руснак, толкова мазен, сантиментален и самовлюбен — като повечето руснаци, ако ме питате... — Тя позамълча и накрая гневно възкликна: — Мерзавец! Запознал се с Алис в Южна Франция, където тя била на гости с познати, и успял да я прелъсти. А тя е била ученичка! Той, естествено, обещал да се ожени за нея. Спестил ѝ факта, че вече бил женен за рускиня, която живеела в Ню Йорк. При първия признак за надвисналата война офейкал за Щатите, откъдето пратил писмо на Алис с обяснение за станалото. Виждала съм писмото. Знаем, че е било истина.

— Достатъчно, Мари-Жан. Той знае историята, аз му я разказах. Знае всичко необходимо. Трябва да вървим.

Думите на Алис прозвучаха рязко и Джо отново долови нотка на неувереност. Това просветление бе последвано от усещането за триумф, което човек изпитва, щом проумее, че опонентът му на карти блъфира. Алис отново се опитваше да прикрие нещо, което би навредило на репутацията ѝ, ако станеше всеобщо достояние. А той като че ли вече се досещаше за ахилесовата ѝ пета.

— Останете още мъничко, тъкмо ни носят питиетата — приветливо настоя Джо. — Мари-Жан, моля те, продължавай, само че имай предвид, че лично познавах Корсовски и останах с чудесни впечатления от него. Трудно ще ме убедиш, че е злоупотребил с такова невинно създание, каквато Алис несъмнено е била по онова време.

Алис го изгледа със сподавена неприязън, ала Мари-Жан охотно се впусна в приказки.

— Ще разберете, че сте се излъгали относно личността му, капитане! Алис не му каза, че в оня момент тя вече била бременна. Разрешила проблема дискретно в една френска клиника, но това оставило неизлечима емоционална и физическа травма, която с времето даже се задълбочила. Тя го възневидяла, и то с пълно основание. Алис бе изключително мила с мен и аз съм ѝ безкрайно задължена, тъй че за мен бе дребна работа да ѝ свърша тази услуга, сиреч да елиминирам причината за страданието ѝ. От малка се научих да стрелям, даже имах по-точен мерник от братята си, но нали бях момиче — никой не ме похвали.

— Напротив, Мари-Жан — рече Джо. — Ти си наистина изпечен стрелец. Успя да заблудиш мнозина с класната си стрелба. Решихме, че убийството е дело на даровит снайперист.

При този комплимент тя се усмихна бавно и доволно.

— Ами имах си даровит учител. Горският на баща ми е бил войник. Сражавал се е в планината Ел Риф в Мароко и е оцелял. Имам набито око, пък и мишената не бе кой знае колко трудна — скромно додаде тя.

Мейси изсумтя неприязнено.

— „Мишената“, както го наричаш, е бил жив човек, а „дарбата“ ти, е разплискала кръвта и плътта му по Джо. И все още не проумявам причината. Хич не ми се вярва да е било заради бедничката Алис.

Мари-Жан отправи хладен поглед в простора, сякаш беше под достойнството ѝ да бъде в компанията на Мейси, камо ли да слуша дръзкия ѝ коментар.

Мейси обаче невъзмутимо продължи тирадата си, обзета от внезапно просветление.

— Ами да! Сторила си го заради самата себе си! До този момент си била на заден план. Знаела си, че оня руснак е бил голямата ѝ любов... и ако се появи отново в живота ѝ, кой знае какво е можело да последва? Каза ти е, че го ненавижда, ама ти не си вчерашна и знаеш, че от омразата до любовта има само една крачка. На мен ми се струва — сигурно и ти си го надушила — че тя е щяла като нищо да си събере партакешите и да се метне на първия кораб заедно с него! И да зареже дружката си Мари-Жан на произвола на съдбата. Ти я обичаш, нали, Мари-Жан? Тя е всичко за теб. Не би позволила отново да попадне под обаянието на Корсовски. Тя изобщо не те е карала да го убиеш — ти си го сторила на своя глава!

Мари-Жан запази презрителното си безмълвие, само леко се изчерви, което бе единственият признак, че Мейси бе улучила право в десетката. Мълчанието ѝ допълнително подкокороса Мейси.

— Ах, тия мъже! На коя ли от нас не се е искало да ги нареди в редичка и да ги гръмне, нали, драга? Ти кого всъщност застреля? Кого видя през мерника, когато натискаше спусъка? Баща си? Братята си? — Тя замълча малко, после добави: — Или всички онези, които са те поглеждали и бързо са отвъръщали погледа си? Представяш убийството като един вид услуга, като безкористен жест към тази зловредна уличница. Да, ама не! Постъпката ти не е била нито самоотвержена, нито доблестна. Просто си си направила кефа!

— Мейси! Мейси! — възкликна Джо, забелязал как Алис трепна при думата „уличница“. Значи беше прав — тя не бе разказала на Мари-Жан тази част от живота си. Не беше за вярване, че набожната францужойка още се намираше в неведение за истинската същност на Алис Кониърс. Никога не би споделила с Джо разкритието си за зеленото бельо, ако знаеше истината, и след всички доскорошни перипетии все още тънеше в неведение. Ето какво Алис копнееше да скрие от Мари-Жан. Само да си беше отворил устата, и щеше навеки да унищожи единственото истинско и стойностно приятелство в живота ѝ. Не искаше той да я разобличи пред Мари-Жан.

В миг на просветление Джо схвана какво свързваше тези две жени, на пръв поглед толкова различни. Проумя, че в очите на Мари-Жан Алис все още бе онази ранена и съсипана девойка, която бе спасила след Бьонската катастрофа. Беше ѝ помогнала да се изправи на крака, и макар да бе станала здрава, красива и успяла бизнес дама, все пак имаше нужда да бъде закриляна от предишния си живот. Алис копнееше за своего рода убежище, което бе намерила в лицето на Мари-Жан, която никога не ѝ задаваше излишни въпроси и безрезервно я приютяваше под крилото си, за разлика от наглите използвачи. Безусловната вяра на Мари-Жан бе най-свидното нещо за Алис. И тя негласно умоляваше Джо да не я издава.

Той се вгледа в сините ѝ очи и си помисли, че навярно за пръв път прозря истинската ѝ същност. Монашеското расо и очилата изобщо не го заблудиха. В погледа ѝ се четеше молба, боязън и безмълвно послание. Мейси беше предвидила този момент. Как го каза? „Длъжник си ѝ, Джо. И двамата го знаете.“ И сега Алис му го напомняше без думи. Изведнъж Джо се почувства безкрайно изморен. От изнудването, от измамите, от жегата. Прищя му се най-сетне да скъса веднъж завинаги с тази жена, да я изтръгне от живота си. Беше му втръснало от емоционалното и професионалното напрежение, на което бе подложен в Индия. Алис бе олицетворение на многопластовите заплетени интриги в екзотичната страна, от които той копнееше да се отърве. Искаше му се пак да си е в Лондон и да усеща студения вятър откъм Темза, да вижда димните кълба над гара „Лотс Роуд“, да го буди камбаната на „Сейнт Люк“ в Челси. Искаше да се гушне в кревата с Мейси.

Изправи се.

— Няма да ти се размине, Алис Кониърс — заяви той, като произнесе отчетливо фалшивото ѝ име за нейно успокоение. По този начин ѝ даде да разбере, че двамата бяха квит. — Лондонските ченгета не са изповедници и не опрощават грехове. За това е нужно да се обърнеш към по-висока инстанция. Засега си свободна. От мен. На този терен. — Той хвана Мейси под ръка и като кимна на двете монахини, се отдалечи.

На вратата Мейси, която изразяваше неодобрението си с демонстративно мълчание и здраво стискане на лакътя му, се смили над него.

— Разбирам защо постъпи така, Джо. Е, ясно е, че не можеш нищо да сториш — просъска тя в ухото му. — Само че ме гложди, дето тия хубостници ще се измъкнат безнаказано за убийство! Не може така!

Тя охлаби яката си хватка, наперено се върна към масата и се изтъпанчи пред двете монахини, които смълчано и ококорено чакаха какво ще им каже. Мейси се умълча, наклонила глава и заслушана във вътрешния си глас. Накрая проговори с плътен глас, който едва долиташе до Джо.

— В Симла тъй и не успях да ви предам посланието на един човек, който копнееше да установи контакт с вас, мисис Шарп, по причина на объркана идентичност — знаете какво имам предвид. Хана. Тъй се казва покойницата. Хана Нютън. Никой на сеансите нямаше такава фамилия, нали? Сигурно ви е някоя роднина. Стори ми се много разтревожена. Държеше да прати послание от отвъдното до една млада персона на нашата земя. Искаше да ви предупреди за нещо страховито! Брррр! Не ми се ще да съм на ваше място за всичкия асамски чай на света! — Мейси поклати глава и потръпна от ужасните си видения. Джо видя как устните на Алис неволно оформиха думичката „мама“, но се сдържа да я произнесе.

Щом се върнаха в каютата на Мейси, Джо попита:

— Хана Нютън ли? Как, по дяволите, се добра до тази информация? И какви са тия предупреждения за надвиснала орисия? Ти направо ѝ разказа играта! Алис е дълбоко вярваща, нали знаеш? Вече място няма да си намери. Откъде знаеш всичко това, Мейси?

— Професионална тайна, Джо! Не ме питай!

---

[1] Слава богу! Но това е майор Сандиландс и мисис Фриймантъл! (фр.) — Бел.ред. ↑

[2] Съдия-следовател (фр.). — Бел.ред. ↑

Издание:

Барбара Клевърли. Рагтайм в Симла

Английска. Първо издание

ИК „Прозорец“, София, 2004

Редактор: Йоана Томова

Коректор: Соня Илиева

ISBN: 954-733-381-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.